RAYMOND THORNTON CHANDLER s-a născut în Chicago, Illinois, în 1888. Abandonat de tatăl său, s-a mutat împreună cu mama în Marea Britanie în 1900, fiind întreţinuţi de un unchi. A studiat la Dulwich College în Londra, în acelaşi loc unde învăţaseră P.G. Wodehouse and C.S. Forester. A urmat sporadic cursuri la universitate, alegând să-şi petreacă timpul între Paris şi Munchen. În 1907 a fost naturalizat ca supus al Coroanei şi a susţinut cu succes examenul de intrare în Serviciul Maiestăţii Sale. După un an demisionează şi se angajează ca reporter pentru *Daily Express* şi *Bristol Western Gazette*, însă nu reuşeşte să-şi construiască o carieră de succes ca jurnalist. Până la întoarcerea pe continentul nord-american publică douăzeci şi şapte de poeme şi prima sa povestire. În 1912 revine în Statele Unite şi se stabileşte la Los Angeles, în 1913. După o perioadă de slujbe minore şi lipsuri materiale, urmează un curs de contabilitate prin corespondenţă, graţie căruia îşi găseşte şi un serviciu stabil. În 1917, anul în care Statele Unite intră în război, se înrolează în forţele canadiene. Ajunge în tranşeele din Franţa alături de trupele britanice, iar sfârşitul războiului îl găseşte în Marea Britanie, urmând cursuri de pilotaj în Royal Air Force. După armistiţiu se întoarce în Los Angeles, unde începe o relaţie cu Cissy Pascal, femeie măritată cu optsprezece ani mai în vârstă decât el. Cissy divorţează în 1920, dar cei doi se vor căsători abia în 1924, după moartea doamnei Chandler, care nu era de acord cu relaţia fiului său. Cariera lui urmează un curs ascendent, devenind în 1932 vicepreşedinte al sindicatului Dabney Oil. Un an mai târziu însă, Marea Depresiune, alcoolul şi absenteismul său duc la concedierea lui. La vârsta de patruzeci şi cinci de ani şi la îndemnul soţiei sale, se dedică scrisului, abordând genul pulp. Prima sa povestire, „Blackmailers Don't Shoot”, va fi publicată în cea mai importantă revistă de gen, *Black Mask* (unde a publicat şi Dashiell Hammett), în 1933. Iar primul său roman, *The Big Sleep* (Somnul de veci), va apărea în

1939, aducându-i un succes ce îl va propulsa ca scenarist la Hollywood. Colaborează cu Billy Wilder la scenariul filmului *Double Indemnity* (1944) şi la *Strangers on a Train* (1951) regizat de Alfred Hitchcock. Deşi nu a fost niciodată un autor prolific (între 1933 şi 1939 a scris doar nouăsprezece povestiri), Chandler încearcă în permanenţă să depăşească limitele genului pulp, iar eforturile sale vor fi recunoscute: în 1946 primeşte Premiul Edgar pentru scenariu, iar în 1954, acelaşi premiu decernat de Mystery Writers of America pentru roman. În 1954, soţia sa se stinge din viaţă, după o lungă suferinţă, timp în care Chandler a scris *The Long Goodbye* (*Nu-i uşor să spui adio*). Singurătatea care a urmat îi accentuează propensiunea spre depresie şi alcool, afectând calitatea şi cantitatea scrierilor sale. În 1955, încearcă să se sinucidă, anunţând în prealabil poliţia în legătură cu planurile sale. Viaţa sa profesională şi personală a fost în aceeaşi măsură ajutată şi îngrădită de numeroasele femei de care a fost atras, printre care se numără Helga Greene (agentul său literar) sau Sonia Orwell (văduva lui George Orwell). După o scurtă călătorie în Marea Britanie, se întoarce la Los Angeles, unde se stinge din viaţă la 26 martie 1959. Este văzut ca întemeietorul romanului poliţist modern american, protagonistul său Philip Marlowe fiind astăzi considerat sinonim cu termenul „detectiv particular”.

RAYMOND CHANDLER

PLAY-BACK

Traducere din limba enleză
Mihai-Dan Pavelescu

NEMIRA

Coperta colecţiei:

Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

Raymond Chandler PLAYBACK

© 1958 by Raymond Chandler Limited, a Chorion company. All rights reserved.

© Nemira, 2010

Redactor: Nicoleta GHEMENT

Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-092-6

La preţul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

1

Glasul de la telefon părea tăios şi poruncitor, dar n-am înţeles prea bine ce a spus; pe de o parte fiindcă eram doar pe jumătate treaz şi pe de altă parte fiindcă ţineam receptorul invers la ureche. Am bâjbâit, l-am adus în poziţia cuvenită şi am mormăit ceva.

– M-ai auzit? Am zis că sunt Clyde Umney, avocatul.

– Clyde Umney, avocatul, aha! Mă gândisem eu c-avem mai mulţi Umney...

– Eşti Marlowe, da?

– Da, aşa cred.

Mi-am privit ceasul de la mână. Era şase şi jumătate dimineaţa, nu tocmai ora mea cea mai grozavă.

– Să nu fii nepoliticos cu mine, tinere.

– Scuze, domnule Umney. Dar nu sunt tânăr. Sunt bătrân, obosit şi fără pic de cafea în organism. Ce pot face pentru dumneata?

– Vreau să aştepţi trenul Super Chief la ora opt, să identifici o fată printre pasageri, s-o urmăreşti până trage la un hotel şi apoi să mă anunţi. Este clar?

– Nu.

– De ce nu? s-a răstit el.

– Nu ştiu destule ca să fiu sigur că pot accepta cazul.

– Sunt Clyde Umn...

– Nu, te rog, l-am întrerupt. M-ar putea apuca istericalele. Spune-mi numai datele esenţiale. Poate că alt detectiv ţi s-ar potrivi mai bine. N-am lucrat niciodată în stilul FBI-ului.

– Aha! Secretara mea, domnişoara Vermilyea, va fi la biroul dumitale într-o jumătate de oră. Ea îţi va oferi informaţiile necesare. Este foarte eficientă. Sper că şi dumneata eşti.

– Sunt mai eficient după micul dejun. O poţi trimite aici?

– Ce înseamnă „aici”?

I-am dat adresa apartamentului meu de pe Yucca Avenue şi i-am spus cum să-l găsească.

– Bine, a zis fără tragere de inimă, însă vreau să stabilesc foarte clar un lucru. Fata nu trebuie să ştie că este urmărită. Asta este foarte important. Acţionez în numele unei firme foarte influente de avocatură din Washington. Domnişoara Vermilyea îţi va da o sumă pentru cheltuieli şi-ţi va plăti un avans de două sute cincizeci de dolari. Mă aştept la un grad ridicat de eficienţă. Şi haide să nu irosim timpul pălăvrăgind.

– Îmi voi da toată silinţa, domnule Umney.

A închis. M-am chinuit să cobor din pat, am făcut duş, m-am bărbierit şi-mi încălzeam palmele în jurul celei de-a treia ceşti de cafea, când s-a auzit soneria de la uşă.

– Sunt domnişoara Vermilyea, secretara domnului Umney, a anunţat un glas destul de ascuţit.

– Intră, te rog.

Era o adevărată păpuşică. Nu avea pălărie şi purta un fulgarin alb, strâns pe talie, păr platinat în jurul căpşorului greu de uitat, cizmuliţe asortate la fulgarin, o umbrelă pliantă din plastic şi ochi albastru-cenuşii, care mă priveau de parcă tocmai pronunţasem un cuvânt deocheat. Am ajutat-o să-şi scoată fulgarinul. Domnişoara Vermilyea mirosea foarte frumos. Picioarele ei - atât cât puteam zări din ele - puteau fi privite fără să te doară ochii. Purta ciorapi fini de seară. M-am zgâit destul de atent, mai ales când le-a încrucişat şi a întins uşor ţigara, aşteptând să-i fie aprinsă.

– Christian Dior, a rostit citindu-mi gândurile destul de vizibile. Niciodată nu port altceva. Un foc, te rog.

– Azi porţi mult mai multe, am spus, aprinzând o brichetă.

– Nu prea mă dau în vânt după acostări atât de matinale.

– La ce oră ţi-ar conveni, domnişoară Vermilyea?

A surâs destul de acid, şi-a inventariat conţinutul poşetei şi mi-a aruncat un plic mare din hârtie groasă, maro.

– Cred că înăuntru o să găseşti tot ce-ţi trebuie.

– Păi... nu chiar tot.

– Las-o moale, fraiere. Am auzit totul despre tine. De ce crezi că te-a ales domnul Umney? Nu el te-a ales. Eu am făcut-o. Şi nu te mai holba la picioarele mele.

Am deschis plicul. Conţinea alt plic, sigilat, şi două cecuri completate pe numele meu. Pe unul, pentru suma de două sute cincizeci de dolari, scria: „Avans, din onorariul pentru servicii profesionale.” Celălalt era pentru două sute de dolari şi pe el scria: „Avans pentru Philip Marlowe, pentru cheltuieli necesare.”

– Cheltuielile o să mi le decontezi mie, cu detalii exacte, a spus domnişoara Vermilyea. Iar băutura ţi-o plăteşti singur.

N-am deschis celălalt plic... nu încă.

– Ce-l face pe Umney să creadă că voi accepta un caz despre care nu ştiu nimic?

– O să-l accepţi. Nu ţi se cere să faci nimic ilegal. Ai cuvântul meu în privinţa asta.

– Ce altceva mai am?

– Hmm, în privinţa asta am putea discuta la un păhărel, în vreo seară ploioasă, când nu sunt prea ocupată.

– M-ai convins.

Am deschis celălalt plic. Conţinea fotografia alb-negru a unei fete. Postura ei sugera o relaxare naturală, sau o experienţă îndelungată în studiourile foto. Păr închis la culoare, care s-ar fi putut să fi fost roşu, frunte lată şi dezvelită, ochi serioşi, pomeţi înalţi, nări fremătând şi o gură care nu trăda absolut nimic. Un chip cu trăsături elegante, aproape încordat, şi deloc vesel.

– Întoarce-o, a spus domnişoara Vermilyea.

Pe dosul fotografiei fusese dactilografiat:

„Numele: Eleanor King. Înălţimea: un metru şaizeci şi trei. Vârsta: în jur de douăzeci şi nouă de ani. Păr

castaniu-roşcat închis, des, cu onduleuri naturale. Ţinută dreaptă, voce înceată, perfect distinctă. Bine îmbrăcată, dar nu exagerat de elegant. Machiaj clasic. Fără cicatrice vizibile. Ticuri caracteristice: obiceiul de a-şi roti ochii, fără a-şi clinti capul, când intră într-o cameră. Îşi scarpină palma mâinii drepte când este încordată. Se foloseşte de obicei de mâna stângă, însă ştie să mascheze asta. Joacă tenis perfect, înoată bine, sare elegant de la trambulină, bea alcool fără să se ameţească. N-a fost condamnată, dar are amprentele fişate."

– A fost în închisoare, am rostit ridicând ochii la domnişoara Vermilyea.

– N-am alte informaţii în afară de ceea ce scrie acolo. Urmează-ţi pur şi simplu instrucţiunile.

– Nu-i trecut niciun alt nume. La douăzeci şi nouă de ani, o păpuşă ca ea ar fi fost aproape cu siguranţă măritată. Nu se menţionează verigheta sau orice alte bijuterii. Asta mă pune pe gânduri.

Domnişoara Vermilyea şi-a privit ceasul.

– Te poţi gândi la asta în gara Union. N-a mai rămas mult timp.

S-a ridicat. I-am ţinut fulgarinul alb şi, după ce l-a îmbrăcat, i-am deschis uşa.

– Ai venit cu maşina ta?

– Da. A dat să iasă, apoi s-a întors. Un lucru îmi place la tine. Nu pui laba. Şi ai maniere frumoase. Într-un fel.

– Mi se pare o tehnică lamentabilă - să pui laba.

– Şi un lucru nu-mi place la tine. Poţi să-l ghiceşti?

– Îmi pare rău. N-am nici cea mai mică idee. atât doar că unii mă urăsc fiindcă sunt în viaţă.

– Nu m-am referit la asta.

Am urmat-o pe scară şi i-am ţinut deschisă portiera maşinii ca să urce. Era un automobil ieftin, un Cadillac Fleetwood. A încuviinţat scurt din cap şi a plecat, coborând panta.

Am urcat înapoi şi am înghesuit câteva lucruşoare într-o valiză de voiaj, pentru orice eventualitate.

2

A fost floare la ureche. Super Chief a sosit fără întârziere, aşa cum face aproape întotdeauna, iar fata era la fel de lesne de observat ca şi un cangur îmbrăcat în smoching. Nu avea nimic asupra ei, decât o carte broşată într-o ediţie ieftină, pe care a aruncat-o în primul coş de gunoi pe lângă care a trecut. S-a aşezat şi s-a uitat la podea. O fată nefericită, nu încăpea nici-o îndoială. După un timp s-a ridicat şi s-a dus la chioşcul de cărţi din gară. A plecat fără să fi cumpărat nimic, s-a uitat la ceasul mare de pe perete şi s-a închis într-o cabină telefonică. A vorbit cu cineva după ce a introdus un pumn de monede în fanta aparatului. Expresia nu i s-a schimbat nici-o clipă. A închis şi s-a dus la chioşcul de reviste, a luat *New Yorker*, şi-a privit iarăşi ceasul şi s-a aşezat să citească.

Purta un deux-piecès de comandă, bleumarin, cu bluză albă care se întrezărea la gât şi ac cu safir albastru, mare la rever, asortat probabil cu cerceii, dar nu-i puteam vedea urechile. Părul îi era roşu-întunecat. Semăna cu fotografia ei, însă era ceva mai înaltă decât mă aşteptasem. De pe pălăria cu panglică albastru-închis atârna un voal scurt. Purta mănuşi.

După un timp a traversat colonada în exteriorul căreia aşteptau taxiurile. A privit spre stânga, către cofetărie, s-a întors şi a intrat în sala principală de aşteptare, s-a uitat la drogherie şi standul de ziare, la ghişeul de informaţii şi la oamenii care stăteau pe băncile curate din lemn. Unele case de bilete erau deschise, altele nu. N-o interesau. S-a aşezat din nou şi a privit ceasul cel mare. Şi-a scos mănuşa dreaptă şi şi-a potrivit ceasul de la mână, o jucărioară

simplă, suflată cu platină, fără pietre preţioase. Am comparat-o mental cu domnişoara Vermilyea. Nu părea moale, afectată sau prefăcută, dar Vermilyea era ca o femeie de moravuri uşoare pe lângă ea.

Nici de data asta n-a stat mult timp aşezată. S-a sculat şi a început să se plimbe. A ieşit în patio, s-a întors şi a intrat în drogherie, apoi a pierdut ceva mai mult timp la chioşcul de cărţi. Două lucruri erau evidente. Dacă urma s-o aştepte cineva, întâlnirea nu fusese stabilită pentru sosirea trenului. Arăta ca o fată care aştepta între trenuri. A intrat în cofetărie. S-a aşezat la una dintre mesele cu tăblie din plastic, a studiat meniul, apoi a început să-şi citească revista. O chelneriţă a venit cu inevitabilul pahar cu apă şi gheaţă. Fata a făcut comanda. Chelneriţa s-a îndepărtat, fata s-a întors la lectura revistei. Era nouă şi un sfert.

Am ieşit prin colonadă, spre locul unde un hamal aştepta lângă staţia de taxiuri.

– Lucrezi cumva pentru Super Chief? l-am întrebat.

– Mda. Parţial.

S-a uitat fără mare interes la dolarul pe care-l răsuceam între degete.

– Aşteptam pe cineva la vagonul de Washington care merge la San Diego. A coborât cineva?

– Vrei să zici dac-a coborât definitiv, cu bagaje şi cu totul?

Am aprobat din cap.

A căzut pe gânduri şi m-a studiat cu ochii lui căprui, inteligenţi.

– A coborât un singur pasager, a răspuns în cele din urmă. Cum arată prietenul tău?

Am descris un bărbat care aducea cu actorul Edward Arnold. Hamalul a clătinat din cap.

– Nu te pot ajuta, domnule. Cel care-a coborât nu semăna deloc cu ăsta. Probabil că prietenul dumitale este tot în tren. Nu trebuie să coboare din vagonul direct. O să fie

ataşat la şapte'ş-patru. Pleacă de-aici la unşpe jumătate. Garnitura n-a fost încă formată.

– Mulţumesc, i-am spus şi i-am dat dolarul.

Bagajele fetei erau tot în tren, asta era tot ce dorisem să aflu.

M-am întors la cofetărie şi m-am uitat prin peretele de sticlă.

Fata îşi citea revista şi avea în faţă o cafea şi o prăjiturică. M-am dus la o cabină telefonică, am sunat la un atelier auto pe care-l cunoşteam bine şi am rugat să trimită pe cineva să-mi ia maşina dacă nu telefonam până la amiază. Făcuseră lucrul ăsta de destule ori ca să aibă de acum o cheie de rezervă la îndemână. M-am dus la maşină, mi-am scos valiza şi am depozitat-o într-un dulăpior pentru bagaje de mână. Din sala uriaşă de aşteptare am cumpărat un bilet dus-întors până la San Diego, apoi m-am întors la cofetărie.

Fata se afla în acelaşi loc, dar nu mai era singură. Un individ stătea vizavi de ea la masă, zâmbind şi vorbind, şi o privire a fost suficient să înţeleg că ea îl cunoştea şi regreta asta. Era californian, de la vârfurile pantofilor roşu-închis ca vinul de Porto, până la cămaşa în carouri cafenii şi galbene, cu butoni, însă fără cravată, de sub sacoul sport crem. Înalt de un metru optzeci şi cinci, zvelt, cu chip ascuţit, plin de sine, îşi dezvelea dinţii prea des. Răsucea în mână o bucată de hârtie.

Batista galbenă din buzunarul de la piept al sacoului înflorea spre exterior ca un buchet de narcise. Şi un lucru era limpede ca apa distilată. Fata nu-l dorea acolo.

El a continuat să vorbească şi să răsucească hârtia. În cele din urmă a strâns din umeri şi s-a ridicat de pe scaun. S-a întins şi şi-a trecut vârful degetului peste obrazul ei. Fata a tresărit, trăgându-se înapoi. După aceea, bărbatul a deschis hârtia cu care se jucase şi a netezit-o cu grijă în faţa ei. A aşteptat, zâmbind.

Ochii ei au coborât foarte, foarte încet, la hârtie. A rămas cu privirea pironită la ea. A întins mâna s-o ia, dar el a fost mai iute. A strecurat-o în buzunar, continuând să zâmbească. Apoi a scos un blocnotes micuţ, cu pagini perforate, a scris ceva cu un pix, a rupt fila respectivă şi a aşezat-o în faţa fetei. Pe aceea putea s-o ia. Ea a luat-o, a citit-o şi a băgat-o în poşetă. În cele din urmă s-a uitat la el. Şi în cele din urmă i-a surâs. Bănuiala mea a fost că a avut nevoie de un efort considerabil. Bărbatul s-a aplecat, a bătut-o uşor pe mână, s-a îndepărtat de masă şi a ieşit din local.

A intrat apoi într-o cabină telefonică, a format un număr şi a vorbit destul de mult. A ieşit, a căutat un hamal şi a mers cu el la un dulăpior pentru bagaje de mână. A scos de acolo un geamantan alb-perlat şi o geantă de voiaj asortată. Hamalul le-a luat, a ieşit în parcare şi l-a urmat la un Buick Roadmaster strălucitor, lustruit, modelul cu capotă solidă decapotabilă, de fapt parţial decapotabilă. Hamalul a pus bagajele în spatele scaunului al cărui spătar fusese aplecat în faţă, şi-a luat banii şi a plecat. Bărbatul în sacou sport cu batistă galbenă s-a aşezat la volan, a băgat în marşarier şi a ieşit din parcare, apoi s-a oprit doar atât cât să-şi pună nişte ochelari negri şi să-şi aprindă o ţigară. După aceea a plecat. I-am notat numărul de înmatriculare şi m-am întors în gară.

Ora următoare a ţinut cât trei. Fata a părăsit cofetăria şi şi-a citit revista în sala de aşteptare. Părea să nu fie captivată de lectură. Dădea întruna paginile înapoi, ca să vadă ce citise mai devreme. O parte din timp n-a citit absolut nimic, ci a ţinut pur şi simplu revista în mâini şi s-a uitat în gol. Aveam ediţia de la primă oră a ziarului de seară şi, dinapoia ei, am pus cap la cap ceea ce aveam în minte. Nimic nu era clar. M-a ajutat pur şi simplu să-mi trec vremea.

Bărbatul care stătuse cu fata la masă coborâse din tren, deoarece avea bagaje. S-ar fi putut să fi fost trenul ei şi s-ar fi putut să fi fost pasagerul care coborâse din vagonul ei. Fata arătase destul de limpede că nu-l dorea în preajmă, iar el avusese o atitudine ce sugera regretul, dar şi dispoziţia de a se răzgândi dacă ea va vedea bucata de hârtie. Şi se pare că aşa se întâmplase. Întrucât asta se petrecuse după coborârea lor din tren, când s-ar fi putut întâmpla mult mai discret mai devreme, era clar că el nu avusese bucata de hârtie în tren.

În clipa aceea fata s-a ridicat brusc, s-a dus la standul de ziare şi s-a întors cu un pachet de ţigări. L-a deschis, rupându-i ambalajul, şi şi-a aprins o ţigară. Fuma cu stângăcie, de parcă n-ar fi fost obişnuită, şi în timp ce făcea asta, atitudinea a părut să i se schimbe, să devină mai ţipătoare şi mai dură, ca şi cum s-ar fi vulgarizat în mod deliberat, într-un scop necunoscut. M-am uitat la ceasul mural: zece patruzeci şi şapte. Mi-am reluat gândurile.

Bucata de hârtie răsucită părea să fi fost un articol decupat din ziar. Fata încercase s-o ia, bărbatul n-o lăsase. După aceea scrisese câteva cuvinte pe o foaie pe care i-o dăduse, ea o citise, îl privise şi zâmbise. Concluzia: individul ştia ceva despre ea şi fata trebuia să simuleze că-i plăcea.

Următoarea ipoteză era că bărbatul ieşise mai devreme din gară şi mersese undeva, poate să-şi ia maşina, poate să ia articolul decupat din ziar, poate orice altceva. Asta însemna că nu se temea că fata va fugi de el şi consolida ideea că deocamdată el nu-şi scosese toţi aşii din mânecă, dar dezvăluise ceva. Poate că el însuşi nu era sigur pe ceea ce avea în mânecă. Poate că trebuia să verifice. Însă după ce-i arătase fetei atuul său, plecase într-un Buick cu bagajele. Prin urmare, nu se mai temea c-o va pierde. Legătura care-i ţinea laolaltă era acum îndeajuns de puternică.

La unsprezece şi cinci, am aruncat totul pe fereastră şi am pornit cu o teorie nouă. N-am ajuns nicăieri. La unsprezece şi zece, megafoanele au anunţat că trenul 74, de la linia 11, era pregătit să-şi primească pasagerii pentru Santa Ana, Oceanside, Del Mar şi San Diego. Câţiva oameni au părăsit sala de aşteptare, inclusiv fata. Alţii treceau deja prin turnichete. M-am uitat după fată cum a trecut şi m-am întors la cabinele telefonice. Am introdus o monedă şi am sunat la biroul lui Clyde Umney.

A răspuns domnişoara Vermilyea, anunţând doar numărul la care sunasem.

– Sunt Marlowe. Domnul Umney este acolo?

Glasul ei m-a anunţat cu un ton oficial:

– Îmi pare rău, dar domnul Umney este la tribunal. Doriţi să-i transmit un mesaj?

– Am identificat fata şi plec cu trenul la San Diego sau la altă staţie intermediară de pe traseu. Deocamdată nu pot preciza care anume.

– Mulţumesc. Altceva?

– Da, soarele străluceşte şi prietena noastră nu încearcă să se ascundă de nimeni. A mâncat micul dejun în cofetăria care are un perete din sticlă spre peroane. A stat în sala de aşteptare cu alte o sută cincizeci de persoane, deşi ar fi putut să fi rămas în tren, unde n-ar fi văzut-o nimeni.

– Am notat totul, mulţumesc. Îi voi transmite domnului Umney imediat ce va fi posibil. Prin urmare nu aveţi nici-o opinie clară?

– Am o opinie clară. Că nu-mi spuneţi tot ce ştiţi.

Tonul glasului i s-a schimbat brusc. Probabil că cineva ieşise din birou.

– Ascultă, amice, ai fost angajat să faci o treabă. Ar fi bine s-o faci, şi s-o faci cum trebuie. Clyde Umney aranjează multe ploi în oraşul ăsta.

– Cui îi place apa de ploaie, frumoaso? Eu prefer o halbă de bere. Aş putea cânta o muzică mai frumoasă, dac-aş fi încurajat.

– O să fii plătit, detectivule... dacă-ţi faci treaba. Altfel nu. E clar?

– Asta-i lucrul cel mai frumos pe care mi l-ai spus vreodată, dulceaţă. La revedere acum.

– Ascultă, Marlowe, a rostit ea cu o sinceritate neaşteptată. N-am vrut să fiu nepoliticoasă cu tine. Este vorba despre ceva foarte important pentru Clyde Umney. Dacă nu se descurcă, s-ar putea să piardă o legătură foarte valoroasă. M-am enervat pur şi simplu.

– Mi-a plăcut, Vermilyea. A fost util pentru subconştientul meu. O să telefonez când voi putea.

Am închis, am trecut prin turnichete, am coborât rampa, am mers până la mama naibii ca să ajung la linia 11 şi am urcat într-un vagon deja plin cu fum de ţigară, care-i atât de bun pentru gât şi care-ţi lasă aproape întotdeauna un plămân sănătos. Am umplut o pipă, am aprins-o şi am contribuit la vicierea generală.

Trenul a pornit, s-a târât interminabil prin triaje şi periferiile din estul Los Angelesului, şi-a crescut puţin viteza şi a făcut prima oprire la Santa Ana. Fata n-a coborât. Nici la Oceanside sau Del Mar. La San Diego am sărit repede jos, am intrat într-un taxi şi apoi am aşteptat opt minute în faţa vechii gări în stil spaniol ca să apară hamalii cu bagajele. După aceea a ieşit şi fata.

Ea n-a luat un taxi. A traversat strada şi a dat colţul spre o agenţie U-Drive de închirieri de automobile, iar după şi mai mult timp s-a întors, părând dezamăgită. N-ai permis de conducere, nu poţi închiria o maşină. M-aş fi aşteptat ca ea să fi ştiut asta.

De data aceasta a intrat într-un taxi, care a întors şi a pornit către nord. Taxiul meu a făcut la fel. Am avut unele dificultăţi cu şoferul meu în privinţa urmăririi.

– Asta-i ceva despre care citeşti în cărţi, domnule. Noi n-o facem în Dago.

I-am întins cinci dolari şi portofelul deschis la fotocopia autorizaţiei mele de detectiv. Le-a examinat pe amândouă. După aceea a privit în sus pe stradă.

– E-n regulă, a spus, dar va trebui să raportez. Dispecerul poate anunţa mai departe la poliţie. Aşa se procedează aici, amice.

– Pare exact genul de oraş în care ar trebui să locuiesc, am zis. Şi ai pierdut-o şi pe urmăritã. A cotit la stânga cu două intersecţii în faţă.

Taximetristul mi-a restituit portofelul.

– Mi-am pierdut ochiul stâng, a replicat scurt. Pentru ce crezi că sunt staţiile radio?

A luat microfonul de pe bord şi a vorbit în el.

A cotit la stânga pe strada Ash, a intrat pe şoseaua 101 şi ne-am contopit cu traficul, mergând liniştit cu şaizeci şi cinci de kilometri la oră. Am privit ceafa taximetristului.

– Nu-ţi face griji, mi s-a adresat el peste umăr. Aştia cinci dolari sunt peste costul călătoriei, da?

– Exact. Şi de ce să nu-mi fac griji?

– Pasagera merge la Esmeralda. Asta-i la douăzeci de kilometri nord de-aici, la ocean. Destinaţia, dacă nu se schimbă pe parcurs - iar dacă se va modifica, voi fi anunţat -, este hotelul Rancho Descansado. Asta-nseamnă „relaxează-te, ia-o-ncet” pe spaniolă.

– La dracu', am zis, nici n-aveam nevoie de taxi.

– Trebuie să plăteşti serviciile, domnule. Nu ne-mbogăţim dacă facem cadouri.

– Eşti mexican?

– Noi nu ne spunem aşa, domnule. Noi ne spunem spaniolo-americani. Născuţi şi crescuţi în State. Unii dintre noi abia dacă mai vorbim spaniola.

– *Es gran lastima*, am rostit. *Una lengua muchisima hermosa*.

A întors capul şi a rânjit.

– *Tiene Vd. razón, amigo. Estoy muy bien de acuerdo*.

Am mers spre Torrance Beach, am străbătut aşezarea şi am cotit către hotel. La răstimpuri, taximetristul vorbea prin staţia radio. A întors din cap atât cât să-mi vorbească din nou.

– Vrei să nu fii văzut?

– Şi celălalt şofer? Nu-i va spune pasagerei că-i urmărită?

– Nu i s-a spus nici lui însuşi. De-aia te-ntreb.

– Depăşeşte-l şi, dacă poţi, să ajungi acolo înaintea lui. Mai capeţi cinci dolari.

– Floare la ureche! Nici măcar n-o să mă vadă. Îl pot înţepa mai târziu, la o sticlă de Tecate.

Am trecut printr-un cartier comercial mic, după care drumul s-a lărgit; casele de pe o parte arătau scumpe şi nu tocmai noi, pe când cele de pe partea opusă arătau foarte noi, dar deloc mai ieftine.

Drumul s-a îngustat din nou şi am intrat într-o zonă cu limitare de viteză la patruzeci de kilometri la oră. Taximetristul meu a cotit la dreapta, a zigzagat pe nişte străduţe înguste, a ignorat un indicator de oprire şi, înainte să fi avut vreme să-mi dau seama încotro mergeam, am pătruns într-un canion: Pacificul scânteia în stânga, dincolo de o plajă lată, cu două posturi de salvamari pe foişoare metalice deschise. La capătul canionului, taximetristul a dat să intre pe poartă, însă l-am oprit. O firmă mare, cu litere aurii pe fundal verde, anunţa: *El Rancho Descansado*.

– Nu sta la vedere, i-am zis. Vreau să m-asigur.

A revenit pe şosea, a mers rapid până dincolo de capătul zidului din stuc, după care a cotit pe un drum îngust, şerpuit, pe partea opusă, şi a oprit. Un eucalipt noduros, cu trunchiul despicat, atârna deasupra noastră. Am coborât din taxi, mi-am pus ochelari negri, am mers pe jos până la şosea şi m-am rezemat de un jeep roşu-strălucitor pe care era scris numele unui atelier de service. Un taxi a coborât

colina şi a intrat în Rancho Descansado. Au trecut trei minute. Taxiul a apărut gol şi a urcat înapoi pe colină. Am revenit la taximetristul meu.

– Taxiul nr. 423, i-am spus. E acelaşi?

– El este. Ce facem acum?

– Aşteptăm. Ştii ceva despre locul ăsta?

– Are bungalow-uri cu garaje individuale. Unele cu o cameră, altele cu două. Recepţia-i într-un bungalow mic în faţă. Tarifele-s destul de mari în timpul sezonului. Acum e destul de mort. Probabil că preţurile-s la jumătate şi camere sunt destule.

– Aşteptăm cinci minute. După aceea merg la recepţie, îmi las valiza şi caut să-nchiriez o maşină.

A spus că asta era uşor. În Esmeralda existau trei agenţii care închiriau maşini, orice model doreai, cu tarife în funcţie de timp şi kilometraj.

Am aşteptat cele cinci minute. De acum trecuse de ora trei. Îmi era aşa de foame încât aş fi putut să şterpelesc cina câinelui.

I-am achitat cursa taximetristului, l-am privit plecând şi am traversat şoseaua ca să intru în recepţie.

3

Am rezemat un cot politicos pe tejghea şi am privit peste ea, către tânărul cu chip fericit şi papion cu picăţele. M-am uitat de la el la fata aflată la consola micuţei centrale telefonice de lângă peretele opus. Era genul de fată căreia îi place mişcarea, cu machiaj strălucitor şi păr blond de lungime medie strâns în codiţă la ceafă. Avea însă ochi frumoşi, mari şi blânzi, care au sclipit umed când s-au uitat la recepţioner. Am întors privirea la el şi mi-am reţinut în ultima clipă un pufnet. Fata de la centrala telefonică şi-a

rotit coada de cal într-un arc şi m-a cercetat din cap până-n picioare.

– Mă bucur să vă spun că avem locuri libere, domnule Marlowe, a rostit tânărul politicos. Dacă decideţi să rămâneţi aici, puteţi completa formularul şi mai târziu. Cam cât timp aţi dori să rămâneţi?

– Numai atât cât rămâne şi ea, am zis. Fata în taior albastru. Tocmai s-a cazat. Folosind un nume pe care nu-l ştiu.

Tânărul şi centralista s-au holbat la mine. Ambele chipuri purtau aceeaşi expresie de neîncredere şi curiozitate. Există o sută de feluri în care să joci scena asta. Felul acesta însă era nou pentru mine. N-ar fi avut succes în niciun hotel din lume. S-ar fi putut să aibă succes aici. În principal pentru că nu-mi păsa câtuşi de puţin.

– Nu-ţi place ce-ai auzit, nu-i aşa? am spus.

Recepţionerul a clătinat uşor din cap.

– Cel puţin sunteţi sincer în privinţa asta.

– M-am săturat să mă mai ascund. Am obosit. I-ai văzut inelarul?

– Aăă… nu, nu l-am văzut.

S-a uitat la centralistă. Ea a clătinat din cap, fără să-şi desprindă ochii de la mine.

– N-are verighetă, am spus. N-o mai poartă. S-a dus totul. S-a năruit. Toţi anii-n care. eh, dă-i dracu'! O urmăresc tocmai de la. mă rog, nu contează de unde. Nu vrea nici măcar să vorbească cu mine. Oare ce caut aici? Mă fac naibii de băcănie.

M-am întors iute şi mi-am suflat nasul. Le câştigasem atenţia.

– Mai bine ar fi să merg altundeva, am zis revenind la ei.

– Vreţi să vă împăcaţi, dar ea nu vrea, a rostit încet centralista.

– Da.

– Vă înţeleg şi vă compătimesc, a zis tânărul, dar ştiţi cum stau lucrurile, domnule Marlowe. Un hotel trebuie să dea dovadă de foarte multă precauţie. Situaţiile acestea pot duce la orice. chiar la schimburi de focuri de armă.

– Focuri de armă? L-am privit mimând surprinderea. Doamne, Dumnezeule, dar ce fel de oameni fac aşa ceva?

El s-a sprijinit de tejghea.

– Domnule Marlowe, dumneavoastră ce intenţionaţi să faceţi?

– Aş vrea să fiu în apropierea ei. În caz că va avea nevoie de mine. N-o să vorbesc cu ea. Nici măcar n-o să-i bat la uşă. Dar va şti c-am fost alături şi va-nţelege de ce. Eu o s-aştept. O s-o aştept oricât.

Fetei i-a plăcut acum. Mă afundasem până-n gât în siropuri. Am inspirat lent şi profund şi am ţintit potul cel mare.

– Şi, cumva, nu mi-a plăcut cum arăta tipul care-a adus-o aici, am rostit.

– N-a adus-o nimeni aici. doar un taximetrist, a spus recepţionerul.

Ştia însă perfect la ce mă refeream.

Centralista a schiţat o jumătate de surâs.

– Nu se referă la asta, Jack. Se referă la rezervare.

– Am înţeles şi eu atâta lucru, Lucille, a rostit Jack. Nu sunt chiar atât de prostovan.

Cu un gest brusc, a scos din sertar un cartonaş şi l-a pus în faţa mea. Era un cartonaş de înregistrare. Pe colţ, în diagonală, scria numele Larry Mitchell. Rubricile fuseseră completate cu un scris complet diferit: (domnişoara) Betty Mayfield, West Chatham, New York. Apoi, în colţul din stânga sus, tot cu scrisul lui Larry Mitchell, erau consemnate o dată, o oră, un tarif, un număr de telefon.

– Ai un suflet foarte bun, am spus. Deci a revenit la numele de fată. Este legal, bineînţeles.

– Orice nume este legal, atât timp cât nu există intenţia de înşelătorie. Vreţi camera de lângă ea?

Am făcut ochii mari. Poate că mi-au şi strălucit niţel, umezi. Nimeni nu s-a străduit vreodată mai mult să-i facă să strălucească umezi.

– Uite ce-i, am spus, este al naibii de frumos din partea dumitale, dar n-ar trebui s-o faci. N-o să pricinuiesc niciun necaz, dar nu ai nici-o garanţie. Îţi pierzi slujba dacă fac vreo prostie.

– Bine, a zis el, odată şi odată trebuie să învăţ şi eu câte ceva. Mie îmi păreţi a fi un tip în regulă. Atât doar să nu spuneţi nimănui.

A luat pixul din suportul lui şi mi l-a întins. Mi-am semnat numele cu o adresă de pe East Sixty-first Street, New York.

Jack a privit-o.

– Asta-i pe lângă Central Park, nu? a întrebat într-o doară.

– La trei cvartale şi un pic, am răspuns. Între Lexington şi Third Avenue.

A încuviinţat din cap. Cunoştea locul. Trecusem testul. S-a întins spre o cheie.

– Aş vrea să-mi las valiza aici, am spus, şi să mă duc să mănânc ceva, poate chiar să-nchiriez o maşină, dacă reuşesc. Poţi să mi-o duci în cameră?

Sigur că da. Putea face asta foarte uşor pentru mine. M-a dus afară, mi-a arătat o dumbravă de copăcei şi mi-a dat câteva indicaţii. Toate bungalow-urile erau complet şindrilite, albe cu acoperişuri verzi. Aveau verande cu balustrade. Mi l-a arătat pe al meu printre trunchiurile arborilor. I-am mulţumit. A dat să intre înapoi şi atunci am spus:

– Uite care-i treaba. ar mai fi ceva. Ea s-ar putea să plece, dacă află.

A zâmbit.

– Bineînţeles. În privinţa asta nu putem face nimic, domnule Marlowe. Mulţi stau numai pentru o noapte sau

două. mai puţin vara. Nu ne aşteptăm să fie plin în anotimpul ăsta.

A intrat în bungalow-ul recepţiei şi am auzit-o pe fată spunându-i:

– Este un om drăguţ, Jack. dar n-ar fi trebuit s-o faci.

Am auzit şi răspunsul lui:

– Îl urăsc pe Mitchell ăla. chiar dacă-i amic cu proprietarul.

4

Camera era acceptabilă. Avea obişnuita sofa tare ca piatra, scaune fără perne, un birouaş lipit de peretele din faţă, un dulap din tavan până în podea cu ladă încorporată, baie cu cadă tip Hollywood şi neon pentru bărbierit lângă oglinda de deasupra chiuvetei, o bucătărioară cu frigider şi aragaz alb, o plită electrică cu trei ochiuri. În dulăpiorul de deasupra chiuvetei existau destule farfurii şi alte obiecte de veselă. Am scos nişte cuburi de gheaţă din frigider, le-am pus într-un pahar şi am turnat peste ele din sticla din valiză, am sorbit şi m-am aşezat pe scaun, ascultând, cu ferestrele închise şi jaluzelele trase. De alături nu se auzea nimic, apoi am auzit trăgându-se apa la toaletă. Fata era acasă. Mi-am golit paharul, am fumat o ţigară şi am studiat încălzitorul mural de pe peretele comun. Era alcătuit dintr-o cutie metalică în care se aflau două tuburi lungi, alb-mat. Nu păreau că ar putea degaja cine ştie ce căldură, dar în debara exista un radiator cu ventilator şi termostat, alimentat la priză. Am scos grilajul cromat de mascare a încălzitorului mural şi am deşurubat tuburile alb-mat. Am scos din geanta de voiaj un stetoscop medical, l-am lipit de fundul metalic al interiorului şi am ascultat. Dacă în camera vecină exista un încălzitor similar, lipit de acesta, şi exista mai mult ca sigur, cele două camere erau despărţite numai

de o placă metalică şi un material izolator, redus probabil la minimum.

Câteva minute n-am auzit nimic, după care un număr de telefon a fost format. Totul se distingea perfect. Un glas de femeie a spus:

– Esmeralda 4-1499, vă rog.

Era o voce sigură pe sine, calmă, de înălţime mijlocie, aproape complet lipsită de expresivitate, exceptând faptul că suna obosită. După atâtea ore de urmărire, îi auzeam pentru prima dată glasul.

A urmat o pauză mai lungă, apoi ea a zis:

– Cu domnul Larry Mitchell, vă rog.

Altă pauză, însă mai scurtă. După aceea:

– Sunt Betty Mayfield, de la Rancho Descansado.

A pronunţat greşit „a” din Descansado. Apoi:

– Betty Mayfield, am spus. Te rog, lasă prostiile. Vrei să ţi-l spun pe litere?

Persoana de la celălalt capăt al firului avea multe de zis. Ea a ascultat. După un timp, a răspuns:

– Apartamentul 12C. Ar trebui să ştii, tu ai făcut rezervarea. Aha, înţeleg. Bine, în regulă. Voi fi aici.

A închis. Linişte. Linişte absolută. Apoi glasul de dincolo a rostit încet şi găunos:

– Betty Mayfield, Betty Mayfield, Betty Mayfield. Biată Betty! Ai fost o fată la locul tău. cu mult timp în urmă.

Stăteam pe podea pe una dintre pernele dungate, cu spatele la perete. M-am ridicat grijuliu, am lăsat stetoscopul pe pernă şi m-am dus să mă întind pe sofa. Bărbatul avea să sosească, după o vreme. Ea se afla aici, aşteptându-l, fiindcă trebuia s-o facă. Trebuise să vină aici din acelaşi motiv. Voiam să aflu motivul acela.

Probabil că el avea pantofi cu tălpi din crep, deoarece n-am auzit nimic până când a sunat soneria la uşa de alături. De asemenea, nu venise cu automobilul până la bungalow. M-am lăsat pe podea şi am trecut la stetoscop.

Fata a deschis uşa, el a intrat şi mi-am putut imagina surâsul de pe chipul lui când a spus:

– Bună ziua, Betty. Betty Mayfield este numele, da? Îmi place.

– A fost numele meu iniţial.

Ea a închis uşa.

El a chicotit.

– Bănuiesc c-ai fost înţeleaptă să-l schimbi. Dar ce-i cu iniţialele de pe bagaje?

Glasul lui nu-mi plăcea cu nimic mai mult decât surâsul. Era strident şi vesel, debordând de cordialitate şmecheră. Nu se putea spune că ar fi avut o undă de sarcasm, dar era pe aproape. M-a făcut să strâng din dinţi.

– Bănuiesc, a rostit ea sec, că acesta a fost primul lucru pe care l-ai observat.

– Nu, păpuşă. Tu ai fost primul lucru pe care l-am observat. Urma unei verighete, însă absenţa verighetei a fost al doilea lucru. Iniţialele au venit abia pe locul al treilea.

– Să nu-mi spui „păpuşă”, şantajist ieftin ce eşti! a izbucnit ea cu furie neaşteptată.

Nu l-a descurajat câtuşi de puţin.

– Poate că sunt un şantajist, dulceaţă, dar - alt chicotit plin de sine - în niciun caz nu-s ieftin.

Ea a păşit, probabil îndepărtându-se de el.

– Vrei să bei ceva? Văd c-ai venit cu o sticlă.

– Băutura s-ar putea să-mi aţâţe simţurile.

– De un singur lucru îmi este teamă la tine, domnule Mitchell, a zis ea imperturbabil. De gura ta mare. Vorbeşti prea mult şi-ţi place prea mult de propria-ţi persoană. Ar fi mai bine dacă ne-am înţelege unul pe celălalt. Îmi place Esmeralda. Am mai fost aici şi mi-am dorit mereu să mă-ntorc. Am avut pur şi simplu ghinion că tu locuieşti aici şi că ai fost în trenul care m-a adus aici. Un ghinion şi mai

mare a fost faptul că m-ai recunoscut. Însă asta-i tot - ghinion.

– Ghinion pentru tine, noroc pentru mine, dulceaţă, a spus el tărăgănat.

– Poate, a zis ea, dacă nu pui prea multă presiune pe chestia asta. Dacă o faci este posibil să-ţi explodeze în faţă.

A urmat o tăcere scurtă. În imaginaţia mea i-am putut vedea fixându-se unul pe celălalt cu privirea. Poate că zâmbetul lui devenea niţel cam nervos, dar nu cine ştie ce.

– Nu trebuie decât să ridic receptorul şi să telefonez la ziarele din San Diego, a spus el. Vrei publicitate? Îţi pot aranja publicitate.

– Am venit aici ca să scap de ea, a zis fata cu amărăciune.

El a râs.

– Cum să nu, cu ajutorul unui judecător ţicnit, care făcea pe el de senil ce era, şi-n singurul stat din SUA - să ştii c-am verificat asta - unde s-ar fi putut întâmpla aşa ceva după ce juriul decisese altfel. Ţi-ai schimbat numele de două ori. Dacă povestea ta va fi publicată aici - şi-i o poveste destul de bună, dulceaţă -, cred că va trebui să-ţi schimbi numele iarăşi. şi să-ncepi să mai călătoreşti. Devine oarecum obositor, nu?

– De asta sunt aici, a spus ea. De asta eşti şi tu aici. Cât vrei? Îmi dau seama că va fi doar un avans.

– Am pomenit eu ceva despre bani?

– O s-o faci, a zis ea. Şi vorbeşte mai încet.

– Tot bungalow-ul e numai al tău, dulceaţă. I-am dat ocol înainte să intru. Uşile sunt încuiate, ferestrele închise, jaluzelele trase, garajele goale. Pot să mă interesez la recepţie, dacă eşti neliniştită. Am prieteni pe-aici - oameni pe care-ar trebui să-i cunoşti, oameni care-ţi pot face viaţa plăcută. Asta-i un oraş în societatea căruia e greu să pătrunzi. Şi-i un oraş al naibii de plictisitor, dacă eşti pe dinafară.

– Tu cum ai pătruns, domnule Mitchell?

– Al bătrân e barosan în Toronto. Noi doi nu ne-nţelegem şi el nu vrea să mă-nvârt pe-acasă. Totuşi e taică-meu şi totuşi e de treabă, chiar dacă mă plăteşte să mă ţin departe.

Ea nu i-a răspuns. Paşii i s-au îndepărtat. Am auzit-o în bucătărie, producând sunetele obişnuite asociate scoaterii gheţii dintr-o tavă de cuburi. A curs apă, paşii au revenit.

– Vreau şi eu unul, a spus ea. Poate c-am fost grosolană cu tine. Sunt obosită.

– Sigur că da, a zis el înţelegător. Eşti obosită.

O pauză, apoi:

– Păi, hai noroc, pentru momentul când n-o să mai fii obosită! Să zicem pe la şapte şi jumătate, diseară, la Salonul de Sticlă. O să te iau eu. E un loc frumos pentru cină. Se poate dansa. Este discret. Exclusivist, dacă asta mai înseamnă ceva. Aparţine Clubului Beach. N-au mese libere, dacă nu te cunosc. Eu sunt printre prieteni acolo.

– Este scump? a întrebat ea.

– Niţel. Ah, da. apropo de asta. M-ai putea ajuta cu vreo două bancnote, până-mi vine cecul lunar. A râs. Sunt surprins de mine însumi. Până la urmă, uite c-am amintit şi de bani.

– Doi dolari?

– Două sutare ar fi mai bine.

– N-am decât şaizeci de dolari. până pot deschide un cont sau până încasez nişte cecuri de călătorie.

– Poţi face asta la recepţie, fetiţă.

– Aşa este. Ia cincizeci. Nu vreau să te răsfăţ, domnule Mitchell.

– Spune-mi Larry. Fii şi tu umană.

– Ar trebui?

Glasul ei se schimbase. Apăruse un ton anume, aluzia la o invitaţie. Mi-am putut imagina surâsul lent de plăcere de pe faţa bărbatului. Am bănuit după acea, judecând după

tăcere, că el pusese mâna pe ea şi că fata îl lăsase. În cele din urmă, vocea ei uşor înăbuşită a rostit:

– Ajunge, Larry. Acum fii drăguţ şi pleacă. Voi fi gata la şapte şi jumătate.

– Încă unul, pentru drum.

După o secundă uşa s-a deschis şi bărbatul a rostit ceva ce n-am înţeles. M-am ridicat, m-am dus la fereastră şi am privit cu foarte multă precauţie printre jaluzele. Un reflector fusese aprins într-un copac înalt. În lumina lui l-am văzut pe bărbat urcând panta şi dispărând. Am revenit la locaşul încălzitorului şi pentru o vreme n-am auzit nimic şi nici n-am fost sigur ce anume voiam să aud. Dar am ştiut destul de repede.

S-au auzit mişcări de paşi iuţi înainte şi înapoi, zgomot de sertare deschise, pocnetul unei încuietori, bufnetul unui capac care fusese ridicat şi se lovise de ceva.

Îşi strângea lucrurile ca să plece.

Am înşurubat tuburile alb-mat la locul lor în încălzitor, am montat grilajul de mascare şi am pus stetoscopul în geanta de voiaj. Seara devenea rece. Am îmbrăcat sacoul şi am rămas în mijlocul camerei. Se întuneca şi nu aprinsesem nici-o lumină. Am stat locului şi m-am gândit. Aş fi putut să mă duc la telefon şi să-mi dau raportul, iar până atunci ea ar fi putut lua alt taxi, spre alt tren sau avion, spre altă destinaţie. Putea să fi mers oriunde ar fi vrut, însă întotdeauna ar fi existat un detectiv care să aştepte trenul, dacă era suficient de important pentru indivizii influenţi din Washington. Întotdeauna ar fi existat un Larry Mitchell sau un reporter cu memorie bună. Întotdeauna ar fi existat mici bizarerii observabile şi întotdeauna ar fi existat cineva care să le observe. Nu poţi să fugi de tine însuţi.

Făceam un spionaj ieftin pentru oameni care nu-mi plăceau, dar... asta ţi-e meseria, amice. Ei achită nota de plată, tu scormoneşti în gunoi. Atât doar că de data asta puteam simţi gustul gunoiului. Fata nu arăta ca o

vagaboandă şi nici ca o escroacă. Ceea ce nu însemna nimic altceva decât că putea fi şi vagaboandă, şi escroacă, cu mai mult succes decât altele care arătau ca atare.

5

Am deschis uşa, m-am dus la următoarea şi am apăsat butonul soneriei micuţe. Înăuntru nu s-a auzit nici-o mişcare. Niciun sunet de paşi. După aceea a răsunat clinchetul unui lanţ tras prin dispozitivul de siguranţă şi uşa s-a deschis vreo cinci centimetri spre camera luminată. Glasul a vorbit din spatele uşii:

– Cine este?

– Pot să împrumut o linguriţă de zahăr?

– N-am zahăr.

– Atunci poate doi dolari, până-mi soseşte cecul?

Altă tăcere. După aceea uşa s-a deschis până la limita lanţului, faţa ei a apărut în deschizătură şi m-au privit doi ochi adumbriţi. Erau simple găuri în întuneric. Reflectorul de sus, din copac, scânteia pieziş în ei.

– Cine eşti?

– Vecinul tău de alături. Moţăiam şi m-au trezit vocile. Au rostit cuvinte. Mi-au trezit interesul.

– Caută-ţi interesul altundeva.

– Aş putea s-o fac, domnişoară King. pardon, domnişoară Mayfield, dar nu sunt sigur că ai dori s-o fac.

Ea nu s-a mişcat şi ochii nu i s-au clintit. Am scuturat o ţigară din pachet şi am încercat să ridic capacul brichetei mele Zippo cu degetul mare şi să-i acţionez rotiţa. Ar trebui să poţi face asta cu o singură mână. Se poate face, dar este destul de dificil. Am reuşit în cele din urmă, am aprins ţigara, am tras în piept şi am suflat fumul pe nări.

– Şi despre ce ar fi fost vorba? a întrebat ea.

– Ca să fiu realmente corect, ar trebui să telefonez la L.A. şi să-i anunţ pe cei care m-au trimis. Poate că aş putea fi convins să n-o fac.

– Dumnezeule, a rostit ea aprins, doi în aceeaşi după-amiază! Cât de norocoasă poate fi o fată?

– Nu ştiu, am spus. Eu nu ştiu nimic. Cred c-am fost luat de fraier, dar nu sunt sigur.

– Stai niţel.

Mi-a închis uşa în faţă. N-a lipsit mult timp. Lanţul a ieşit din fantă şi uşa s-a deschis.

Am intrat încet, iar fata s-a retras, îndepărtându-se de mine.

– Cât de mult ai auzit? Şi închide uşa, te rog.

Am închis-o cu umărul şi m-am rezemat de ea.

– Doar sfârşitul unei conversaţii destul de neplăcute. Pereţii de aici sunt la fel de subţiri ca portofelul unui dansator de step.

– Lucrezi în industria spectacolelor?

– Mai degrabă în industria culiselor. Mă numesc Philip Marlowe. M-ai văzut deja.

– Serios?

S-a îndepărtat de mine cu paşi mărunţi, prudenţi şi s-a dus la valiza care-i rămăsese deschisă. S-a rezemat de braţul unui scaun.

– Unde?

– În gara Union din L.A. Noi doi am aşteptat între trenuri. M-a interesat ce s-a întâmplat între tine şi domnul Mitchell - ăsta-i numele lui, nu-i aşa? N-am auzit nimic şi n-am văzut mare lucru, fiindcă eram în afara cofetăriei.

– Şi ce te-a interesat, domnule voinic şi îndatoritor?

– Tocmai ţi-am zis o parte. Cealaltă parte care m-a interesat a fost felul în care te-ai schimbat după ce ai vorbit cu Mitchell. Te-am privit în acţiune. A fost perfect deliberat. Te-ai transformat într-o fată modernă, frumuşică, cinică şi indiferentă. De ce?

– Şi cum fusesem înainte?

– O fată drăguţă, potolită şi bine-crescută.

– Aceea fusese masca, a spus ea. Cealaltă este personalitatea mea reală. Care mai este însoţită de ceva.

A ridicat de pe lângă corp un pistol mic, automat.

L-am privit.

– Mda, arme, am spus. Nu mă sperii de arme. Am trăit cu ele toată viaţa. Am început cu un Derringer vechi, care trebuia încărcat după fiecare foc - genul de pistol pe care-l purtau cartoforii de pe vapoarele cu zbaturi. Pe măsură ce am înaintat în vârstă, am trecut la o puşcă uşoară de vânătoare, apoi la o puşcă de tir calibrul 7,69 şi aşa mai departe. Odată am nimerit ţinta de la opt sute de metri, doar cu înălţătorul. În cazul în care nu ştii, de la distanţa aia ţinta are mărimea unui timbru poştal.

– O carieră fascinantă, a zis ea.

– Armele nu rezolvă niciodată nimic, am spus. Ele nu sunt decât lăsarea grăbită a cortinei înaintea unui act doi prost.

Fata a zâmbit vag şi a trecut pistolul în mâna stângă. Cu mâna dreaptă şi-a prins bluza în dreptul gulerului şi a rupt-o până la talie cu o mişcare rapidă şi decisă.

– După aceea, mi-a zis, dar nu-i nici-o grabă-n privinţa asta, întorc pistolul în mână uite aşa - l-a pus înapoi în mâna dreaptă, însă ţinându-l de ţeavă - şi mă lovesc în obraz cu patul. Iese o vânătaie frumoasă.

– Şi după aceea, am spus, întorci pistolul în poziţia lui corectă, ridici piedica şi apeşi pe trăgaci, tocmai pe când citeam editorialul sportiv din ziar.

– N-ai ajunge nici măcar la mijlocul camerei.

Mi-am încrucişat picioarele, m-am lăsat pe spate, am ridicat scrumiera din sticlă verde de pe masa de lângă scaun şi am aşezat-o în echilibru pe genunchi, ţinând ţigara pe care o fumam între primele două degete de la mâna dreaptă.

– N-aş face nici măcar un pas prin cameră. Aş sta aici, uite-aşa, destul de confortabil şi relaxat.

– Dar niţel cam mort, a zis ea. Sunt o ţintaşă bună şi aici nu sunt opt sute de metri.

– Atunci va trebui să-ncerci să-i convingi pe poliţai despre felul în care eu te-am atacat şi tu te-ai apărat.

Şi-a aruncat arma în valiză şi a râs. A sunat ca un râset autentic, cu amuzament real.

– Scuze, a spus. Tu, zăcând acolo cu picioarele încrucişate şi cu o gaură în cap, şi eu încercând să explic cum te-am împuşcat ca să-mi apăr onoarea. imaginea asta mă cam ameţeşte.

S-a lăsat să cadă într-un scaun şi s-a aplecat înainte, cu bărbia cuprinsă într-o palmă, cu cotul proptit pe un genunchi, cu chipul încordat şi obosit; părul roşu-închis i-l încadra atât de abundent, încât faţa îi părea mai mică decât ar fi trebuit.

– Ce ai de gând să-mi faci, domnule Marlowe? Sau lucrurile stau invers? Ce ţi-aş putea eu face drept răsplată ca să nu faci absolut nimic?

– Cine este Eleanor King? Ce a fost ea în Washington? De ce şi-a schimbat numele undeva pe parcurs şi şi-a îndepărtat iniţialele de pe bagaje? Ai putea să-mi dai răspunsuri la întrebări ca astea. Probabil că n-o vei face.

– Hm, nu ştiu. Hamalul mi-a scos iniţialele de pe bagaje. I-am spus că avusesem o căsnicie foarte nefericită, că divorţasem şi că obţinusem dreptul de a-mi relua numele de fată. Care este Elizabeth, sau Betty, Mayfield. Asta ar putea fi adevărat, nu crezi?

– Ba da. Nu-l explică însă pe Mitchell.

Ea s-a lăsat pe spate şi s-a destins. Ochii i-au rămas totuşi precauţi.

– Pur şi simplu un bărbat pe care l-am cunoscut pe drum. A fost în tren cu mine.

Am aprobat din cap.

– A venit totuşi aici cu propria lui maşină. Ţi-a făcut rezervarea. Nu-i agreat de cei de aici, dar se pare că-i prietenul cuiva cu multă influenţă.

– Uneori o cunoştinţă făcută în tren sau pe vapor se dezvoltă foarte repede într-o relaţie apropiată, a spus ea.

– Aşa se pare. Ba chiar te-a tapat de nişte bani împrumut. Foarte, foarte repede. Şi-am rămas cu impresia că nu ţineai prea mult la el.

– Şi ce dacă? a întrebat ea. Realitatea este că sunt nebună după el.

Şi-a deschis palma şi a coborât ochii, examinând-o.

– Cine te-a angajat, domnule Marlowe, şi pentru ce?

– Un avocat din Los Angeles, acţionând pe baza unor instrucţiuni primite de undeva din Est. Trebuia să te urmăresc până te opreai la vreun hotel. Ceea ce am şi făcut. Acum însă te pregăteşti să pleci. Va trebui să iau totul de la început.

– Acum însă eu ştiu de existenţa ta, a zis ea şiret. Aşa că-ţi va fi mult mai greu. Bănuiesc că eşti un fel de detectiv particular.

Am spus că aşa era. Stinsesem ţigara cu ceva timp în urmă. Am pus scrumiera înapoi pe masă şi m-am ridicat.

– Va fi mai greu pentru mine, dar există mulţi alţii, domnişoară Mayfield.

– Oho, sunt sigură că există şi că toţi sunt nişte bărbăţei foarte drăguţi! Unii sunt chiar destul de curaţi.

– Poliţiştii nu te caută. Te-ar fi găsit cu uşurinţă. Se ştia despre trenul tău. Eu am primit chiar şi o fotografie şi o descriere a ta. Însă Mitchell te poate sili să faci ce doreşte. Iar banii nu sunt tot ce va dori.

Mi s-a părut că s-a îmbujorat uşor, dar lumina nu-i cădea direct pe faţă.

– Poate că da, a spus ea. Şi poate că nu mă deranjează.

– Ba te deranjează.

S-a ridicat brusc şi s-a apropiat de mine.

– Ai o meserie din care nu te îmbogăţeşti, nu-i aşa?

Am încuviinţat din cap. Eram acum foarte aproape unul de celălalt.

– Cât ai vrea atunci ca să pleci de-aici şi să uiţi că m-ai văzut vreodată?

– Aş pleca de-aici şi pe gratis. Cât despre restul, va trebui să întocmesc un raport.

– Cât? a rostit ea pe un ton serios. Îmi pot permite un onorariu substanţial. Am auzit că aşa-i ziceţi voi. Un termen mult mai elegant decât „şantaj”.

– Nu înseamnă acelaşi lucru.

– Dar ar putea să însemne. Crede-mă, poate să însemne exact asta - chiar şi în cazul unor medici şi avocaţi. Întâmplător, ştiu.

– Ai fost cam ghinionistă, nu-i aşa?

– Departe de aşa ceva, detectivule. Sunt fata cea mai norocoasă din lume. Trăiesc!

– Eu sunt din tabăra adversă, aşa că nu-ţi trăda secretele.

– I-auzi, i-auzi, a rostit ea tărăgănat. Un detectiv cu scrupule. Chestiile astea să le spui pescăruşilor, tipule. Pentru mine nu-s decât vorbe-n vânt. Haide, dă-i drumul acum, domnule detectiv particular Marlowe, şi dă telefonul acela care te frământă atâta. Nu te opresc.

A pornit spre uşă, dar am prins-o de încheietură şi am răsucit-o. Bluza ruptă nu dezvăluia vreo goliciune surprinzătoare, ci doar un petic de piele şi un pic din sutien. La plajă poţi vedea mult mai multe, însă nu le-ai vedea printr-o bluză ruptă.

Probabil că mă holbasem niţel pofticios, fiindcă ea şi-a încârligat degetele şi a încercat să mă zgârie cu unghiile.

– Nu sunt o căţea-n călduri, a rostit printre dinţii încleştaţi. Ia-ţi labele de pe mine!

Am prins-o şi de cealaltă încheietură şi am început s-o trag mai aproape. A încercat să mă izbească cu genunchiul sub pântece, dar era deja prea aproape. Apoi s-a lăsat moale pe

neaşteptate, a lăsat capul pe spate şi a închis ochii. Buzele i s-au deschis cu o grimasă sardonică. Era o seară răcoroasă şi poate că jos, pe malul oceanului, era chiar rece. Nu era însă rece în locul în care mă aflam eu.

După o vreme ea a spus cu glas suspinat că trebuia să se îmbrace pentru cină.

– Îhî, am bâiguit eu.

După altă pauză, ea a spus că trecuse mult de când un bărbat îi desfăcuse sutienul. Ne-am întors încetişor în direcţia unuia dintre paturile gemene. Aveau cuverturi roz-argintii. Remarci uneori detaliile mici şi bizare.

Ochii ei erau deschişi şi întrebători. I-am cercetat pe rând, pentru că mă găseam prea aproape ca să-i văd în acelaşi timp. Părea că se potrivesc bine unul cu celălalt.

– Scumpule, a rostit încetişor, eşti teribil de dulce, dar pur şi simplu n-am timp.

I-am închis gura. Mi s-a părut că o cheie a fost introdusă în broască de afară, însă nu eram foarte atent. Încuietoarea a ţăcănit, uşa s-a deschis şi a intrat domnul Larry Mitchell.

Noi doi ne-am despărţit. M-am întors şi el s-a uitat la mine cu pleoapele pe jumătate coborâte, un metru optzeci şi cinci, dur şi vânos.

– M-am gândit să mă interesez la recepţie, a rostit aproape absent. 12B a fost închiriată azi după-amiază, la puţin timp după ce a fost ocupată asta. Am devenit uşor curios, fiindcă momentan aici sunt o mulţime de camere libere. Aşa c-am împrumutat cealaltă cheie. Cine-i flăcăul ăsta voinic, păpuşă?

– Ţi-a spus să nu-i mai zici „păpuşă”, ţii minte?

Dacă asta a însemnat ceva pentru el, n-a arătat. A tras uşor pe lângă corp pumnul încleştat.

Fata spus:

– Este un detectiv particular, pe nume Marlowe. Cineva l-a angajat să mă urmărească.

– Şi trebuia să te urmărească totuşi chiar aşa de aproape? Se pare că deranjez o prietenie frumoasă.

Ea s-a smucit de lângă mine şi a înşfăcat pistolul din valiză.

– Discutam despre bani, i-a spus.

– Asta-i întotdeauna o greşeală, a rostit Mitchell. Obrajii îi ardeau şi ochii îi erau prea strălucitori. Mai ales în poziţia aia. N-o să ai nevoie de armă, dulceaţă.

Mi-a trimis o directă de dreapta, foarte rapidă şi bine executată. Am păşit în interiorul braţului său, iute, calm şi isteţ. Însă dreapta nu-i era mâna de bază. Era stângaci. Ar fi trebuit să fi remarcat asta în gara Union din L.A. Un observator antrenat nu scapă niciun detaliu. L-am ratat cu un croşeu de dreapta, dar el n-a ratat cu stânga.

Mi-a proiectat capul pe spate. M-am clătinat dezechilibrat, atât cât a avut nevoie pentru a fanda în lateral şi a lua pistolul din mâna fetei. Arma a părut să danseze prin aer şi să se cuibărească în mâna lui stângă.

– Potoleşte-te, a rostit el. Ştiu că pare un clişeu, dar te-aş putea găuri şi scăpa cu faţa curată. Realmente aş putea.

– Bine, am zis răguşit. Pentru cincizeci de dolari pe zi nu mă las împuşcat. Asta costă şaptezeci şi cinci.

– Te rog, întoarce-te. M-ar amuza să-ţi văd portofelul.

Am plonjat spre el, ignorând arma. Doar panica l-ar fi putut împinge să tragă, iar el se afla pe teren propriu şi nu exista niciun motiv de panică. Pe de altă parte însă poate că fata nu era la fel de sigură. Vag, cu coada ochiului, am zărit-o întinzându-se către sticla de whisky de pe masă.

L-am pocnit pe Mitchell în partea laterală a gâtului. Gura i s-a căscat într-un soi de lătrat. M-a lovit şi el undeva, dar nu foarte tare. Pumnul meu era mai greu şi mai precis, însă n-a câştigat trofeul, pentru că în clipa aceea copita unui catâr m-a izbit drept înapoia creierului. Am fost trimis în zbor peste un ocean întunecat şi am explodat într-o perdea de flăcări.

6

Prima senzaţie a fost că dacă cineva mi-ar fi vorbit aspru, aş fi izbucnit în hohote de plâns. A doua, că încăperea era prea mică pentru capul meu. Fruntea era foarte, foarte departe de ceafă, între tâmple exista o distanţă enormă, deşi o pulsaţie surdă se propaga de la una la cealaltă. Distanţa nu mai înseamnă nimic în societatea modernă.

A treia senzaţie a fost că undeva, nu departe, se auzea un ţiuit insistent. A patra şi cea din urmă a fost că pe spinare îmi curgeau sloiuri de gheaţă. Cuvertura unui pat dovedea că zăcusem cu faţa în jos, dacă mai aveam încă faţă. M-am rostogolit precaut pe o parte, m-am ridicat în capul oaselor şi un zornăit s-a sfârşit cu un bufnet. Zornăitul şi bufnetul proveneau de la un prosop înnodat, plin cu cuburi de gheaţă care se topeau. Cineva care mă iubea foarte mult mi-l pusese pe ceafă. Cineva care mă iubea mai puţin mă trosnise în ţeastă. Este posibil să fi fost aceeaşi persoană. Indivizii au fel de fel de dispoziţii sufleteşti.

M-am ridicat în picioare şi am dus mâna la pantaloni. Portofelul era acolo, în buzunarul stâng, dar cureluşa îi fusese deschisă. L-am cercetat. Nu dispăruse nimic. Îşi destăinuise informaţiile, însă acelea nu mai reprezentau vreun secret. Valiza îmi era deschisă pe comoda de la piciorul patului. Aşadar mă aflam în propria mea cameră.

M-am apropiat de oglindă şi am privit chipul reflectat în ea. Părea familiar. M-am dus la uşă şi am deschis-o. Ţiuitul s-a amplificat. Chiar în faţa mea, un bărbat dolofan stătea rezemat de balustradă. Era un grăsan de mărime mijlocie, dar grăsimea nu arăta puhavă. Avea ochelari şi urechi mari sub pălăria de fetru gri-spălăcit. Gulerul pardesiului era ridicat. Ţinea mâinile vârâte în buzunarele pardesiului. Părul care se zărea pe la tâmple era gri-oţeliu. Părea rezistent. Aşa par majoritatea grăsanilor. Lumina revărsată prin uşa din spatele meu se reflecta din ochelarii lui. Avea în gură o

pipă mică, tipul poreclit „buldog”. Eram încă ameţit, dar ceva din el m-a pus pe gânduri.

– Frumoasă seară, a spus el.

– Vrei ceva?

– Caut un bărbat. Nu pe tine.

– Sunt singur aici.

– Exact, a zis el. Mulţumesc.

S-a întors cu spatele la mine şi şi-a rezemat stomacul de balustrada verandei.

Am pornit pe verandă spre ţiuit. Uşa de la 12C era larg deschisă, luminile erau aprinse şi zgomotul provenea de la un aspirator mânuit de o femeie în uniformă verde.

Am intrat şi m-am uitat în jur. Femeia a oprit aspiratorul şi m-a privit.

– Doriţi ceva?

– Unde-i domnişoara Mayfield?

Ea a clătinat din cap.

– Doamna care a închiriat camera asta, am spus.

– Ah, ea? A plecat. Acum o jumătate de oră.

A repornit aspiratorul.

– Întrebaţi mai bine la recepţie! a strigat ca să acopere zgomotul. Camera asta e-n curăţenie!

Am întins mâna în spate şi am închis uşa. Am urmărit şarpele negru al cordonului electric al aspiratorului până la perete şi l-am smuls din priză. Femeia în uniformă verde m-a privit mânioasă. M-am apropiat de ea şi i-am întins o bancnotă de un dolar. A părut mai puţin mânioasă.

– Vreau doar să telefonez, am spus.

– Păi, n-aveţi telefon în cameră?

– Nu mai pune întrebări, i-am zis. Un dolar e un dolar. M-am dus la telefon şi am ridicat receptorul. Glasul unei fete a rostit:

– Recepţia. Ce doriţi, vă rog?

– Sunt Marlowe. Sunt foarte nefericit.

– Poftim?... Ah, da, domnul Marlowe. Cu ce vă putem ajuta?
– A plecat. N-am izbutit nici măcar să vorbesc cu ea.
– Îmi pare rău, domnule Marlowe, a spus ea şi după cum a zis-o părea că o şi crede. Da, a plecat. N-am prea putut.
– A spus unde?
– A plătit şi a plecat. Destul de neaşteptat. N-a lăsat nici-o adresă.
– Cu Mitchell?
– Îmi pare rău. N-am văzut pe nimeni cu ea.
– Trebuie să fi văzut pe cineva. Cum a plecat?
– Cu taxiul. Mă tem.
– Bine. Mulţumesc.
M-am întors în camera mea.
Grăsanul de mărime mijlocie stătea confortabil într-un scaun, picior peste picior.
– Frumos din partea ta să-mi faci o vizită, am rostit. Te-aş putea ajuta cu ceva?
– Mi-ai putea spune unde-i Larry Mitchell.
– Larry Mitchell? M-am gândit atent. Îl cunosc?
A deschis portofelul şi a extras o carte de vizită. S-a străduit să se scoale în picioare şi mi-a întins-o: Goble & Green, Investigatori, Blocul Prudence 310, Kansas City, Missouri.
– Trebuie să fie o meserie interesantă, domnule Goble.
– Nu te ţine de bancuri cu mine, amice. Mă enervez destul de uşor.
– Perfect. Haide să vedem cum te enervezi. Ce faci - îţi muşti mustaţa?
– N-am mustaţă, tâmpitule.
– Ţi-ai putea lăsa una. Eu pot aştepta.
S-a ridicat în picioare, mult mai rapid de data aceasta. Şi-a coborât ochii spre pumn. Brusc o armă i-a apărut în mână.
– Ţi-a tras-o cineva vreodată cu ţeava armei, tâmpitule?

– Şterge-o. Mă plictiseşti. Proştii mă plictisesc întotdeauna. Mâna i-a tremurat şi s-a înroşit la faţă. A pus după aceea pistolul înapoi în tocul de la umăr şi s-a legănat către uşă.

– N-ai terminat cu mine, a mârâit peste umăr.

L-am lăsat să aibă el ultimul cuvânt. Nu merita să-i mai spun ceva.

7

După un timp m-am dus la recepţie.

– Ei bine, n-a mers, am spus. A observat cumva vreunul dintre voi cine era taximetristul care a dus-o?

– Joe Harms, a răspuns fata prompt. Ar trebui să-l găsiţi la staţia de taxiuri de la mijlocul lui Grand. Sau aţi putea suna la dispecerat. Un tip destul de drăguţ. O dată s-a dat la mine.

– Şi-a ratat-o de-aici până la Paso Robles, a rânjit recepţionerul.

– Ştiu şi eu? Nu cred că tu erai pe-acolo.

– Mda, a oftat el. Dai în brânci douăzeci de ore pe zi, străduindu-te să aduni suficient cât să cumperi o casă. Şi pân-o faci, alţi cincisprezece tipi s-au giugiulit cu prietena ta.

– Nu-i cazul ei, am rostit. Te tachinează. Străluceşte de fiecare dată când se uită la tine.

Am ieşit, lăsându-i să-şi zâmbească unul celuilalt. Ca majoritatea aşezărilor mici, Esmeralda avea o stradă principală; clădirile comerciale porneau din ea cam pe o distanţă de un cvartal scurt în ambele direcţii, după care, aproape fără să-ţi dai seama, deveneau străzi rezidenţiale. Dar spre deosebire de majoritatea aşezărilor mici din California, aici nu existau faţade false, nici panouri publicitare ţipătoare, nici localuri drive-în care să vândă hamburgeri, nici tutungerii sau săli de biliard şi nici duri de

cartier care să se învârtă prin faţa lor. Magazinele de pe Grand Street erau fie vechi şi cu faţade înguste, dar nu lipsite de bun-gust, fie moderne cu faţade din sticlă şi oţel inoxidabil, şi firme de neon în culori clare şi contrastante. Nu toţi cei din Esmeralda erau prosperi, nu toţi erau fericiţi, nu toţi aveau un Cadillac, un Jaguar sau un Riley, însă procentajul celor cu viaţă evident prosperă era foarte mare şi magazinele care vindeau produse de lux erau la fel de elegante şi cu aspect scump precum cele din Beverly Hills, deşi mult mai puţin ostentative. Mai exista şi o altă mică diferenţă. În Esmeralda tot ce era vechi era de asemenea curat şi uneori pitoresc. În alte aşezări mici lucrurile vechi sunt pur şi simplu ponosite.

Am oprit la jumătatea cvartalului, iar oficiul telefonic se găsea exact în faţa mea. Era închis bineînţeles, dar în nişa intrării, care sacrifica în mod deliberat spaţiul din care se puteau câştiga bani în favoarea stilului, se aflau două cabine telefonice verde-închis, aidoma unor gherete pentru santinele. De cealaltă parte a străzii, un taxi bej-decolorat, parcat în diagonală pe bordura trotuarului, era între liniile vopsite cu roşu pe asfalt. Înăuntru, un bărbat cu păr sur citea ziarul. Am traversat până la el.

– Joe Harms?

A clătinat din cap.

– O să vină-n curând. Vreţi un taxi?

– Nu, mulţumesc.

M-am îndepărtat de el şi m-am uitat în vitrina unui magazin. O cămaşă sport în carouri maro şi bej dinăuntru mi-a amintit de Larry Mitchell. Pantofi castanii, tweeduri de import, două-trei cravate şi cămăşi asortate astfel expuse încât între ele exista spaţiu suficient. Deasupra magazinului figura numele unui bărbat care fusese cândva un sportiv faimos. Numele fusese scris de mână, cioplit şi vopsit în relief pe fundalul unui sequoia.

Un telefon a ţârâit şi taximetristul a coborât şi s-a dus să răspundă. A vorbit, a închis, s-a urcat în maşină, a băgat în marşarier şi a plecat. Strada a rămas complet pustie vreme de un minut. După aceea au trecut două automobile, după care a apărut un băiat de culoare, arătos şi bine îmbrăcat, braţ la braţ cu drăguţa lui, care s-au plimbat pe trotuar, privind în vitrine şi flecărind. Un mexican în uniformă verde de comisionar de hotel s-a ivit la volanul unui Chrysler New Yorker al cuiva - din câte ştiam, putea fi chiar al lui -, a intrat în drogherie şi a ieşit cu un cartuş de ţigări. A plecat după aceea spre hotel.

Alt taxi bej cu numele „Compania de Taxiuri Esmeralda” a apărut de după colţ şi a intrat în spaţiul de parcare delimitat cu linii roşii. Din el a coborât un şofer mătăhălos, cu ochelari cu lentile groase, care a verificat telefonul de pe perete, apoi s-a întors în taxi şi a scos o revistă ce fusese îndesată în spatele oglinzii retrovizoare.

M-am îndreptat fără grabă către el. Nu purta haină şi avea mânecile suflecate până mai sus de coate, deşi nu era nici pe departe o vreme de mers în bikini.

– Mda. Io-s Joe Harms.

Şi-a îndesat un cui în bot şi l-a aprins cu o brichetă Ronson.

– Lucille de la Rancho Descansado s-a gândit că s-ar putea să-mi dai o mică informaţie.

M-am rezemat de taxi şi i-am oferit zâmbetul meu cel mare şi cald. Puteam la fel de bine să fi tras un şut în bordură.

– Informaţie despre ce?

– În seara asta ai luat o clientă de la un bungalow de-al lor. Numărul 12C. O fată înaltă, cu păr roşcat şi bine făcută. Se numeşte Betty Mayfield, dar probabil că nu ţi-a zis asta.

– În general clienţii îmi spun doar unde vor să-i duc. Ciudat, nu?

Şi-a golit plămânii de fum, suflându-l spre parbriz, şi l-a urmărit cum se turteşte, apoi se răspândeşte în toată maşina.

– Care-i treaba?

– E prietena mea şi m-a părăsit. Ne-am certat niţel. A fost numai vina mea. Aş vrea să-mi cer iertare.

– Prietena n-are o casă?

– E cam departe de-aici.

A scuturat scrumul, lovind ţigara cu degetul mic fără s-o fi scos din gură.

– Poate că ea a aranjat lucrurile aşa. Poate că ea nu vrea să se ştie unde s-a dus. Poate că eşti norocos în privinţa asta. În oraşul ăsta poţi să fii arestat dacă stai în aceeaşi cameră de hotel c-o femeie cu care nu eşti însurat. Recunosc că trebuie să fii prins în flagrant.

– Poate că sunt un mincinos, am spus şi am scos o carte de vizită din portofel.

El a citit-o şi mi-a înapoiat-o.

– E mai bine, a spus. Ceva mai bine. Dar e-mpotriva regulilor companiei. Nu şofez taxiul ăsta doar ca să fac muşchi la braţe.

– Te-ar interesa cinci dolari? Sau şi ăştia sunt împotriva regulilor?

– Proprietarul companiei e chiar taică-meu. N-ar fi deloc încântat dacă l-aş trage în piept. Nu că nu mi-ar plăcea bănişorii.

Telefonul de pe perete a ţârâit. Joe Harms a ieşit din taxi şi a ajuns până acolo din trei paşi mari. Am rămas locului, muşcându-mi buza. El a vorbit şi s-a întors, a intrat în maşină şi s-a instalat la volan dintr-o singură mişcare.

– Trebuie s-o tai, a spus. Îmi pare rău. Sunt niţel cam în urmă. Tocmai m-am întors de la Del Mar. Trenul de şapte patruzeci şi şapte spre L.A. face haltă acolo. Majoritatea oamenilor de-aici pleacă cu el.

A pornit motorul şi s-a aplecat pe geam ca să-şi arunce ţigara în stradă.

– Mulţumesc, am spus eu.

– Pentru ce?

A băgat în marşarier şi a plecat.

Mi-am privit din nou ceasul. Timpul şi distanţa se verificau. Până la Del Mar erau douăzeci de kilometri. Ar fi durat aproape o oră să duci pe cineva acolo, să-l laşi la gară şi să te întorci. Joe Harms mi-o zisese în felul lui. N-ar fi avut vreun rost să mi-o spună, dacă n-ar fi însemnat nimic.

L-am privit cum dispare, apoi am traversat strada până la cabinele din nişa intrării oficiului telefonic. Am ţinut uşa deschisă, am băgat fisa şi am format 0.

– O convorbire cu taxa inversă la West Los Angeles, vă rog. Am rostit un număr din Bradshaw. Cu domnul Clyde Umney.

Mă numesc Marlowe şi sun din Esmeralda, telefonul public cu numărul 4-2673.

Centralista a făcut legătura mai repede decât a durat să-i spun toate lucrurile acelea. Vocea lui s-a auzit clar şi tăios.

– Marlowe? Era şi timpul să raportezi. Bun. ia zi.

– Sunt în San Diego. Am pierdut-o. A plecat pe când moţăiam.

– Credeam că am ales un băiat isteţ, a spus el pe un ton neplăcut.

– Nu-i chiar atât de rău pe cât pare, domnule Umney. Am o idee aproximativă despre locul unde s-a dus.

– Ideile aproximative nu sunt suficient de bune pentru mine. Când angajez pe cineva, mă aştept din partea lui să obţină exact rezultatele pe care le-am cerut. Şi ce vrei să spui prin „o idee aproximativă”?

– Domnule Umney, ar fi posibil să-mi spui câte ceva despre ce-i vorba? A trebuit să plec destul de rapid ca s-ajung la timp la tren. Secretara dumitale a venit la mine cu foarte multă personalitate, dar cu foarte puţine

informaţii. Vrei să-mi fac meseria cu tragere de inimă, nu-i aşa, domnule Umney?

– Am înţeles că domnişoara Vermilyea ţi-a spus tot ce era de ştiut, a mârâit el. Acţionez la cererea unei firme importante de avocatură din Washington. Clientul lor doreşte deocamdată să-şi păstreze anonimatul. Tot ce trebuie să faci este să urmăreşti fata aceea până în locul unde se opreşte, iar prin „locul unde se opreşte” nu mă refer la o toaletă sau la o tarabă de hamburgeri. Mă refer la un hotel, un bloc de apartamente sau poate la casa cuiva pe care-l cunoaşte. Asta-i tot. Ce vrei mai simplu?

– Eu nu cer simplitate, domnule Umney. Eu cer informaţii de fundal. Cine-i fata, de unde a venit, ce se pare că ar fi făcut încât să fie necesară urmărirea ei.

– „Necesar”? a lătrat el. Cine dracu' te crezi ca să decizi ce-i „necesar”? Găseşte fata, localizeaz-o şi dă-mi telefon ca să-mi spui adresa. Şi dacă te aştepţi să fii plătit, ar fi bine să te mişti iute! Te las până mâine-dimineaţă la ora zece. După aceea o să fac alte aranjamente.

– Bine, domnule Umney.

– Unde eşti acum, exact, şi ce număr de telefon ai?

– Nu stau într-un singur loc. Am fost lovit în cap cu o sticlă de whisky.

– Regretele mele, a rostit el sarcastic. Bănuiesc că o goliseşi deja.

– S-ar fi putut să fi fost mai rău, domnule Umney. S-ar fi putut să fi fost capul dumitale. O să te sun la birou mâine-dimineaţă în jurul orei zece. Nu te teme că cineva o să piardă pe cineva. La cazul ăsta mai lucrează doi tipi. Unul este un flăcău din partea locului, pe nume Mitchell, iar celălalt, un detectiv din Kansas City, pe nume Goble. Detectivul este înarmat. Noapte bună, domnule Umney.

– Stai aşa! a mugit el. Stai o clipă! Ce-nseamnă asta - alţi doi investigatori?

– Dumneata mă întrebi ce-nseamnă? Eu sunt cel care te-am întrebat. Se pare că ai căpătat doar o parte din caz.

– Stai aşa! Rămâi pe loc!

A urmat o pauză. După aceea a vorbit cu glas ferm, care nu mai era intimidant:

– Mâine-dimineaţă la prima oră o să telefonez la Washington, Marlowe. Scuză-mă dacă am strigat la dumneata. Începe să pară că aş avea dreptul la ceva mai multe informaţii despre proiectul acesta.

– Mda.

– Dacă găseşti fata, sună-mă aici. La orice oră. Absolut la orice oră.

– Mda.

– Noapte bună atunci.

A închis.

Am pus receptorul la loc şi am inspirat adânc. Capul continua să mă doară, dar ameţeala dispăruse. Am tras în piept aerul răcoros al serii, întreţesut cu fuioare de ceaţă dinspre ocean. Am ieşit din cabina telefonică şi am privit peste stradă. În staţia de taxiuri revenise bătrânul care fusese acolo când sosisem. M-am dus la el şi l-am întrebat cum să ajung la Salonul de Sticlă, locul unde Mitchell îi promisese domnişoarei Betty Mayfield că o va duce la cină. Indiferent dacă ea o dorea sau nu. Mi-a spus, i-am mulţumit, am traversat iarăşi strada pustie, m-am urcat în automobilul pe care-l închiriasem şi m-am întors pe drumul pe care venisem.

Era încă posibil ca domnişoara Mayfield să fi luat trenul de şapte patruzeci şi şapte până la Los Angeles, ori până la o staţie intermediară. Dar cel mai probabil, n-o făcuse. Un taximetrist care duce un client la gară nu aşteaptă pentru a-l vedea suind în tren. N-ar fi fost chiar aşa de uşor de scăpat de Larry Mitchell. Dacă ştia destule despre ea ca s-o determine să vină la Esmeralda, atunci ştia destule despre ea ca s-o ţină acolo. El ştia cine eram eu şi cu ce mă

ocupam. Nu ştia însă motivul, fiindcă pe acela nu-l cunoşteam nici eu. Dacă avea măcar jumătate de creier, iar eu îl creditam cu mult mai mult, ar fi bănuit că puteam urmări mişcările fetei până în locul unde o adusese taxiul. Prima teorie la care lucram era că el venise la Del Mar, îşi parcase Buick-ul mare undeva în penumbră şi aşteptase să apară taxiul fetei. După ce acesta plecase, o luase pe fată şi o readuse în Esmeralda. A doua teorie la care lucram era că fata nu-i va spune nimic ce el nu ştia deja. Eram un detectiv particular din Los Angeles, pe care nişte persoane necunoscute îl angajaseră ca s-o urmărească, dar făcusem greşeala de a încerca să mă apropii prea mult. Asta l-ar fi nemulţumit pe Larry Mitchell, deoarece sugera că nu era singurul vânător. Însă dacă informaţia lui, oricare ar fi fost ea, provenea dintr-un articol de ziar, nu se putea aştepta să rămână veşnic apanajul său. Cu timpul putea fi descoperită de orice individ cu suficient interes şi suficientă răbdare. Probabil că era deja cunoscută de orice individ destul de raţional ca să angajeze un detectiv particular. Iar asta însemna că indiferent ce gen de şantaj plănuia să folosească asupra lui Betty Mayfield, financiar sau amatoricesc, ori ambele, trebuia să-l aplice cât mai rapid.

După ce am străbătut cinci sute de metri prin canion, o firmă luminoasă, micuţă, cu o săgeată care indica spre ocean, a anunţat cu litere de mână: *Salonul de Sticlă*. Drumul şerpuia în jos printre case construite pe stânci, cu lumini calde în ferestre, grădini impecabile, ziduri din stuc ori din pietre de râu sau cărămizi, printre care erau inserate plăcuţe de ceramică tipice tradiţiei mexicane.

Am parcurs ultima serpentină a ultimului deal şi izul de alge proaspete mi-a umplut nările, iar luminile estompate de ceaţă ale Salonului de Sticlă şi-au sporit strălucirea chihlimbarie, iar sunetele muzicii de dans au plutit peste parcarea pavată. Am oprit cu oceanul mormăind invizibil

aproape sub picioarele mele. Nu exista niciun paznic. Îţi încuiai pur şi simplu automobilul şi intrai.

În parcare mai erau vreo douăzeci de maşini, nu mai multe. M-am uitat la ele. O intuiţie cel puţin a fost răsplătită. Buick-ul Roadmaster decapotabil purta un număr de înmatriculare pe care-l aveam în buzunar. Se afla foarte aproape de intrare, iar lângă el, chiar în locul de lângă uşă, era un Cadillac decapotabil, verde-pal şi ivoriu, cu tapiţerie interioară alb-stridie, covoraş împletit pus peste scaunul din faţă pentru a-l păstra uscat şi toate gadgeturile la care se putea gândi un dealer, inclusiv două faruri enorme cu oglinzi, antenă radio aproape îndeajuns de înaltă pentru o ambarcaţiune de pescuit, rack cromat pliabil care să suplimenteze portbagajul dacă aveai de făcut călătorii lungi cu multe geamantane, apărătoare de soare, reflector prismatic care să detecteze luminile din trafic disimulate de apărătoare, radio cu suficiente butoane ca să poată fi panou de comandă, brichetă în care îţi puneai ţigara şi o fuma pentru tine şi diverse alte flecuşteţe care m-au făcut să mă întreb cât va mai dura până vor instala radar, echipamente de înregistrare audio, bar şi baterie antiaeriană.

Toate acestea le-am văzut la lumina unei lanterne micuţe. Am mutat raza pe permisul de conducere de pe bord şi am citit: Clark Brandon, Hotel Casa del Poniente, Esmeralda, California.

8

Holul de la intrare se afla pe un balcon cu vedere peste bar şi un salon de mese dispuse pe două niveluri. O scară în spirală acoperită cu mochetă cobora la bar. Nimeni nu era în holul de sus, decât garderobiera şi un bărbat în vârstă,

aflat în nişa cu telefonul public, a cărui expresie sugera că ar fi fost bine să nu-l supere nimeni.

Am coborât scara la bar şi m-am înghesuit într-un spaţiu mic şi curb, de unde vedeam perfect ringul de dans. O latură a sălii era o fereastră enormă din sticlă. Dincolo de ea nu se zărea decât ceaţa, dar într-o noapte senină, cu luna coborâtă mult deasupra apei, panorama ar fi fost senzaţională. O formaţie mexicană alcătuită din trei bărbaţi cânta genul de muzică pe care-l cântă întotdeauna o formaţie mexicană. Indiferent ce melodie ar interpreta, toate sună la fel. Cântă întotdeauna acelaşi cântec, care are întotdeauna vocale frumoase şi deschise, şi o cadenţă sentimentală tărăgănată, iar interpretul vocal zdrăngăne întotdeauna la o chitară şi are multe de spus despre *amor*, *mi corazon*, o femeie pe care o cheamă „Linda” şi care este foarte greu de convins, iar el are întotdeauna păr prea lung şi prea strălucitor de la briantină, şi când nu spune chestiile de dragoste arată ca şi cum activităţile lui cu şişul de pe o străduţă dosnică ar fi eficiente şi economice.

Vreo şase perechi se învârteau pe ringul de dans cu abandonul nechibzuit al unui paznic de noapte cu artrită. Cei mai mulţi parteneri dansau obraz la obraz, dacă se putea folosi cuvântul „dans”. Bărbaţii aveau smochinguri albe, iar fetele aveau ochi strălucitori, buze rubinii şi muşchi modelaţi de tenis sau golf. O pereche nu dansa obraz la obraz. Bărbatul era prea beat ca să audă ritmul, iar femeia era prea ocupată ca să nu se lase călcată pe pantofii cu toc cui pentru a se putea gândi la orice altceva. N-ar fi trebuit să-mi fi făcut griji că o puteam pierde pe domnişoara Betty Mayfield. Ea era acolo, şi cu Mitchell, însă departe de a fi fericită. Gura lui Mitchell era deschisă, rânjea, chipul îi era roşu şi strălucitor, iar ochii aveau o privire sticlos de cunoscută. Betty îşi ţinea capul pe cât putea mai departe de el fără să-şi scrântească gâtul. Era foarte evident că

avusese parte de tot cât putuse accepta de la domnul Larry Mitchell.

Un chelner mexican în haină verde, scurtă şi pantaloni albi cu vipuşcă verde s-a apropiat de mine şi am comandat un cocktail Gibson dublu. L-am întrebat dacă îmi putea aduce un sandvici-submarin.

– *Muy bien*, *señor*, a spus el, a zâmbit orbitor şi a dispărut.

Muzica s-a oprit şi s-au auzit câteva aplauze anemice. Formaţia a fost profund mişcată şi a cântat altă piesă. Un şef de sală cu păr negru, care semăna cu un actor britanic dintr-o companie de teatru itinerantă, s-a strecurat printre mese, oferindu-şi surâsul intim şi oprindu-se ici şi colo ca să îl flateze pe unul sau pe altul. După aceea şi-a tras un scaun şi s-a aşezat vizavi de un bărbat masiv şi chipeş, cu trăsături irlandeze şi cu destule fire sure în păr. Părea singur. Purta smoching de culoare închisă, cu o orhidee maronie la rever. Părea un tip amabil, dacă nu-l călcai pe bombeu. De la distanţa aceea şi în lumina aceea nu puteam spune mai multe, decât că, dacă îl călcai totuşi pe bombeu, ar fi fost bine să fii voinic, rapid, dur şi în formă maximă.

Şeful de sală s-a aplecat în faţă şi a spus ceva, apoi amândoi s-au uitat la Mitchell şi la Mayfield. Şeful de sală părea îngrijorat, dar bărbatului voinic nu părea să-i pese prea mult. Şeful de sală s-a ridicat şi a plecat. Bărbatul voinic şi-a potrivit o ţigară într-un portţigaret şi un chelner a întins spre el o brichetă aprinsă, de parcă aşteptase ocazia aceea toată seara. Bărbatul voinic i-a mulţumit fără să ridice ochii.

Mi-a sosit cocktailul, l-am luat şi am băut. Muzica s-a oprit şi aşa a rămas. Perechile s-au separat şi au revenit la mesele lor. Larry Mitchell tot nu-i dăduse drumul lui Betty. Tot rânjea. Apoi a început s-o tragă mai aproape. Şi-a pus mâna pe ceafa ei. Ea a încercat s-o scuture. El a tras şi mai tare şi şi-a coborât chipul congestionat peste al ei. Ea s-a

zbătut, însă bărbatul era prea puternic. El i-a mai mozolit faţa. Betty l-a izbit cu piciorul. El a ridicat brusc capul, iritat.

– Dă-mi drumul, beţiv nenorocit, a rostit ea cu răsuflarea întretăiată, dar foarte distinct.

Pe chipul lui a apărut o expresie neplăcută. A înşfăcat-o de braţe îndeajuns de strâns ca s-o învineţească şi, încet, folosindu-şi forţa, a lipit-o strâns de corpul lui şi a ţinut-o acolo. Cei din jur i-au privit încruntaţi, însă nimeni nu s-a clintit.

– Ce-i, fetiţă, nu-l mai iubeşti pe tăticu'? a întrebat el cu voce tare şi împleticită.

N-am văzut ce i-a făcut ea cu genunchiul, dar am putut bănui, şi l-a durut. A îmbrâncit-o şi faţa i s-a schimonosit. Apoi a tras-o brusc înapoi şi a lovit-o peste gură, cu palma, apoi cu dosul palmei. Pielea ei s-a înroşit imediat.

Ea a rămas aproape perfect nemişcată. Apoi, suficient de tare ca s-o audă tot localul, a rostit clar şi răspicat:

– Data viitoare când faci asta, domnule Mitchell, ai grijă să porţi vestă antiglonţ.

S-a întors şi s-a îndepărtat. El a rămas ţintuit locului. Chipul i se albise şi lucea - nu puteam spune dacă de durere ori de furie. Şeful de sală s-a apropiat încetişor şi a murmurat ceva, ridicând întrebător din sprâncene.

Mitchell a coborât ochii şi l-a privit. Apoi, fără un cuvânt, a trecut pur şi simplu prin el, astfel încât şeful de sală a trebuit să se ferească iute. Mitchell a urmat-o pe Betty, iar pe drum s-a lovit de un bărbat aşezat pe un scaun, dar nu s-a oprit să-şi ceară scuze. Betty stătea acum la o masă de lângă peretele din sticlă, la masa vecină cu cea a individului voinic şi oacheş în smoching. El a privit-o. După aceea l-a privit pe Mitchell. Şi-a scos portţigaretul dintre buze şi s-a uitat la el. Chipul îi era inexpresiv.

Mitchell a ajuns la masă.

– M-ai lovit, dulceaţă, a rostit el împleticit, dar sonor. Sunt rău când sunt lovit. Te-ai prins? Foarte rău. Nu vrei să-ţi ceri scuze?

Ea s-a sculat, a smuls un şal de pe spătarul scaunului şi s-a întors către el.

– Plătesc eu nota, domnule Mitchell. sau o plăteşti tu cu ce ai împrumutat de la mine?

Mâna lui s-a tras în spate pentru altă lovitură. Ea nu s-a clintit. A făcut-o bărbatul de la masa alăturată. S-a ridicat în picioare dintr-o singură mişcare fluidă şi a prins încheietura lui Mitchell.

– Uşurel, Larry. Ai băut cam multicel. Glasul îi era calm, aproape amuzat.

Mitchell şi-a smucit încheietura, eliberând-o, şi s-a răsucit.

– Nu te băga-n asta, Brandon.

– Nici-o grijă, bătrâne. Nu-s băgat. Ar fi totuşi bine să n-o mai loveşti pe doamna. Aici nu se obişnuieşte să-i azvârle afară pe clienţi. dar se poate întâmpla.

Mitchell a râs furios.

– De ce nu-ţi vezi de oala ta, domnu'? Bărbatul voinic a rostit calm:

– Am zis „uşurel, Larry”. N-o s-o repet. Mitchell l-a fulgerat cu privirea.

– Bine, ne vedem mai târziu, a zis el pe ton morocănos. A dat să plece şi s-a oprit.

– Mult mai târziu, a adăugat răsucindu-se pe jumătate. După aceea a ieşit - clătinându-se, însă repede, fără să se uite la cineva sau ceva.

Brandon a stat pe loc. Fata a stat pe loc. Nu părea că ar şti ce să facă în continuare.

Ea l-a privit. El a privit-o. I-a surâs, pur şi simplu politicos şi relaxat, fără vreun apropo. Ea nu i-a întors surâsul.

– Te pot ajuta cu ceva? a întrebat el. Să te las undeva? A întors apoi puţin capul.

– Aăă, Carl.

Şeful de sală s-a apropiat iute.

– Nu faci nota, a spus Brandon. Înţelegi, în circumstanţele.

– Te rog, a zis fata apăsat. Nu vreau ca alţii să-mi plătească consumaţia.

El a clătinat din cap fără grabă.

– Asta-i obiceiul casei, a spus. N-are nici-o legătură cu mine personal. Îţi pot însă trimite un cocktail?

Ea l-a privit cu ceva mai multă atenţie. Bărbatul avea într-adevăr tot ce-i trebuia.

– Să-mi „trimiţi”? a întrebat.

Brandon a zâmbit politicos.

– Atunci, să-ţi aduc. dacă mai doreşti să iei loc.

De data aceasta el a tras scaunul de la propria sa masă. Iar ea s-a aşezat. În clipa aceea, nici cu o secundă mai devreme, şeful de sală a făcut semn orchestrei, care a început să cânte altă piesă.

Domnul Clark Brandon părea genul de bărbat care căpăta ceea ce dorea fără să ridice vocea.

După un timp a sosit şi sandviciul meu. Nimic remarcabil, dar comestibil. L-am mâncat. Am mai stat o jumătate de oră. Brandon şi fata păreau să se înţeleagă bine. Amândoi tăceau. După o vreme au dansat. Apoi am plecat, am stat în automobil şi am fumat. S-ar fi putut ca ea să mă fi văzut, deşi n-o arătase. Ştiam că Mitchell nu mă văzuse. Urcase prea iute scara, fusese prea furios ca să mai vadă ceva în jur.

La zece şi jumătate, Brandon a ieşit împreună cu ea şi au urcat în Cadillacul decapotabil. L-am urmărit fără să încerc să mă feresc, pentru că drumul pe care mergeau era cel pe care s-ar fi întors oricine în centrul Esmeraldei. S-au dus la Casa del Poniente şi Brandon a coborât cu maşina rampa spre garaj.

Mai rămăsese de aflat un singur lucru. Am oprit în parcarea laterală şi am trecut prin recepţie, până la telefoanele de uz intern.

– Cu domnişoara Mayfield, vă rog, Betty Mayfield.

– O clipă, vă rog. O pauză scurtă. Ah, da, tocmai a sosit. Vă fac legătura la cameră, domnule.

Altă pauză, mai lungă.

– Îmi pare rău, camera domnişoarei Mayfield nu răspunde.

Am mulţumit şi am închis. Am plecat repede de acolo, în eventualitatea în care ea şi Brandon ar fi putut apărea în recepţie.

Am revenit la maşina mea închiriată şi am bâjbâit prin ceaţa din canion până la Rancho Descansado. Bungalow-ul recepţiei părea încuiat şi pustiu. O singură luminiţă neclară, afară, indica o sonerie pentru urgenţe pe timp de noapte. Am orbecăit până la 12C, am băgat maşina în garaj şi am intrat în cameră căscând. Era rece, umedă şi mizerabilă. Cineva fusese înăuntru, luase cuvertura dungată de pe pat şi înfăţase pernele.

M-am dezbrăcat, mi-am lăsat capul cârlionţat pe pernă şi am adormit.

9

M-au deşteptat nişte ciocănituri. Erau foarte uşoare, dar în acelaşi timp insistente. Am avut impresia că începuseră de mult şi că-mi pătrunseseră treptat în somn. M-am întors pe o parte şi am ascultat. Cineva a încercat uşa, după care ciocăniturile au reînceput. Mi-am privit ceasul de la mână. Fosforescenţa slabă a arătat că era trecut de ora trei noaptea. M-am sculat, m-am dus la valiză şi am scotocit înăuntru după armă. Am mers la uşă şi am întredeschis-o.

În faţa ei stătea o siluetă întunecată în pantaloni. Purta şi un fel de hanorac. Şi un batic întunecat, înnodat în jurul capului. O femeie.

– Ce vrei?

– Dă-mi drumul. repede. Nu aprinde lumina.

Aşadar era Betty Mayfield. Am deschis uşa şi ea a lunecat înăuntru ca un fuior de ceaţă. Am închis uşa. Am întins mâna către halatul de baie şi l-am îmbrăcat.

– Mai e cineva afară? am întrebat. Camera de alături nu-i ocupată.

– Nu. Sunt singură.

S-a rezemat de perete, respirând precipitat. Mi-am scos lanterna micuţă din buzunarul hainei şi am rotit raza în jur, până am găsit comutatorul pentru încălzire. Am îndreptat apoi raza spre faţa ei. A clipit, a întors capul şi a ridicat o mână. Am pus lanterna pe podea, orientată către ferestre, le-am închis pe amândouă, apoi am coborât jaluzelele. După aceea m-am întors şi am aprins lampa.

Betty a icnit, dar n-a scos niciun cuvânt. Continua să stea rezemată de perete. Arăta ca şi cum i-ar fi prins bine un păhărel. M-am dus în chicinetă, am turnat whisky într-un pahar şi i l-am adus. A schiţat din mână un gest negativ, după care s-a răzgândit, a luat paharul şi l-a golit.

M-am aşezat şi am aprins o ţigară, reacţia mereu mecanică, care devine atât de plictisitoare când o face altcineva. După aceea am stat locului, am privit-o şi am aşteptat.

Ochii noştri s-au întâlnit peste hăuri de neant. După un timp ea a vârât mâna încetişor în buzunarul cu tăietură piezişă a hanoracului şi a scos pistolul.

– Ah, nu, am rostit. Nu-ncepem iarăşi.

A coborât ochii spre armă. Buza i-a zvâcnit. Nu aţintea pistolul nicăieri. S-a desprins de lângă perete şi a traversat camera ca să pună pistolul jos, lângă cotul meu.

– L-am văzut, i-am zis. Suntem prieteni vechi. Când l-am văzut ultima dată, îl ţinea Mitchell. Şi?

– De aceea te-am lovit cu sticla. Mi-a fost teamă că te va împuşca.

– Asta i-ar fi dat peste cap toate planurile. Indiferent care ar fi fost ele.

– Nu puteam fi sigură. Îmi pare rău. Îmi pare rău că te-am lovit.

– Mulţumesc pentru cuburile de gheaţă, am zis.

– N-o să te uiţi la pistol?

– M-am uitat la el.

– Am venit pe jos până aici tocmai de la Casa del Poniente. Acolo stau acum. Am. m-am mutat în după-amiaza asta.

– Ştiu. Ai mers cu taxiul până la gara Del Mar ca să prinzi un tren de seară, apoi Mitchell te-a luat de acolo şi te-a adus înapoi. Aţi cinat şi aţi dansat şi au existat unele tensiuni. Un bărbat pe nume Clark Brandon te-a dus înapoi la hotel în automobilul lui decapotabil.

S-a holbat la mine.

– Nu te-am văzut acolo, a spus în cele din urmă cu un glas care arăta că se gândea la alte lucruri.

– Eram la bar. În timp ce ai fost cu Mitchell, ai fost ocupată să încasezi două palme şi i-ai spus să poarte o vestă antiglonţ data viitoare când mai apare. După aceea, la masa lui Brandon, ai stat cu spatele la mine. Am plecat înaintea voastră şi am aşteptat afară.

– Încep să cred că eşti *cu adevărat* detectiv, a spus ea încet.

Ochii i-au revenit la armă.

– Nu mi-a mai restituit-o. Desigur, nu pot dovedi asta.

– Asta înseamnă că ţi-ai dori s-o poţi face.

– M-ar putea ajuta niţel. Probabil că nu chiar suficient. Nu după ce vor afla despre mine. Cred că ştii despre ce vorbesc.

– Stai jos şi încetează să mai scrâşneşti din dinţi.

S-a apropiat încet de un scaun, s-a aşezat pe marginea lui şi s-a aplecat în faţă. A rămas cu privirea pironită în podea.

– Ştiu că există ceva ce poate fi aflat, am spus. Fiindcă l-a aflat Mitchell. Aşa că l-aş putea afla şi eu. dacă aş încerca. Oricine ar putea s-o facă, dacă ştie că există ceva de aflat.

Eu n-o ştiu în momentul acesta. Am fost angajat doar ca să te urmăresc, să păstrez contactul şi să raportez.

A ridicat scurt ochii.

– Şi ai făcut toate astea?

– Am raportat, am răspuns după o pauză. La momentul respectiv pierdusem contactul. Am spus că eram în San Diego. Oricum el ar fi aflat asta de la centralistă.

– Pierduseşi contactul, a repetat ea sec. Indiferent cine ar fi „el”, probabil că are o părere foarte bună despre tine.

După aceea şi-a muşcat buza.

– Îmi pare rău. N-am vrut să spun asta. Încerc să iau o decizie într-o privinţă.

– Nu te grăbi, i-am zis. A trecut abia cu douăzeci de minute de ora trei noaptea.

– Acum eşti sarcastic.

M-am uitat la radiatorul din perete. Nu vedeam nimic, dar se părea că răceala din cameră se mai diminuase, chiar dacă nu se putea vorbi despre căldură. Am decis că aveam nevoie să beau ceva, m-am dus la bucătărie şi mi-am turnat în pahar. Am băut, mi-am mai turnat şi m-am întors.

Ea ţinea acum în mâini un carnet mic cu coperte din imitaţie de piele. Mi l-a arătat.

– Am aici cecuri American Express în valoare de cinci mii de dolari - de câte o sută de dolari fiecare. Cât de departe ai fi în stare să mergi pentru cinci miare, Marlowe?

Am sorbit din whisky. M-am gândit la întrebare, arborând o expresie imparţială.

– Presupunând o rată normală a cheltuielilor, suma asta mi-ar cumpăra serviciile complete pentru câteva luni. Bineînţeles, dacă se întâmplă să fiu de vânzare.

A lovit uşor cu carnetul în braţul scaunului. Vedeam că mâna cealaltă aproape că-i smulgea rotula.

– Eşti de vânzare, o ştiu, mi-a zis. Iar banii ăştia n-ar fi decât un avans. Am mai mulţi decât ai visat vreodată.

Ultimul meu soţ a fost jalnic de bogat. M-am ales de la el cu o jumătate de milion de dolari fără taxe.

A afişat un rânjet dur şi mi-a lăsat suficient timp să mă obişnuiesc cu el.

– Înţeleg că nu va trebui să omor pe nimeni?

– Nu va trebui să omori pe nimeni.

– Nu-mi place felul în care ai spus-o.

Am privit cu coada ochiului pistolul pe care deocamdată nu-l atinsesem nici cu vârful degetului. Mersese pe jos de la Casa del Poniente, în toiul nopţii, ca să mi-l aducă. Nu trebuia să-l ating. L-am privit. M-am aplecat şi l-am mirosit. Tot nu trebuia să-l ating, dar am ştiut că aveam s-o fac.

– În cine-i glonţul? am întrebat-o.

Frigul din cameră îmi intrase în sânge. Era ca un sloi.

– Un singur glonţ? De unde ştii?

Am ridicat atunci pistolul. I-am scos încărcătorul, m-am uitat la el, l-am pus la loc. L-am pocnit cu podul palmei, ca să intre în pat.

– S-ar putea să fi fost două, am spus. În încărcător sunt şase gloanţe. În pistolul ăsta intră şapte. Puteai să fi băgat unul pe ţeavă şi apoi să mai adaugi altul în încărcător. Bineînţeles, puteai să fi tras tot încărcătorul, după care să-l umpli cu şase gloanţe.

– Vorbim ca să nu tăcem, nu-i aşa? a zis ea încet. Nu vrem să spunem lucrurilor pe nume.

– Bine. Unde-i el?

– Zace pe un şezlong din balconul camerei mele. Toate camerele de pe latura aceea au balcoane. Sunt despărţite prin pereţi de beton, iar pereţii din capete sunt înclinaţi spre exterior. Probabil că un alpinist sau un constructor care lucrează la mare înălţime ar putea depăşi pereţii, însă nu cu o greutate în spinare. Eu sunt la etajul unsprezece. Deasupra mai este doar un singur etaj, cel cu apartamentul prezidenţial.

S-a oprit şi s-a încruntat, apoi a făcut un gest de neajutorare cu mâna cu care-şi strângea rotula.

– O să sune nişel cam lipsit de originalitate, a spus după aceea. Ar fi putut ajunge acolo numai prin camera mea. Iar eu nu l-am lăsat în camera mea.

– Eşti sigură că-i mort?

– Foarte sigură. Foarte mort. Rece ca piatra. Nu ştiu ce s-a întâmplat. N-am auzit niciun sunet. Ceva m-a trezit, e adevărat. Dar n-a fost un sunet de felul unei împuşcături. Oricum el era deja rece. Aşa că nu ştiu ce anume m-a trezit. Şi nu m-am dat jos din pat imediat. Am rămas întinsă şi m-am gândit. N-am mai adormit şi după un timp am aprins lumina, m-am sculat, m-am plimbat prin cameră şi am fumat. După aceea am observat că ceaţa se ridicase şi că se vedea lumina lunii. Nu la nivelul solului, ci acolo sus, la etajul meu. Când am ieşit pe balcon, am văzut că mai jos era tot ceaţă. Era al naibii de frig. Stelele păreau enorme. Am stat destul acolo, lângă perete, înainte să-l văd. Cred că şi asta sună cam lipsit de originalitate, sau chiar improbabil. Nu-mi pot imagina că poliţia va privi cu seriozitate declaraţia asta. nici chiar în primul moment. Iar după aceea. O va lua aşa cum sună. N-am nici o şansă la un milion. dacă nu m-ajută cineva.

M-am ridicat, am dat peste cap whisky-ul care mai rămăsese în pahar şi m-am apropiat de ea.

– Lasă-mă să-ţi zic două-trei lucruri. În primul rând, nu ai reacţiile normale. Nu eşti rece ca un aisberg, dar eşti prea rece. Nici panică, nici isterie, nimic. Eşti resemnată. În al doilea rând, am auzit toată conversaţia pe care ai purtat-o cu Mitchell în după-amiaza asta. Am scos tuburile alea - i-am arătat radiatorul din perete - şi am utilizat un stetoscop pe placa din fund. Mitchell ştia cine erai, iar dacă ar fi spus asta ziariştilor, te-ar fi putut împinge la altă schimbare de nume şi la a găsi o altă ascunzătoare în alt oraş. Ai spus că erai cea mai norocoasă fată din lume

pentru că trăiai. Acum un bărbat este mort în balconul tău, împuşcat cu arma ta, şi el este, bineînţeles, Mitchell. Nu-i aşa?

A încuviinţat din cap.

– Aşa este, e Larry.

– Şi zici că nu l-ai omorât tu. Şi mai zici că poliţiştii n-ar crede asta nici chiar în primul moment. Iar după aceea cu atât mai puţin. Bănuiala mea este că ai mai trecut prin aşa ceva.

Continua să se uite în sus către mine. S-a sculat încet în picioare. Feţele noastre erau apropiate şi ne-am fixat reciproc, pătrunzător, cu privirea. N-a însemnat nimic.

– O jumătate de milion de dolari înseamnă o grămadă de bani, Marlowe. Nu eşti foarte greu de cumpărat. În lume există locuri unde tu şi cu mine am putea duce o viaţă minunată. Într-unul din blocurile alea înalte cu apartamente de pe faleza din Rio. Nu ştiu cât ar dura, însă lucrurile se pot aranja întotdeauna, nu crezi?

– Poţi să fii tare multe femei diferite, i-am spus. Acum vorbeşti ca amanta unui gangster. Când te-am văzut prima dată, erai o domnişorică tăcută şi bine-crescută. Nu-ţi plăcea ca tipi chipeşi, ca Mitchell, să se dea la tine. După aceea ţi-ai cumpărat un pachet de ţigări şi ai fumat una ca şi cum ai fi detestat-o. Apoi l-ai lăsat să te îmbrăţişeze - după ce ai ajuns aici. După care ţi-ai sfâşiat bluza cu mine, cinic, ca o întreţinută din Park Avenue după ce amantul bogat îi pleacă acasă. Apoi m-ai lăsat să te îmbrăţişez. După aceea mi-ai tras cu o sticlă de whisky în scăfârlie. Acum îmi vorbeşti despre o viaţă minunată în Rio. Care dintre femeile astea ar fi avut căpşorul pe perna de lângă mine, când m-aş fi trezit dimineaţa?

– Cinci mii de dolari, banii jos. Şi mulţi alţii după aceea. Poliţaii nu ţi-ar da nici plevuşcă. Dacă gândeşti altfel, pune mâna pe telefon.

– Ce trebuie să fac pentru cele cinci miare?

A expirat încetişor, de parcă depăşise un moment de criză.

– Hotelul este construit aproape chiar pe marginea falezei. La baza zidului este doar o alee îngustă, foarte îngustă. Sub faleză sunt stâncile şi oceanul. Este aproape toiul refluxului. Balconul meu se află exact deasupra.

Am încuviinţat din cap.

– În afară de lifturi, hotelul are şi scară?

– Da. Scara de incendiu. Porneşte din garaj, chiar lângă palierul uşii liftului din subsol, care-i cu două-trei trepte mai sus decât podeaua garajului. Este însă lungă şi se urcă greu.

– Pentru cinci miare aş urca-o şi-n costum de scafandru. Când ai venit încoace, ai trecut pe lângă recepţie?

– Pe scară. În garaj este un paznic de noapte, dar dormea într-o maşină.

– Ai zis că Mitchell zace într-un şezlong. Este mult sânge?

A făcut o grimasă.

– N-am. n-am observat. Cred că trebuie să fie.

– N-ai observat? Te-ai apropiat suficient de mult ca să vezi că era mort de-a binelea şi rece ca piatra. Unde a fost împuşcat?

– N-am văzut locul. Probabil că rana era sub el.

– Unde era arma?

– Pe podea. lângă mâna lui.

– Care mână?

A făcut ochii mari.

– Ce contează? Nu ştiu care mână. Zăcea cumva de-a curmezişul şezlongului, cu capul atârnând într-o parte şi cu picioarele în partea cealaltă. Chiar trebuie să vorbim despre toate astea?

– Bun, i-am spus. Nu ştiu absolut nimic despre maree şi curenţii de-aici. Se prea poate să fie adus pe plajă mâine-dimineaţă, ori să nu apară decât după două săptămâni. Presupunând, desigur, c-o vom face. Dacă va trece mult, este posibil ca nici măcar să nu se afle c-a fost

împuşcat. Există de asemenea posibilitatea să nu mai fie descoperit niciodată. Nu-i sută la sută, dar este o posibilitate reală. Prin apele astea mişună baracude şi alţi peşti răpitori.

– În tot cazul, te pricepi să prezinţi lucrurile cât mai dezgustător cu putinţă.

– Beneficiez de faptul că am pornit mai devreme în viaţă. Mă întrebam de asemenea dacă nu există cumva posibilitatea sinuciderii. Atunci va trebui să punem arma înapoi. El era stângaci, să ştii. De aceea mă interesa lângă ce mână era pistolul.

– Aha. Da, era stângaci. Ai dreptate. Nu era însă individul care să se sinucidă. Un gentleman superior şi satisfăcut de sine, ca el.

– Se zice că uneori ucidem fiinţa la care ţinem cel mai mult. Nu s-ar fi putut să fi fost el însuşi?

– Nu şi personajul ăsta, a spus ea scurt şi pe un ton care nu mai admitea replică. Dacă suntem foarte norocoşi, se va crede probabil că a căzut de la balcon. Dumnezeu ştie că era suficient de beat. Iar până atunci eu voi fi în America de Sud. Paşaportul îmi este încă valabil.

– Pe ce nume ai paşaportul?

S-a întins şi mi-a trecut vârfurile degetelor peste obraz.

– În curând vei afla totul despre mine. Nu fi nerăbdător. Vei şti toate amănuntele mele cele mai intime. Nu mai poţi s-aştepţi puţin?

– Mda. Începe intimităţile cu cecurile alea American Express. Mai dispunem de o oră-două de întuneric şi de ceva mai multe ore de ceaţă. Joacă-te cu cecurile până mă-mbrac.

Am scotocit prin sacou şi i-am dat un stilou. S-a aşezat sub lumină şi a început să le semneze cu a doua iscălitură. Scotea vârful limbii printre buze. Scria încet şi cu atenţie. Numele pe care-l scria era Elizabeth Mayfield.

Prin urmare, schimbarea numelor fusese plănuită înainte să fi plecat din Washington. În timp ce mă îmbrăcam, m-am întrebat dacă era cu adevărat atât de naivă încât să creadă c-o voi ajuta să se descotorosească de un cadavru.

Am dus paharele în chicinetă şi pe drum am luat şi arma. Am lăsat uşa batantă să se închidă şi am strecurat pistolul şi încărcătorul în tava de sub grătarul aragazului. Am clătit paharele şi le-am şters. M-am întors în living şi m-am îmbrăcat. Ea nici măcar nu m-a privit.

A continuat să semneze cecurile. După ce a terminat, am luat teancul de cecuri şi le-am răsfoit, unul câte unul, verificând semnăturile. Suma aceea mare de bani nu însemna nimic pentru mine. Am vârât teancul în buzunar, am stins lumina şi m-am îndreptat spre uşă. Am deschis-o, iar ea era lângă mine. Era foarte aproape de mine.

– Furişează-te afară, i-am zis. O să te iau de pe autostradă, imediat deasupra locului unde se termină gardul.

M-a privit şi s-a aplecat şi mai aproape.

– Pot avea încredere în tine? a întrebat încetişor.

– Până la un punct.

– Măcar eşti cinstit. Ce se-ntâmplă dacă nu scăpăm de el? Dacă cineva a anunţat c-a auzit o împuşcătură. dacă el a fost găsit. dacă intrăm acolo şi locul este plin de poliţai?

Am rămas nemişcat, privind-o, şi nu i-am răspuns.

– Dă-mi voie să ghicesc, a rostit ea încetişor şi tărăgănat. O să mă vinzi rapid. Şi n-o să câştigi nimic din ăia cinci mii de dolari. Cecurile vor fi echivalentul unor ziare vechi. N-o să-ndrăzneşti să-ncasezi nici măcar unul dintre ele.

Am rămas în continuare tăcut.

– Nemernicule. N-a ridicat glasul nici măcar cu un semiton. De ce naiba am venit la tine?

I-am luat faţa între palme şi am sărutat-o pe buze. S-a tras îndărăt.

– Nu pentru asta, a rostit ea. În niciun caz pentru asta. Şi încă un mic amănunt. Ştiu, este teribil de mic şi de lipsit de

importanţă. A trebuit să-nvăţ asta. De la profesori experţi. Lecţii lungi, dure şi dureroase, şi ale naibii de multe. Întâmplător, realmente nu l-am ucis eu.

– Poate că te cred.

– Nu te strădui să încerci. Nimeni altul n-o va face.

S-a întors şi s-a prelins în lungul verandei, apoi în jos pe trepte. A luat-o printre copaci. După zece metri ceaţa a înghiţit-o.

Am încuiat uşa, m-am urcat în automobilul închiriat şi am şofat pe aleea de acces tăcută, pe lângă recepţia închisă, cu luminiţă deasupra soneriei. Tot motelul era cufundat într-un somn adânc, dar camioane uruiau prin canion cu materiale de construcţie, benzină, cu sau fără remorci mari acoperite cu prelate, pline de tot ce are nevoie un oraş pentru a trăi. Farurile de ceaţă erau aprinse şi camioanele urcau încet şi greoi dealul.

La cincizeci de metri după poartă, ea a ieşit din umbrele de la capătul gardului şi a urcat în maşină. Am aprins farurile. Undeva pe ocean se tânguia o sirenă de ceaţă. O formaţie de avioane cu reacţie din North Island a trecut pe întinderea cerului senin cu un ţiuit, urmat de un şuierat, apoi de bangul undei de şoc şi a dispărut în mai puţin timp de cât mi-a trebuit să scot bricheta din mufa de la bord şi să aprind o ţigară.

Fata stătea nemişcată lângă mine şi privea drept în faţă fără să scoată o vorbă. Nu vedea ceaţa sau spatele camioanelor de care ne apropiam. Nu vedea nimic. Stătea pur şi simplu locului, încremenită într-o singură poziţie, înlemnită de disperare, aidoma cuiva care este dus la eşafod.

Fie asta, fie era cea mai bună actriţă pe care o întâlneam după multă, multă vreme.

10

Casa del Poniente se afla pe marginea falezei, pe un domeniu de aproape trei hectare de peluză şi răzoare de flori, cu un patio central pe latura protejată, cu mesele dispuse îndărătul unui panou din sticlă şi cu o alee mărginită de spaliere care trecea prin mijlocul său către o intrare. De o parte era un bar, de cealaltă o cofetărie, iar la ambele capete ale clădirii existau parcări asfaltate, parţial ascunse în spatele gardurilor vii înalte de doi metri şi pline de flori. În parcări se găseau maşini. Nu toţi se oboseau să folosească garajul de la subsol, deşi aerul sărat şi umed de aici era necruţător cu cromul.

Am parcat în apropierea rampei spre garaj; sunetul oceanului se auzea foarte aproape şi puteai simţi, gusta şi mirosi picăturile fine de apă purtate de briză. Am coborât amândoi şi am mers la intrarea în garaj. Pe o latură a rampei se afla un trotuar de acces pietonal, puţin mai înalt. Pe un indicator atârnat la mijlocul intrării scria: „Folosiţi frâna de motor. Claxonaţi.” Fata m-a prins de braţ şi m-a oprit.

– Eu o iau pe la recepţie. Sunt prea obosită ca să urc scara.

– Bine. Nu te-opreşte nimeni. Care-i numărul camerei?

– 12-24. Ce-o să ne facă dacă ne prind?

– Dacă ne prind că facem. ce anume?

– Ştii tu ce. Că-l. că-l aruncăm peste zid. Sau altundeva.

– Pe mine o să mă răstignească pe un muşuroi de furnici. Nu ştiu ce-ţi vor face ţie. Depinde cu ce altceva te au la mână.

– Cum poţi vorbi aşa?

S-a întors şi s-a îndepărtat iute. Eu am coborât rampa. Făcea un cot, ca toate rampele de felul acela, după care am văzut ghereta din sticlă în care ardea un bec. Am mai înaintat puţin şi am văzut că era pustie. Am ascultat

zgomotele pe care le-ar fi putut face cineva care ar fi reparat un automobil, apa curgând la un grătar de spălat, paşi, fluierături, orice fel de sunete care să indice unde era şi ce făcea paznicul de noapte. Într-un garaj aflat în subsol se pot într-adevăr auzi fel de fel de zgomote slabe. Eu n-am auzit nimic.

Am continuat să cobor şi am ajuns aproape la nivelul superior al gheretei din sticlă. Aplecându-mă, puteam zări treptele puţin înalte ce urcau la palierul liftului care cobora în subsol. Pe o uşă scria: „Spre lift”. Uşa avea ochiuri de geam şi dincolo de ea se distingea lumină, dar aproape nimic altceva.

Am mai făcut trei paşi şi am încremenit. Paznicul de noapte se uita direct la mine. Era într-un sedan Packard mare, pe bancheta din spate. Lumina îi strălucea pe chip, el purta ochelari şi lumina sclipea puternic pe lentile. Era rezemat pe spate, confortabil, în colţul maşinii. Am rămas locului şi l-am aşteptat să se mişte. Nu s-a mişcat. Capul îi era rezemat de tetieră. Avea gura deschisă. Trebuia să ştiu de ce nu se mişca. Era posibil să se prefacă doar că dormea, până ieşeam din raza lui vizuală. După care avea să ajungă rapid la telefon şi să anunţe recepţia.

După aceea mi-am spus că era o prostie. Probabil că intrase abia seara în schimb şi era imposibil să-i cunoască din vedere pe toţi cei care locuiau în hotel. Trotuarul de pe marginea rampei exista tocmai pentru a intra pe aici. Era aproape patru dimineaţa. Peste o oră ar fi început să se lumineze. Niciun hoţ n-ar fi venit atât de târziu la un hotel.

Am mers drept spre Packard şi l-am privit cu atenţie. Automobilul era perfect închis, toate geamurile erau complet ridicate. Bărbatul nu s-a clintit. Am pus mâna pe clanţă şi am încercat să deschid portiera fără zgomot. Tot nu s-a mişcat. Părea un mulatru mai deschis la culoare. De asemenea, părea să doarmă buştean şi i-am auzit sforăitul chiar înainte să fi deschis portiera. Apoi m-a izbit puternic în

faţă - mirosul pătrunzător şi dulceag al marijuanei bine uscate. Individul era scos din circulaţie, se găsea în valea păcii tihnite, acolo unde timpul încetineşte până aproape de nemişcare, unde lumea întreagă este numai culori şi muzică. Iar peste două ore din clipa aceasta, nu avea să mai aibă nici slujbă, chiar dacă poliţaii nu l-ar fi arestat şi băgat la răcoare.

Am închis portiera şi m-am îndreptat către uşa cu ochiuri de geam. Am intrat şi am ajuns într-un vestibul mic şi gol, cu podea din beton şi două uşi de lifturi, dincolo de care, înapoia unei uşi masive şi grele, era scara de incendiu. Am deschis-o şi am început să urc. Am mers încet. Douăsprezece niveluri şi un subsol înseamnă multe trepte. Am numărat uşile de la etaje pe măsură ce treceam pe lângă ele, fiindcă nu erau numerotate. Erau grele, solide şi cenuşii, ca betonul treptelor. Transpiram şi gâfâiam când am deschis uşa de la coridorul nivelului doisprezece. Am mers până la camera 1224 şi am încercat clanţa. Uşa era încuiată, însă s-a deschis aproape imediat, de parcă fata aşteptase lipită de ea. Am intrat şi m-am trântit într-un scaun, aşteptând să-mi recapăt răsuflarea. Camera era mare şi luminoasă, cu uşi cu ferestre care dădeau pe balcon. În patul dublu fie se dormise, fie fusese răvăşit pentru a da o asemenea impresie. Tot felul de obiecte de îmbrăcăminte pe scaune, articole de toaletă pe măsuţa de toaletă, bagaje. Părea o cameră single la preţul de douăzeci de dolari pe zi.

Ea a pus siguranţa la uşă.

– Ai avut probleme?

– Paznicul de noapte era drogat până peste cap. Cuminte ca un pisoiaş.

M-am ridicat din scaun şi am pornit spre uşile de la balcon.

– Stai! a rostit ea tăios.

M-am întors şi am privit-o.

– Degeaba, a zis fata. Nimeni n-ar fi putut face aşa ceva.

Am rămas locului, aşteptând.

– Mai bine aş chema poliţia, a urmat ea. Indiferent ce va-nsemna asta pentru mine.

– O idee foarte bună, am spus. De ce oare nu ne-am gândit la ea până acum?

– Mai bine pleacă. Nu-i nevoie să fii amestecat în chestia asta.

N-am zis nimic. I-am privit ochii. Abia îi mai putea ţine deschişi. Era ori şoc întârziat, ori vreun fel de drog. Nu ştiam ce anume.

– Am înghiţit două pastile pentru dormit, a spus ea citindu-mi gândurile. Nu mai pot face faţă altor probleme în noaptea asta. Pleacă de-aici. Te rog. Când o să mă trezesc, o să chem room-service. Când o să vină chelnerul, o să-l aduc cumva pe balcon şi-o să găsească. ce naiba o să găsească. Iar eu nu voi şti naibii nimic despre asta.

Vorbea tot mai împleticit. A scuturat din cap şi şi-a frecat apăsat tâmplele.

– Îmi pare rău de bani. Va trebui să mi-i dai înapoi, nu?

M-am apropiat de ea.

– Fiindcă dacă n-o să fac treaba, tu le vei spune toată povestea?

– Voi fi nevoită, mi-a răspuns ca prin somn. Cum m-aş putea împotrivi? O vor scoate de la mine. Sunt. sunt prea obosită ca să mă mai lupt.

Am prins-o de braţ şi am scuturat-o. Capul i s-a legănat moale.

– Eşti sigură că n-ai luat decât două pastile?

A strâns apăsat din ochi, apoi i-a deschis

– Da. Niciodată nu iau mai mult de două.

– Atunci ascultă-mă. O să ies pe balcon şi-o să mă uit la el. După aceea mă-ntorc la Rancho. O să păstrez banii tăi. Am de asemenea pistolul tău. Poate că nu va putea fi urmărit până la mine, dar. Trezeşte-te! Ascultă-mă!

Capul îi căzuse din nou, moale, într-o parte. A tresărit şi s-a îndreptat, iar ochii i s-au lărgit, însă păreau sticloşi şi goi.

– Ascultă. Dacă arma nu poate fi urmărită până la tine, atunci cu siguranţă nu poate fi urmărită nici până la mine. Lucrez pentru un avocat şi tu eşti cazul meu. Cecurile de călătorie şi pistolul vor merge acolo unde le este locul. Iar povestea pe care o să le-o spui tu poliţailor nu va preţui nici cât un bănuţ din lemn. Nu va face altceva decât să te-ajute s-ajungi la spânzurătoare. Ai înţeles?

– D-da, a zis ea. Şi nu-mi pasă d-deloc.

– Nu eşti tu cea care vorbeşte. Vorbesc sedativele din tine.

Picioarele i s-au înmuiat şi s-a aplecat înainte, iar eu am prins-o şi am îndreptat-o către pat. A căzut pur şi simplu acolo. I-am scos pantofii, am pus o pătură peste ea şi am acoperit-o cu grijă. A adormit instantaneu. A început să sforăie. Am intrat în baie, am privit în jur şi am găsit un flacon de Nembutal pe poliţă. Era aproape plin. Avea un număr de reţetă şi o dată de eliberare. Data era de acum o lună, adresa farmaciei era din Baltimore. Am răsturnat în palmă capsulele galbene şi le-am numărat. Erau patruzeci şi şapte şi aproape că umpleau flaconul. Când le iau ca să-şi pună capăt zilelor, sinucigaşii le înghit pe toate. mai puţin ce scapă pe jos şi aproape întotdeauna scapă câte ceva. Am pus pilulele înapoi în flacon şi am strecurat flaconul în buzunar.

M-am întors în cameră şi m-am uitat la fată. În încăpere era frig. Am pornit radiatorul, dar nu l-am reglat la o temperatură prea mare. După care, în cele din urmă, am deschis uşile şi am ieşit pe balcon. Acolo era frig ca naiba. Balconul era lat de trei metri şi jumătate şi lung de patru metri şi jumătate, cu un parapet din zid înalt de trei sferturi de metru, peste care se ridica o balustradă scundă din fier. Puteai trece cu uşurinţă peste el, însă era imposibil să cazi accidental. Existau două şezlonguri de exterior, din

aluminiu, cu perne, şi două fotolii de acelaşi tip. Peretele despărţitor din stânga era înclinat spre exterior, aşa cum îmi spusese ea. Cred că nici un alpinist utilitar n-ar fi putut depăşi consola aceea fără echipament special. În capătul opus, peretele se înălţa drept până la marginea terasei de la apartamentul prezidenţial de la ultimul etaj.

Nimeni nu era mort nici pe vreun şezlong, nici pe podeaua balconului, şi, de fapt, absolut nicăieri. M-am uitat peste tot, căutând urme de sânge. N-am găsit. Pe balcon nu fusese sânge. Am cercetat de-a lungul parapetului. Nici acolo n-am găsit nimic. Nu exista nici-o urmă că ceva ar fi fost aruncat peste balustradă. M-am ţinut de balustrada din metal şi m-am aplecat în afară cât am putut de mult. Am privit drept în jos pe lângă zid, până la sol. În apropierea zidului creşteau tufe, după care urma o fâşie îngustă de peluză, apoi o alee pavată cu dale din piatră, după care altă fâşie de peluză, şi în sfârşit, un gard solid lângă care creşteau mai multe tufe. Am estimat distanţa. Nu era uşor de la înălţimea aceea, dar trebuie să fi fost minimum zece metri. Dincolo de gard, oceanul se înspuma pe stânci pe jumătate acoperite de apă.

Larry Mitchell era cam cu un centimetru mai înalt ca mine, însă cântărea, probabil, cu vreo şapte kilograme mai puţin. Nu se născuse încă omul care să poată arunca un corp de optzeci de kilograme peste balustrada aceea, suficient de departe ca să cadă în ocean. Era aproape imposibil ca o fată să poată face aşa ceva, zic aproape imposibil, pentru că ar fi existat totuşi o probabilitate, eu ştiu?, de unu la mie, să fi putut reuşi.

Am deschis uşile, am intrat în cameră, le-am închis şi m-am apropiat de pat. Fata continua să doarmă buştean. Şi să sforăie. I-am atins obrazul cu dosul palmei. Era umed. S-a foit niţel şi a mormăit ceva. Apoi a suspinat şi şi-a îngropat capul în pernă. Nu avea respiraţie grea, nu era

insensibilă şi nici în comă, aşadar nu se putea vorbi despre o supradoză.

Îmi spusese adevărul despre un lucru, şi al naibii de puţin în rest.

I-am găsit poşeta în sertarul de deasupra al măsuţei de toaletă. Avea în spate un buzunar cu fermoar. I-am băgat acolo carnetul cu cecurile de călătorie şi am cercetat interiorul, căutând informaţii. În buzunarul cu fermoar existau câteva bancnote nou-nouţe împăturite, un orar al trenurilor către Santa Fe, copertele în care fusese biletul ei şi cotorul biletului de tren şi rezervarea la Pullman. Avusese cabina E în vagonul 19, de la Washington, D.C., la San Diego, California. Nici-o scrisoare, nimic care s-o identifice. Probabil că actele respective erau închise în bagaje. În compartimentul principal al poşetei se găseau obiectele pe care le poartă de obicei femeile: un ruj, o trusă de farduri, un portofel pentru mărunţiş, nişte dolari de argint şi câteva chei pe un inel de care atârna un tigru micuţ din bronz. Un pachet de ţigări ce părea aproape plin, dar care fusese deschis. Un plic de chibrituri cu un chibrit folosit. Trei batiste fără monogramă, un pachet cu pile de unghii, o forfecuţă pentru cuticule, o pensetă, un pieptene în toc din piele, un flacon mic şi rotund cu ojă, o agendă mică. Am deschis-o. Era goală, complet nefolosită. În poşetă se mai aflau o pereche de ochelari de soare cu rame scânteietoare într-un etui pe care nu figura niciun nume; un stilou, un creion mic auriu şi asta era tot. Am pus poşeta înapoi unde o găsisem. M-am dus la birou ca să iau o foaie de hârtie cu antetul hotelului şi un plic.

Am folosit pixul hotelului ca să scriu: „*Dragă Betty: Regret că n-am putut rămâne mort. O să-ţi explic mâine. Larry*."

Am pus biletul în plic, l-am lipit, am scris pe el „*Domnişoarei Betty Mayfield*" şi l-am aruncat acolo unde ar fi ajuns, dacă ar fi fost împins pe sub uşă.

Am deschis uşa, am ieşit, am închis uşa şi m-am dus spre scara de incendiu, apoi am rostit cu glas tare:

– Ia mai dă-o dracu'!

Am chemat liftul, sunând. N-a venit. Am sunat din nou şi am continuat să sun. În cele din urmă a apărut, iar un mexican tânăr cu ochi somnoroşi a deschis uşile şi a căscat la mine, apoi a rânjit în semn de scuză. I-am rânjit fără un cuvânt.

La tejgheaua recepţiei aflată în faţa lifturilor nu era nimeni. Mexicanul s-a trântit într-un scaun şi s-a întors la somn înainte să fi putut face şase paşi. Toţi erau somnoroşi, mai puţin Marlowe. El lucrează non-stop şi nici măcar nu încasează bani pentru asta.

M-am întors la Rancho Descansado, n-am văzut pe nimeni treaz pe acolo, am privit cu jind la pat, dar mi-am strâns valiza - cu pistolul lui Betty la fund -, am pus doisprezece dolari într-un plic şi pe drumul de ieşire am vârât plicul prin fanta din uşa recepţiei, cu cheia de la camera mea.

Am mers la San Diego, am predat automobilul închiriat şi am luat micul dejun într-un local aflat vizavi de gară. La şapte şi un sfert am luat dieselul cu două vagoane care merge non-stop la L.A. şi am ajuns acolo la ora zece.

Am mers acasă cu taxiul, m-am bărbierit, am făcut duş şi am mâncat un al doilea mic dejun, după care mi-am aruncat ochii prin ziarul de dimineaţă. Era aproape ora unsprezece, când am sunat la biroul domnului Clyde Umney, avocatul.

A răspuns el însuşi. Poate că domnişoara Vermilyea încă nu se trezise.

– Sunt Marlowe. Sunt acasă. Pot să trec pe-acolo?

– Ai găsit-o?

– Da. Ai sunat la Washington?

– Unde-i ea?

– Aş prefera să-ţi spun personal. Ai sunat la Washington?

– Aş vrea să aud mai întâi informaţia solicitată. Mă aşteaptă o zi foarte încărcată.

Glasul îi era sec şi lipsit de farmec.

– Voi fi acolo într-o jumătate de oră.

Am închis imediat şi am sunat la garajul unde se afla bătrânul meu Oldsmobile.

11

Aproape că sunt prea multe birouri la fel ca al lui Clyde Umney. Era lambrisat cu pătrate de placaj striat, dispuse la nouăzeci de grade unul faţă de altul, astfel încât să realizeze un efect de eşichier. Iluminat indirect, mochetă care acoperea complet podeaua, mobilier gălbui, scaune confortabile şi onorarii probabil exorbitante. Ramele metalice ale ferestrelor se deschideau către exterior, iar în spatele clădirii exista o parcare mică, dar ordonată, unde fiecare loc purta un nume scris pe o placă albă. Dintr-un motiv necunoscut, locul lui Clyde Umney era neocupat, aşa că l-am folosit. Poate că avea un şofer care-l aducea la serviciu. Clădirea avea patru niveluri, aproape nouă, şi era ocupată în întregime de medici şi avocaţi.

Când am intrat, domnişoara Vermilyea tocmai se aranja pentru o zi de muncă grea, tapându-şi uşor coafura blond-platinată. Mi s-a părut că arăta puţin mai uzată. A lăsat deoparte oglinjoara şi a scos o ţigară.

– Să vezi şi să nu crezi! Domnul Duru' în persoană. Cărui fapt îi datorăm onoarea asta?

– Mă aşteaptă Umney.

– Pentru tine, „domnul” Umney, amice.

– Pentru tine, pretenar, surioară.

S-a enervat instantaneu.

– Să nu-mi zici mie „surioară”, băi, detectiv ieftin!

– Atunci nu-mi spune nici tu „amice”, secretaro foarte scumpă. Ce faci diseară? Şi să nu-mi zici că ieşi din nou cu patru marinari.

Pielea din jurul ochilor ei a pălit foarte mult. Mâna i s-a încleştat pe un prespapier. Numai că nu l-a azvârlit în mine.

– Pui de căţea! a rostit apăsat. După aceea a acţionat un comutator de pe interfonul ei şi s-a adresat vocii: Domnule Umney, a sosit domnul Marlowe.

S-a lăsat apoi pe spate şi m-a privit ucigător.

– Am prieteni care ţi-ar putea reteza într-atât din aerele astea, încât ai avea nevoie de o scară ca să te-ncalţi.

– Cineva a trudit serios să născocească asta, am remarcat. Însă truda nu poate înlocui talentul.

Brusc am izbucnit amândoi în râs. Uşa s-a deschis şi Umney şi-a scos capul. Printr-un gest din bărbie mi-a făcut semn să intru, dar ochii îi erau aţintiţi asupra fetei platinate.

Am intrat, iar după încă un moment el a închis uşa şi a trecut îndărătul enormului său birou semicircular, cu tăblia capitonată în piele verde şi acoperită de o mulţime de teancuri de documente importante. Era un ins la patru ace, care se îmbrăca foarte atent, cu picioarele prea scurte, cu nasul prea mare şi cu părul prea rar. Avea ochi căprui, limpezi şi transparenţi, ceea ce, în cazul unui avocat, transmitea foarte multă încredere.

– Îi făceai avansuri secretarei mele? m-a întrebat cu o voce nici pe departe limpede.

– Nu. Făceam pur şi simplu schimb de amabilităţi.

M-am aşezat în scaunul pentru clienţi şi l-am privit cu ceva apropiat de politeţe.

– Mi se părea destul de furioasă.

S-a lăţit în fotoliul lui de tip vicepreşedinte executiv şi a adoptat o expresie dură.

– Are rezervările făcute pe trei săptămâni înainte, i-am zis. Nu puteam aştepta aşa mult.

– Vezi cum te comporţi, Marlowe. Potoleşte-te. Ea este proprietate privată. Nu ţi-ar da nici măcar un pic de atenţie. Pe lângă faptul că este un exemplar feminin minunat, este isteaţă foc.

– Vrei să spui că pe lângă altele poate şi dactilografia după dictare?

– Pe lângă care „altele”? Pe neaşteptate s-a înroşit la faţă. M-am săturat de glumele dumitale. Vezi cum te comporţi! Fii foarte atent. Am destulă influenţă în oraşul ăsta ca să-ţi atârn o zdrăngănea de coadă. Acum vreau să-ţi aud raportul - scurt şi la obiect.

– Ai telefonat la Washington?

– Nu contează ce am făcut sau ce n-am făcut eu. Vreau raportul dumitale, imediat. Restul mă priveşte pe mine. Unde se află în prezent domnişoara King?

S-a întins către un creion frumos şi ascuţit şi un blocnotes frumos şi curat. După aceea a lăsat creionul şi şi-a umplut un pahar cu apă dintr-un termos negru-argintiu.

– Să facem schimb de informaţii, i-am zis. Dumneata îmi spui de ce vrei să fie găsită şi eu o să-ţi spun unde este.

– Eşti angajatul meu! s-a răstit. Nu trebuie să-ţi dau absolut nici-o informaţie.

Continua să fie dur, dar începea să se destrame niţel pe margini.

– Sunt angajatul dumitale, dacă vreau să fiu, domnule Umney. Nu am încasat niciun cec şi nu am semnat niciun contract.

– Ai acceptat cazul. Ai primit un avans.

– Domnişoara Vermilyea mi-a dat un cec pentru două sute cincizeci de dolari ca avans şi încă unul de două sute de dolari pentru cheltuieli. Nu le-am încasat însă. Poftim!

Am scos cele două cecuri din portofel şi le-am aşezat pe birou în faţa lui.

– Ar fi mai bine să le păstrezi până te hotărăşti dacă vrei un detectiv sau o marionetă, şi până mă hotărăsc şi eu

dacă mi s-a oferit un caz, ori am fost implicat într-o situaţie despre care nu ştiam nimic.

A coborât ochii spre cecuri. Nu era încântat.

– Ai avut deja cheltuieli, a rostit încet.

– Nu-i nici-o problemă, domnule Umney. Aveam ceva economii. iar cheltuielile sunt deductibile. În plus, m-am distrat.

– Eşti destul de încăpăţânat, Marlowe.

– Cred că da, dar aşa trebuie să fii în profesiunea mea. Altfel n-aş mai avea-o. Ţi-am spus că fata era şantajată. Prietenii dumitale din Washington trebuie să cunoască motivul. Dacă ea este o escroacă, perfect. Însă trebuie să mi se spună. Iar eu am primit o ofertă inegalabilă.

– Pentru mai mulţi bani eşti gata să treci în tabăra cealaltă? a întrebat el furios. Ar fi lipsit de etică.

Am izbucnit în râs.

– Asta-nseamnă că acum sunt etic. Poate că ajungem undeva.

A scos o ţigară dintr-o casetă şi a aprins-o cu o brichetă masivă, asortată cu setul format din termos şi creion.

– Tot nu-mi place atitudinea dumitale, a mârâit. Ieri nu ştiam mai multe decât dumneata. Am considerat de la sine înţeles că o reputată firmă de avocatură din Washington nu mi-ar cere să fac ceva împotriva eticii legale. Deoarece fata putea fi arestată fără dificultate, am presupus că era un scandal casnic, o fiică sau soţie care fugise de acasă, sau o martoră importantă, dar şovăitoare, care se afla deja în afara jurisdicţiei unde putea fi adusă cu citaţie în faţa tribunalului. Iniţial au fost simple presupuneri. În dimineaţa aceasta lucrurile sunt puţin diferite.

S-a ridicat, s-a apropiat de fereastra mare şi a orientat jaluzelele suficient pentru a opri soarele să-i atingă biroul. A rămas acolo fumând şi privind afară, după care a revenit la birou şi s-a aşezat din nou.

– În dimineaţa aceasta, a continuat el fără grabă şi cu o încruntătură chibzuită, am stat de vorbă cu asociaţii mei din Washington şi am fost informat că fata este secretara particulară a unui individ bogat şi important - nu mi-a fost destăinuit numele lui - şi că a dispărut cu documente importante şi periculoase din dosarele lui private. Documente care i-ar putea cauza prejudicii, dacă ar fi făcute publice. Nu mi s-a spus în ce mod. Poate că şi-a falsificat plata impozitelor. În ziua de azi nu poţi să ştii ce se-ntâmplă.

– A luat hârtiile acelea ca să-l şantajeze?

Umney a încuviinţat din cap.

– Aceasta este ipoteza firească. Altfel n-ar fi avut nici-o valoare pentru ea. Clientul, să-i zicem domnul A, nu şi-a dat seama că fata fugise, decât după ce ea ajunsese deja în alt stat. După aceea şi-a verificat dosarele şi a descoperit dispariţia unor materiale. A şovăit să se adreseze poliţiei. Se aşteaptă ca fata să ajungă suficient de departe pentru ca să se simtă în siguranţă şi din momentul acela să înceapă negocierile cu el, pentru a-i returna documentele în schimbul unei sume considerabile. El vrea să afle unde se ascunde, fără ca ea să aibă habar, apoi să se ducă acolo şi s-o surprindă, mai ales înainte de a fi putut contacta vreun avocat isteţ, o specie, regret s-o spun, mult prea numeroasă, care să fi pus la punct un plan care s-o ferească de acuzaţii. Acum dumneata îmi spui că cineva o şantajează. Pe ce temei?

– Dacă povestea dumitale ar sta în picioare, motivul ar fi că el se află într-o poziţie din care să-i dejoace planul, am spus. Poate că el ştie ceva cu care o poate acuza fără să umble la cealaltă cutie de bomboane.

– Ai zis „dacă povestea ar sta în picioare”, s-a răstit. Ce vrei să spui cu asta?

– Are tot atâtea găuri ca o strecurătoare de spaghete. Ţi s-a servit o minciună, domnule Umney. Unde ar ţine cineva

materiale de felul documentelor importante pe care le-ai menţionat. asta în cazul în care ar trebui să le ţină cu adevărat? Oricum nu acolo unde le-ar putea găsi o secretară. Şi dacă a observat că materialele lipseau abia după plecarea ei, cum a putut s-o urmărească până la tren? Apoi, deşi ea a cumpărat bilet spre California, ar fi putut coborî oriunde. Prin urmare ar fi trebuit să fi fost urmărită în tren, iar în cazul acesta, de ce mai avea nevoie de mine s-o urmăresc începând de aici? Apoi, aşa cum ai spus chiar dumneata, ăsta ar fi un caz pentru o agenţie mare cu conexiuni în toată ţara. Ar fi stupid să rişti cu un singur om. Ieri o pierdusem. Aş fi putut s-o pierd din nou. Pentru o urmărire standard în orice oraş sunt necesari minimum şase agenţi, şi vorbesc serios - este un minimum. Într-un oraş cu adevărat mare, ai nevoie de o duzină. Un agent trebuie să mănânce, să doarmă şi să-şi schimbe hainele. Dacă urmăreşte din automobil, trebuie să poată lăsa pe altul la filaj, în timp ce el caută un loc de parcare. Magazinele universale şi hotelurile pot avea cinci-şase intrări. Însă fata asta n-a făcut altceva decât să se-nvârtă prin gara Union de aici timp de trei ore în văzul tuturor. Iar prietenii dumitale din Washington n-au făcut altceva decât să-ţi expedieze o fotografie, să-ţi telefoneze şi apoi să se-ntoarcă în faţa televizoarelor.

– Foarte clar, a spus el. Altceva?

Chipul îi era acum complet inexpresiv.

– Puţine. De ce şi-ar fi schimbat ea numele - decât dacă s-ar fi aşteptat să fie urmărită? Şi atunci, dacă se aştepta să fie urmărită, de ce să le fi uşurat într-atât sarcina urmăritorilor? Ţi-am spus că la cazul ăsta lucrează alţi doi indivizi. Unul este un detectiv particular, Goble, din Kansas City. A fost ieri în Esmeralda. El ştia precis unde să meargă. Cine i-a spus? Eu a trebuit să urmăresc şi să mituiesc un taximetrist să-şi folosească staţia radio ca să afle unde

mergea taxiul ei, ca să n-o pierd. Atunci de ce am fost angajat?

– Vom ajunge şi la asta, a rostit Umney scurt. Cine era celălalt individ despre care spuneai că lucrează la acelaşi caz?

– Un playboy pe nume Mitchell. Locuieşte acolo. A întâlnit-o pe fată în tren. I-a făcut o rezervare în Esmeralda. Ei doi sunt uite aşa - am ridicat două degete lipite între ele -, atât doar că ea îl urăşte. O are cu ceva la mână şi ei îi este frică. Şi o are la mână prin faptul că ştie cine este, de unde a venit, ce s-a întâmplat cu ea acolo şi de ce încearcă să se ascundă sub alt nume. Am auzit destule ca să ştiu asta, totuşi nu suficient ca să capăt informaţii exacte.

– Bineînţeles că fata a fost supravegheată în tren, a zis Umney acid. Crezi că ai de-a face cu nişte idioţi? Dumneata n-ai fost decât o momeală, ca să se afle dacă ea avea complici. M-am bazat pe reputaţia dumitale - atât cât este ea - de a-i atrage atenţia numai atât cât s-o laşi să se creadă mai isteaţă. Cred că ştii ce este un urmăritor vizibil.

– Da. Unul care-l lasă în mod deliberat pe urmărit să-l observe şi apoi să scape de el, astfel încât alt urmăritor să-l poată prelua când urmăritul se crede scăpat.

– Ăsta ai fost dumneata, mi-a rânjit dispreţuitor. Nu mi-ai spus însă unde-i fata.

Nu voiam să-i spun, dar ştiam că va trebui s-o fac. Acceptasem, până la un punct, cazul şi faptul că-i restituisem banii nu fusese decât o mişcare pentru a-l sili să-mi ofere nişte informaţii.

M-am întins peste birou şi am luat cecul de două sute cincizeci de dolari.

– Îl voi lua pe acesta ca onorariu integral, cu cheltuielile incluse. Stă la Casa del Poniente din Esmeralda, sub numele Betty Mayfield, şi este plină de bani. Însă, desigur, probabil că organizaţia dumitale expertă ştie deja toate astea.

M-am ridicat în picioare.

– Mulţumesc pentru aventură, domnule Umney.

Am ieşit şi am închis uşa. Domnişoara Vermilyea a ridicat ochii dintr-o revistă. Din biroul ei am auzit un ţăcănit slab, înăbuşit.

– Îmi pare rău c-am fost necioplit cu tine, i-am spus. N-am dormit destul azi-noapte.

– Las-o baltă. A fost egalitate din capul locului. Cu puţin antrenament, s-ar putea să-mi placă de tine. Eşti destul de drăguţ, aşa, într-un fel mai grosolan.

– Mulţumesc, am zis şi m-am îndreptat către uşă.

N-aş fi zis că arăta chiar tristă, dar nici nu părea la fel de greu de obţinut ca un pachet de acţiuni la General Motors.

M-am întors şi am închis uşa.

– Cred că nu plouă diseară, nu-i aşa? Exista ceva ce am fi putut discuta la un păhărel, dacă ar fi fost o seară ploioasă. Şi dacă n-ai fi fost prea ocupată.

Mi-a aruncat o privire indiferentă, totuşi amuzată.

– Unde?

– Asta ar rămâne la latitudinea ta.

– Să trec pe la tine?

– Ar fi al naibii de drăguţ din partea ta. Cadillacul ăla Fleetwood m-ar putea ajuta în creşterea statutului social.

– Nu mă gândeam tocmai la asta.

– Nici eu.

– Poate pe la şase şi jumătate. Şi o să fiu foarte atentă ce ciorapi de nailon îmi pun.

– Sperasem chestia asta.

Ne-am privit fix, ochi în ochi. Am ieşit repede.

12

La şase şi jumătate, Cadillacul Fleetwood a tors la uşa din faţă, pe care o am ţinut-o deschisă, până ce ea a urcat treptele. Nu avea pălărie. Purta o haină de culoarea pielii,

cu gulerul ridicat, astfel încât îi atingea părul platinat. S-a oprit în mijlocul livingului şi a privit în jur nonşalant. După aceea şi-a scos haina cu o mişcare felină, a aruncat-o pe sofa şi s-a aşezat.

– De fapt nu crezusem c-o să vii, i-am spus.

– Nu. Eşti genul sfios. Ştiai foarte bine c-o să vin. Scotch şi sifon, dacă ai.

– Am.

Am adus băuturile şi m-am aşezat lângă ea, dar nu îndeajuns de aproape ca să însemne ceva. Ne-am atins paharele şi am băut.

– Ai vrea să mergi la Romanoff's pentru cină?

– Şi după aceea?

– Unde stai?

– În West Los Angeles. O casă pe o stradă veche şi liniştită. Întâmplător este proprietatea mea. Eu te-am întrebat „şi după aceea”, mai ţii minte?

– Asta ar depinde de tine, evident.

– Te crezusem un tip dur. Vrei să zici că nu trebuie să-mi plătesc cina?

– Ar trebui să-ţi trag o palmă pentru gluma asta.

A râs brusc şi m-a privit peste marginea paharului.

– Consideră că ai tras-o. Ne-am citit puţintel greşit unul pe celălalt. Romanoff's ar mai putea să aştepte, nu?

– Am putea încerca mai întâi la West Los Angeles.

– De ce nu aici?

– Cred că asta te va face să mă părăseşti. Am avut un vis aici, cândva, acum un an şi jumătate. A mai rămas un crâmpei din el. Aş vrea să păstrez controlul.

S-a ridicat repede şi şi-a luat haina. Am izbutit s-o ajut să se îmbrace.

– Îmi pare rău, i-am zis. Ar fi trebuit să-ţi fi spus înainte.

S-a întors iute, cu faţa apropiată de a mea, însă n-am atins-o.

– Îţi pare rău c-ai avut un vis şi că l-ai păstrat viu? Şi eu am avut visuri, dar ale mele au murit. N-am avut curajul să le păstrez vii.

– Nu-i tocmai aşa. A fost o femeie. Era bogată. Credea că vrea să se mărite cu mine. N-ar fi mers. Probabil că n-o s-o mai revăd niciodată. Dar îmi amintesc.

– Haidem, a spus ea încetişor. Şi să lăsăm amintirile să păstreze controlul. Regret doar că n-am şi eu una care să merite să fie reamintită.

N-am atins-o nici cât am coborât la Cadillac. Şofa frumos. Când o femeie este cu adevărat un şofer bun, se apropie de perfecţiune.

13

Casa se afla pe o stradă curbă şi tăcută dintre San Vincente şi Sunset Boulevard. Era mai ferită şi avea un drum de acces lung, iar intrarea se făcea prin spate, unde exista şi un patio mic. A descuiat uşa şi a aprins luminile în toată casa, după care a dispărut fără un cuvânt. Livingul avea mobilier amestecat, de diverse stiluri, însă plăcut, şi degaja confort. Am rămas în picioare, aşteptând, până s-a întors cu două pahare înalte. Îşi scosese haina.

– Ai fost, bineînţeles, măritată, am spus.

– N-a ţinut. De pe urma căsătoriei m-am ales cu casa şi cu nişte bani, dar nu asta îmi fusese intenţia. Era un tip drăguţ, dar nu eram buni unul pentru celălalt. A murit - un accident de avion -, era pilot de jet. Se-ntâmplă mereu. Ştiu un loc între Los Angeles şi San Diego care-i plin cu fete care s-au măritat cu piloţi de jeturi, care au murit între timp.

Am sorbit doar o dată din pahar şi l-am pus jos.

I-am luat paharul din mână şi l-am pus de asemenea jos.

– Ţii minte ieri-dimineaţă când mi-ai spus să nu mă mai holbez la picioarele tale?

– S-ar părea că ţin minte.

– Încearcă să m-opreşti acum.

Am apucat-o şi a venit în braţele mele fără un cuvânt. Am ridicat-o, am purtat-o şi, cumva, am găsit dormitorul. Am aşezat-o pe pat. I-am ridicat fusta până când am putut vedea coapsele albe deasupra picioarelor lungi şi frumoase, cu ciorapi de nailon. Brusc, s-a întins şi mi-a tras capul în jos, lipindu-l de pieptul ei.

– Animalule! Nu putem avea mai puţină lumină?

M-am dus la uşă şi am stins lustra din cameră. Mai pătrundea numai puţină lumină de pe hol. Când m-am întors, ea stătea în picioare lângă pat, goală ca Afrodita abia ieşită din spuma Mării Egee. Era mândră, nici sfioasă, nici seducătoare.

– La naiba, am rostit, pe când eram tânăr, puteai să dezbraci o fată încetişor. Acum ele sunt în pat, în vreme ce tu încă te chinuieşti cu nasturele de la guler.

– Haide-atunci, chinuieşte-te cu nasturele tău nenorocit de la guler.

A tras cuvertura la o parte şi s-a întins pe pat, în pielea goală, fără pudoare. Era pur şi simplu o femeie frumoasă şi dezbrăcată, lipsită de ruşine faţă de ceea ce era.

– Mulţumit de picioarele mele? a întrebat.

N-am răspuns.

– Ieri-dimineaţă, a urmat ea pe jumătate visătoare, am spus că există un lucru care-mi place la tine - că nu pui laba - şi unul care nu-mi place. Ştii care-i ăla? Că nu m-ai împins să fac asta atunci.

– Stilul tău n-o prea încuraja.

– Tu ar fi trebuit să descoperi, doar eşti detectiv. Te rog, stinge acum toate luminile.

Apoi, foarte curând, în întuneric, a rostit „scumpule, scumpule, scumpule”, cu tonul foarte special al vocii pe care o femeie îl foloseşte numai în momentele acelea speciale. Apoi o relaxare lentă şi blândă, pace, linişte.

– Mai eşti mulţumit de picioarele mele? a întrebat visătoare.

– Niciun bărbat n-ar putea fi vreodată. L-ar obseda, indiferent de câte ori ar face dragoste cu tine.

– Ticălosule. Eşti un ticălos absolut. Vino mai aproape.

Şi-a pus capul pe umărul meu şi acum eram foarte aproape.

– Nu te iubesc, a spus.

– De ce m-ai iubi? Haide totuşi să nu fim cinici în privinţa asta. Există momente sublime, chiar dacă sunt doar momente.

Am simţit-o fermă şi caldă, lipită de mine. Corpul îi pulsa de vitalitate. Braţele ei frumoase mă ţineau strâns.

Şi după aceea, din nou, în întuneric, strigătul mut, după care, din nou, pacea lentă şi tăcută.

– Te urăsc, a spus cu gura lângă a mea. Nu pentru asta, ci pentru că perfecţiunea nu se repetă niciodată, iar pentru noi a venit prea devreme. Şi nu te voi mai revedea niciodată şi n-o doresc. Ar fi trebuit să fie pe vecie, sau deloc. Şi te-ai purtat ca un detectiv dur, care a văzut prea multe din partea întunecată a vieţii.

– La fel ai procedat şi tu. Şi amândoi ne-am înşelat. Şi este inutil. Sărută-mă mai tare.

Aproape fără zgomot sau mişcare a dispărut pe neaşteptate din pat.

După puţin timp lumina s-a aprins în hol, iar ea a apărut în uşă, purtând un halat lung.

– La revedere, a spus calm. Îţi chem un taxi. Aşteaptă-l în faţă. N-o să mă mai revezi.

– Ce-i cu Umney?

– Un lăbar amărât şi sperios. Are nevoie de cineva să-i încurajeze personalitatea, să-i dea sentimentul de putere şi cucerire. Eu i-l dau. Trupul unei femei nu-i chiar atât de sacru încât să nu poată fi utilizat, mai ales când ea a eşuat deja în dragoste.

A dispărut. M-am ridicat şi m-am îmbrăcat, şi am ascultat atent înainte de a ieşi. N-am auzit nimic. Am strigat, însă n-am primit niciun răspuns. Când am ajuns pe trotuarul din faţa casei, tocmai oprea un taxi. Am privit înapoi. Casa părea complet întunecată.

Nimeni nu locuia acolo. Totul fusese un vis. Atât numai că cineva chemase taxiul. Am urcat în el şi m-a dus acasă.

14

Am plecat din Los Angeles şi am pornit pe autostrada care trecea acum pe lângă Oceanside. Aveam timp să mă gândesc.

De la Los Angeles la Oceanside erau douăzeci şi nouă de kilometri de autostradă cu câte trei benzi pe sens, presărate la intervale de caroseriile maşinilor care avuseseră accidente, fuseseră demontate şi abandonate, aruncate să ruginească pe taluzul înalt, până aveau să fie remorcate de acolo. Aşa că am început să mă gândesc la motivul pentru care mă întorceam în Esmeralda. Cazul era absolut anapoda şi oricum nu era cazul meu. De obicei, un detectiv are un client care doreşte prea multe informaţii în schimbul a prea puţini bani. Le obţii sau nu, în funcţie de circumstanţe. Acelaşi lucru era valabil şi pentru onorariu. La răstimpuri însă obţii informaţiile şi prea multe chestii suplimentare, printre care o poveste despre un cadavru pe un balcon care nu era acolo când te-ai dus să te uiţi. Simţul practic spune du-te acasă şi dă cazul uitării, nu câştigi niciun ban. Simţul practic vorbeşte întotdeauna prea târziu. Simţul practic este tipul care-ţi spune că ar fi trebuit să-ţi fi verificat plăcuţele de frână săptămâna trecută înainte să-ţi fi buşit maşina săptămâna asta. Simţul practic este atacantul invocat luni dimineaţă, care ar fi putut câştiga meciul dacă ar fi jucat în meciul de duminică. Dar el nu

joacă niciodată. El stă sus în tribună, cu o sticluţă în buzunar. Simţul practic este omuleţul în costum cenuşiu care nu greşeşte niciodată la adunări. Întotdeauna însă el adună banii altora.

La ieşirea de pe autostradă am coborât în canion şi am ajuns la Rancho Descansado. Jack şi Lucille erau în poziţiile lor obişnuite. Am lăsat valiza din mână şi m-am rezemat de tejghea.

– Am pus suma corectă?

– Da, mulţumesc, a zis Jack. Şi acum bănuiesc că doriţi camera înapoi.

– Dacă este posibil.

– De ce nu ne-aţi spus că sunteţi detectiv?

– Asta a fost o întrebare bună, i-am surâs. Un detectiv spune vreodată că-i detectiv? Te uiţi la televizor, nu?

– Când am ocazia. Nu prea des aici.

– La televizor îl poţi recunoaşte întotdeauna pe un detectiv. Nu-şi scoate niciodată pălăria. Ce ştii despre Larry Mitchell?

– Nimic, a răspuns Jack rigid. Este prieten cu domnul Brandon. Domnul Brandon este proprietarul locului acesta.

Lucille a intervenit cu glas vioi:

– L-aţi găsit pe Joe Harms?

– Da, mulţumesc.

– Şi aţi...?

– Nu-nu, gura mică, fetiţă, a rostit Jack încordat. Mi-a făcut cu ochiul şi a împins cheia peste tejghea. Lucille duce o viaţă searbădă, domnule Marlowe. Este împotmolită aici cu mine şi cu o centrală telefonică. Şi cu un inel cu un diamant mititel - atât de mic, încât mi-a fost ruşine să i-l dăruiesc. Ce poate face însă un bărbat? Dacă iubeşte o fată, i-ar face plăcere să-şi arate iubirea pe degetul ei.

Lucille şi-a ridicat mâna stângă şi a mişcat-o puţin, ca să obţină o sclipire din partea pietricelei.

– Îl urăsc, a rostit. Îl urăsc aşa cum urăsc razele de soare, şi vara, şi stelele strălucitoare, şi luna plină. Uite-aşa de mult o urăsc.

Am luat cheia şi valiza şi i-am lăsat. Încă puţin şi ajungeam să mă îndrăgostesc de propria mea persoană. Ba chiar aş fi putut să-mi dăruiesc un inel cu diamant mic şi fără pretenţii.

15

Telefonul cu circuit intern din Casa del Poniente n-a căpătat niciun răspuns de la camera 1224. M-am apropiat de tejgheaua recepţiei. Un recepţioner cu aer îngheţat sorta scrisori. Recepţionerii par a sorta mereu scrisori.

– Domnişoara Mayfield stă aici, nu-i aşa? am întrebat.

A pus o scrisoare într-o boxă înainte de a-mi răspunde.

– Da, domnule. Ce nume să-i anunţ?

– Îi cunosc numărul camerei. Nu răspunde. Ai văzut-o azi?

Mi-a acordat încă un pic din atenţia lui, dar nu-l clintisem.

– Nu cred. A privit peste umăr. Cheia nu este aici. Doriţi să lăsaţi un mesaj?

– Sunt uşor îngrijorat. Aseară nu se simţea bine. Ar putea să fie înăuntru, să-i fie rău şi să nu poată răspunde la telefon. Sunt un prieten. Marlowe mă numesc.

M-a privit atent. Ochii lui erau înţelepţi. A trecut îndărătul unui paravan în direcţia casieriei şi a vorbit cu cineva. A revenit destul de repede. Zâmbea.

– Nu cred că domnişoara Mayfield nu se simte bine, domnule Marlowe. A comandat în cameră un mic dejun destul de copios. Şi prânzul. A purtat câteva convorbiri telefonice.

– Mulţumesc foarte mult, am spus. O să las atunci un mesaj. Doar numele meu şi că-i voi telefona mai târziu.

– S-ar putea să fie prin grădini sau pe plajă, a zis el. Avem o plajă călduroasă, bine protejată de un dig sparge-val. A privit ceasul dinapoia sa. Dacă aşa stau lucrurile, nu va mai sta mult pe acolo. De acum a început să se răcorească.

– Mulţumesc. O să mă-ntorc.

În partea principală a recepţiei se ajungea după ce urcai trei trepte şi treceai pe sub o arcadă. Acolo erau mai multe persoane, care stăteau pur şi simplu, eternii ocupanţi ai holurilor din hoteluri, de obicei vârstnici, de obicei bogaţi, de obicei nefăcând nimic altceva decât să se uite cu ochi flămânzi. Aşa îşi petreceau vieţile. Două doamne bătrâne cu chipuri severe şi păr purpuriu, coafat permanent se chinuiau cu un puzzle enorm, instalat pe o măsuţă specială pentru cărţi de joc. Ceva mai departe se derula un joc de canastă: două femei, doi bărbaţi. Una dintre femei afişa destulă răceală ca să răcoreşti deşertul Mojave şi destul fard ca să vopseşti un iaht de lux. Ambele femei fumau din portţigarete lungi. Bărbaţii care le însoţeau arătau cenuşii şi obosiţi, probabil de la semnatul cecurilor. Apoi, mai departe, stând într-un loc de unde puteau privi afară prin geam, doi tineri se ţineau de mâini. Fata avea un inel cu smarald şi diamante şi o verighetă pe care o atingea întruna cu vârfurile degetelor. Părea uşor ameţită.

Am trecut prin bar şi am privit prin grădină. Am mers pe cărarea ce zigzaga pe coama falezei şi n-am avut greutăţi în a identifica punctul din care noaptea trecută privisem în jos de pe balconul lui Betty Mayfield. L-am putut identifica graţie unghiului pieziş.

Plaja şi micul dig curb se aflau la o sută de metri mai departe. La ele se ajungea pe o scară ce cobora de pe faleză. Oameni erau tolăniţi pe nisip. Unii în costume de baie, alţii complet îmbrăcaţi, care stăteau pur şi simplu pe rogojini. Copii alergau, ţipând. Betty Mayfield nu era pe plajă.

M-am întors în hotel şi m-am aşezat în hol.

Am stat şi am fumat. M-am dus la standul de ziare şi am cumpărat un ziar de seară, l-am răsfoit şi l-am aruncat. Am trecut pe lângă recepţie. Biletul meu era tot în boxa 1224. Am mers la telefoanele cu circuit intern şi l-am sunat pe domnul Mitchell. Niciun răspuns. Îmi pare rău. Domnul Mitchell nu răspunde la telefon.

Un glas de femeie a vorbit în spatele meu:

– Recepţionerul a spus că doriţi să mă vedeţi. Domnul Marlowe. Sunteţi domnul Marlowe?

Arăta proaspătă ca un trandafir dimineaţa. Purta pantaloni verde-închis, pantofi din piele de două culori şi o jachetă verde peste cămaşă albă, cu o eşarfă colorată, largă, în jurul gâtului. Bentiţa din păr simula un efect plăcut de ciufulire cauzată de vânt.

Băiatul de la recepţie, care se ocupa cu apelarea oaspeţilor hotelului, îşi lungea urechile spre noi la vreo doi metri mai încolo.

– Domnişoara Mayfield? am rostit.

– Da, eu sunt domnişoara Mayfield.

– Am maşina afară. Aveţi timp să vizitaţi proprietatea?

Şi-a privit ceasul de la mână.

– Mmm-da, cred că da, a spus. În curând ar trebui să mă schimb, dar. fie, haide.

– Pe-aici, domnişoară Mayfield.

A mers alături de mine. Am traversat împreună recepţia. Începusem să mă simt aproape ca acasă. Betty Mayfield s-a uitat cu răutate la cele două bătrâne care rezolvau puzzle-ul.

– Urăsc hotelurile, a zis ea. Dacă te-ai întoarce aici peste cincisprezece ani, ai găsi aceiaşi oameni stând în aceleaşi scaune.

– Da, domnişoară Mayfield. Ştii pe cineva pe nume Clyde Umney?

A clătinat din cap.

– Ar trebui?

– Helen Vermilyea? Ross Goble?

A clătinat iarăşi din cap.

– Vrei să bei ceva?

– Nu acum, mulţumesc.

Am ieşit din bar, am mers pe alee şi am deschis portiera Oldsmobile-ului pentru ea. Am ieşit cu spatele din parcare şi am pornit drept în sus pe Grand Street, către dealuri. Ea şi-a pus pe nas ochelarii negri cu rame scânteietoare.

– Am găsit cecurile de călătorie, a rostit. Eşti un detectiv straniu.

Am vârât mâna în buzunar şi i-am întins flaconul cu sedative.

– Am fost cam speriat azi-noapte, i-am spus. Le-am numărat, dar n-am ştiut câte fuseseră din capul locului. Ai spus că ai luat două. Nu puteam fi sigur că n-o să te scoli, ca să-nghiţi un pumn întreg.

A luat flaconul şi l-a îndesat în jachetă.

– Băusem cam mult. Alcoolul şi barbituricele nu sunt o combinaţie grozavă. Am căzut ca buşteanul. N-a fost nimic altceva.

– Nu eram sigur. Pentru ca medicamentul ăla să omoare sunt necesare minimum treizeci şi cinci de granule. Şi chiar aşa durează câteva ore. Eram într-o situaţie dificilă. Pulsul şi răsuflarea îţi păreau în regulă, însă poate că mai târziu n-aveau să fie tot aşa. Dacă aş fi chemat un medic, puteam fi nevoit să spun prea multe. În cazul unei supradoze, băieţii de la criminalistică ar fi fost anunţaţi, chiar dacă ţi-ai fi revenit. Ei investighează toate tentativele de sinucidere. Dar dacă apreciam greşit, n-ai mai fi mers acum cu mine. Şi unde aş fi fost eu atunci?

– Este o idee, a zis Betty, însă nu pot spune că-mi voi face multe griji despre ea. Cine sunt oamenii aceia pe care i-ai amintit?

– Clyde Umney este avocatul care m-a angajat să te urmăresc - în urma instrucţiunilor primite de la o firmă de

avocatură din Washington. Helen Vermilyea este secretara lui. Ross Goble este un detectiv din Kansas City, care susţine că-ncearcă să-l găsească pe Mitchell.

I l-am descris.

Chipul i-a împietrit.

– Mitchell? De ce ar trebui să fie interesat de Larry? M-am oprit la colţul dintre Fourth şi Grand, ca să las un bătrân excentric în scaun cu rotile motorizat să facă la stânga cu viteza de şapte kilometri pe oră. Esmeralda este plină de asemenea maşinării.

– De ce ar trebui să-l caute pe Larry Mitchell? a întrebat amar. Chiar nu se poate ca oamenii să se lase în pace unii pe alţii?

– Nu-mi spune nimic, i-am zis. Continuă doar să-mi pui întrebări la care nu ştiu răspunsurile. Este bine pentru complexul meu de inferioritate. Ţi-am spus că pentru mine cazul tău s-a încheiat. Atunci ce mai caut aici? Asta-i simplu. Încerc să pun iarăşi mâna pe alea cinci miare în cecuri de călătorie.

– Fă la stânga la colţul următor, mi-a spus, şi putem urca pe dealuri. De acolo, de sus, este o privelişte minunată. Şi sunt multe case frumoase.

– Dă-le dracu', am zis.

– În plus, este un loc foarte liniştit.

A scos o ţigară din pachetul prins de torpedou şi şi-a aprins-o.

– Asta-i a doua în două zile, am spus. Le sudezi, nu alta. Azi-noapte ţi-am numărat şi ţigările. Şi chibriturile. Ţi-am inventariat poşeta. Sunt destul de indiscret de când am fost amăgit să mă înglodesc într-o minciună ca aia. Mai ales când clienta îşi pierde cunoştinţa şi mă lasă pe mine să scot castanele din foc.

A întors capul şi m-a privit fix.

– Trebuie să fi fost combinaţia dintre sedative şi alcool, a zis. Cred că mă ameţisem binişor.

– La Rancho Descansado erai în formă. Erai tare ca piatra. Urma să plecăm la Rio şi să trăim în huzur. De asemenea, se pare că şi în păcat. Tot ce trebuia să fac era să scap de cadavru. Ce dezamăgire! Niciun cadavru.

A continuat să mă fixeze cu privirea, dar trebuia să fiu atent la şofat. M-am oprit la un semafor, apoi am cotit la stânga. Am intrat pe altă stradă care se înfunda, cu şine de tramvai încă nedemontate din asfalt.

– Coteşte la stânga şi urcă pe deal, la indicatorul de acolo. Ala de jos este liceul.

– Cine a tras cu arma şi în ce?

Şi-a strâns tâmplele între podurile palmelor.

– Cred că *eu* trebuie s-o fi făcut. Cred c-o luasem razna. Unde este?

– Arma? În siguranţă. În eventualitatea în care visul ţi se împlineşte, pot fi silit s-o predau.

Urcam acum. Am fixat acul indicator să ţină Oldsmobile-ul în viteza a treia. Ea a privit cu interes. După aceea s-a uitat în jur la capitonajele din piele deschisă la culoare şi la gadgeturi.

– Cum îţi poţi permite o maşină scumpă ca asta? Nu câştigi prea mult, nu-i aşa?

– Toate sunt scumpe astăzi, până şi cele ieftine. Mai bine să-ţi cumperi una care să nu te lase-n drum. Am citit undeva că un detectiv ar trebui să aibă întotdeauna un automobil banal, simplu, de culoare închisă, pe care nimeni să nu-l bage în seamă. Autorul ăla nu fusese niciodată în L.A. Ca să atragi atenţia în L.A. ar trebui să conduci un Mercedes-Benz roz ţipător, cu o platformă de plajă pe capotă şi trei fete drăguţe bronzându-se.

A chicotit.

– De asemenea, am continuat pe acelaşi subiect, maşina poate fi o reclamă bună. Poate c-am visat c-o să merg la Rio. Acolo aş putea s-o vând pentru mai mulţi bani decât

m-a costat de nouă. Transportul pe un cargobot n-ar fi cine ştie ce.

A oftat.

– Nu mă mai tachina despre chestia aia. Azi n-am chef de glume.

– L-ai văzut pe prietenul tău prin preajmă?

A rămas perfect nemişcată.

– Pe Larry?

– Ai şi alţii?

– Păi... te-ai fi putut referi la Clark Brandon, deşi abia îl cunosc. Larry a fost destul de ameţit aseară. Nu. nu l-am văzut. Poate că nu s-a trezit din beţie.

– Nu răspunde la telefon.

Drumul se bifurca. O linie albă se curba la stânga. Am ţinut-o drept înainte, fără să fi avut vreun motiv anume. Am trecut pe lângă nişte case spaniole vechi, construite sus pe pantă şi pe lângă nişte case foarte moderne construite la poale, de cealaltă parte. După ele, şoseaua cotea larg la dreapta. Asfaltul de aici părea nou. Şoseaua continua până la un promontoriu şi o buclă de întoarcere. De o parte şi cealaltă a buclei se aflau două case mari. Abundau în cărămizi din sticlă, iar ferestrele care dădeau spre ocean erau din sticlă verde. Privelişte a era magnifică. M-am uitat la ea pentru trei secunde întregi. M-am oprit în capătul cel mai îndepărtat, lângă bordură, am oprit motorul şi am rămas locului. Ne aflam la trei sute de metri înălţime şi întregul oraş se întindea în faţa noastră ca o fotografie aeriană.

– S-ar putea să-i fie rău, am spus. S-ar putea să fi ieşit. S-ar putea chiar să fie mort.

– Ţi-am spus.

A început să tremure. I-am luat chiştocul dintre degete şi l-am pus în scrumieră. Am ridicat geamul maşinii, am cuprins-o cu un braţ după umeri şi i-am tras capul pe

umărul meu. Era moale, nu opunea rezistenţă, dar continua să tremure.

– Eşti un bărbat care mă destinde, a spus. Dar nu mă grăbi.

– În torpedou este o sticlă de jumătate. Vrei un gât?

– Da.

Am scos-o şi am izbutit să rup banda metalică cu o singură mână şi cu dinţii. Am ţinut sticla între genunchi şi am desfăcut capacul. I-am ţinut-o la buze. A sorbit puţin şi s-a cutremurat. Am astupat sticla şi am pus-o deoparte.

– Detest să beau din sticlă, a zis ea.

– Mda. Nu-i stilat. Nu fac dragoste cu tine, Betty. Sunt îngrijorat. Vrei să fac ceva pentru tine?

A tăcut pentru o clipă. Apoi a rostit cu glas ferm:

– Ce adică? Poţi lua înapoi cecurile acelea. Erau ale tale. Ţi le-am dat.

– Nimeni nu dă nimănui cinci miare pur şi simplu. Este ilogic. De aceea m-am întors din L.A. Am fost acolo azi-dimineaţă, devreme. Nimeni nu se topeşte după un individ ca mine şi nu vorbeşte despre o jumătate de milion de dolari pe care ar avea-o şi nu oferă o călătorie la Rio şi o casă frumoasă cu toate luxurile. Nimeni, indiferent dacă ar fi beat sau treaz, nu face asta fiindcă a visat că un mort zăcea în balcon şi n-aş vrea eu să vin repede şi să-l arunc în ocean. Ce te aşteptai din partea mea să fac după ce ajungeam acolo - să te ţin de mână în timp ce visai?

S-a tras de lângă mine şi s-a rezemat în colţul îndepărtat al maşinii.

– Perfect, sunt o mincinoasă. Dintotdeauna am fost o mincinoasă.

Am privit în oglinda retrovizoare. O maşină neagră şi micuţă apăruse în spate pe drum şi acum se oprise. Nu puteam să disting cine sau ce era înăuntru. După aceea a virat strâns la dreapta până în bordură, a dat cu spatele şi

s-a întors pe unde venise. Cineva apucase pe drumul greşit şi văzuse că era o fundătură.

– În timp ce eu urcam pe scara aia blestemată, am spus, ţi-ai înghiţit capsulele, apoi ai simulat că ţi-era teribil de somn, iar după un timp chiar ai adormit. cred. Perfect! Eu am ieşit pe balcon. Nici urmă de sânge. Niciun cadavru. Dacă ar fi fost vreunul, poate c-aş fi reuşit să-l trec peste parapet. Ar fi fost greu, dar nu imposibil, dacă ştii cum să ridici. Totuşi nici şase elefanţi antrenaţi nu l-ar fi putut azvârli suficient de departe ca să ajungă-n ocean. Sunt zece metri până la gard şi ar fi trebuit să-l fi aruncat atât de departe, încât să treacă peste gard. Un obiect cu greutatea corpului uman ar trebui aruncat probabil cu peste cincisprezece metri în afară, ca să treacă de gard.

– Ţi-am spus că sunt o mincinoasă.

– Dar nu mi-ai spus motivul. Haide să fim serioşi. Să presupunem că pe balconul tău existase un mort. Ce te-ai fi aşteptat să fac eu? Să-l cobor pe scara de incendiu şi să-l bag în maşina mea, apoi să-l duc undeva în pădure şi să-l îngrop?

– Mi-ai luat banii, a rostit ea inexpresiv. Mi-ai cântat în strună.

– Aşa puteam afla cine era nebun.

– Ai aflat. Ar trebui să fii mulţumit.

– N-am aflat nimic - nici măcar cine eşti tu.

S-a enervat.

– Ţi-am spus că-mi ieşisem din minţi, a rostit cu glas grăbit. Griji, temeri, alcool, pilule - de ce nu mă poţi lăsa în pace? Ţi-am spus c-o să-ţi dau înapoi banii ăia. Ce altceva mai vrei?

– Ce trebuie să fac pentru ei?

– Doar să-i iei. Acum vorbea răstit. Asta-i tot. Ia-i şi du-te! Hăt-departe.

– Cred că ai nevoie de un avocat bun.

– Asta-i o contradicţie fundamentală, a pufnit ea. Dacă ar fi bun, n-ar fi avocat.

– Mda. Prin urmare ai avut o experienţă dureroasă în direcţia asta. Cu timpul o s-o aflu, fie de la tine, fie în alt mod. Vorbesc însă serios. Ai necazuri. Pe lângă ceea ce i s-a întâmplat lui Mitchell, dacă i s-a întâmplat într-adevăr ceva, ai necazuri suficiente ca să justifice angajarea unui avocat. Ţi-ai schimbat numele. Aşadar aveai motive. Mitchell te şantaja. Aşadar avea motive. O firmă de avocatură din Washington te caută. Aşadar are motive. Iar clientul lor are motive s-o pună să te caute.

M-am oprit şi am privit-o, pe cât de bine o puteam distinge în întunericul serii. Mult dedesubt, oceanul căpăta o nuanţă de un albastru-lapislazuli care, cumva, nu izbutea să-mi amintească de ochii domnişoarei Vermilyea. Un stol de pescăruşi a zburat destul de compact spre sud, dar nu era genul de formaţie strânsă, obişnuită în North Island. Avionul de seară din L.A. a coborât deasupra coastei, arătându-şi luminile de poziţie, apoi s-a aprins lumina intermitentă de sub fuzelaj şi avionul a cotit către largul oceanului, pentru un viraj lung şi leneş spre aeroportul Lindbergh.

– Prin urmare nu eşti decât marioneta unui avocat corupt, a spus ea pe un ton răutăcios şi s-a întins spre încă una dintre ţigările mele.

– Nu cred că-i foarte corupt. Se străduieşte pur şi simplu prea tare. Dar nu asta-i important. Poţi să pierzi câţiva dolari în faţa lui fără să ţipi. Important este ceva numit „prerogative”. Detectivii particulari nu au prerogative. Avocaţii au, cu condiţia ca preocuparea lor să fie interesul clientului care i-a angajat. Dacă avocaţii angajează un detectiv care să lucreze pentru interesul respectiv, atunci detectivul are prerogative. Acela este unicul mod în care le poate obţine.

– Ştii bine ce poţi face cu prerogativele tale, a zis ea. Mai ales că un avocat te-a angajat ca să mă spionezi.

I-am luat ţigara, am pufăit de două ori şi i-am restituit-o.

– E-n regulă, Betty. Nu-ţi sunt de niciun folos. Uită c-am încercat.

– Frumoase cuvinte, însă numai fiindcă crezi c-o să te plătesc mai mult ca să-mi fii de folos. Nu eşti decât unul dintre ei. Nu vreau nici porcăria ta de ţigară. A aruncat-o pe geam. Du-mă înapoi la hotel.

Am coborât din maşină şi am stins ţigara cu talpa.

– Nu faci aşa ceva în dealurile Californiei, i-am spus. Nici măcar în extrasezon.

Am revenit în maşină, am răsucit cheia şi am apăsat starterul. Am băgat în marşarier, am întors şi am parcurs curba până în locul unde se bifurca drumul. Pe nivelul superior, acolo unde linia albă şi compactă vira, îndepărtându-se, staţiona un automobil mic. Toate luminile lui erau stinse. Putea să fi fost neocupat.

Am cotit brusc Oldsmobile-ul în direcţia opusă celei din care venisem şi am trecut farurile pe faza lungă. Au măturat maşinile, când am descris curba. O pălărie a coborât peste un chip, dar nu suficient de repede pentru a ascunde ochelarii, faţa lată de grăsan şi urechile mult ieşite în afară ale domnului Ross Goble din Kansas City.

Am trecut mai departe şi am coborât un deal lung, cu serpentine leneşe. Nu ştiam unde ducea, atât doar că toate drumurile de aici ajungeau la ocean, mai devreme sau mai târziu. La poalele dealului era o ramificaţie în „T”. Am cotit la dreapta şi după câteva cvartale de stradă îngustă am ajuns la bulevard şi am cotit iar la dreapta. Mergeam acum către partea principală din Esmeralda.

Ea n-a mai vorbit până am ajuns la hotel. Când am oprit, a coborât repede.

– Dacă aştepţi aici, îţi aduc banii.

– Am fost urmăriţi, i-am spus.

– Poftim.?

A încremenit, cu capul întors pe jumătate.

– O maşină mică. N-ai putut observa şoferul, decât dacă mi-ai văzut farurile trecând peste el, când am virat în vârful dealului.

– Cine era?

Glasul îi era încordat.

– De unde să ştiu? Probabil că ne-a găsit aici, prin urmare va reveni aici. Ar putea fi un poliţist?

M-a privit din nou, nemişcată, împietrită. A făcut un pas încetişor, apoi s-a repezit la mine, de parcă ar fi vrut să mă zgârie pe obraji cu unghiile. M-a prins de braţe şi a încercat să mă zgâlţâie. Răsuflarea i se auzea şuierată.

– Scoate-mă de-aici! Scoate-mă de-aici, pentru numele lui Dumnezeu! Oriunde! Ascunde-mă! Asigură-mi puţină tihnă. Undeva unde să nu pot fi urmărită, hăituită, ameninţată. El a jurat c-o să mi-o facă. O să mă urmărească până la capătul pământului, până la cea mai îndepărtată insulă din Pacific.

– Pe creasta celui mai înalt munte, în inima celui mai pustiu deşert, am spus. Cineva a citit o carte cam de modă veche.

A coborât braţele şi le-a lăsat să atârne inerte pe lângă corp.

– Ai tot atâta afecţiune cât un cămătar.

– N-o să te duc nicăieri, i-am zis. Indiferent ce anume te roade, o să stai locului şi o să confrunţi realitatea.

M-am răsucit şi am urcat în maşină. Când am privit înapoi, ea se afla deja la jumătatea distanţei spre intrarea barului şi mergea cu paşi iuţi.

16

Dacă aş fi avut cât de cât minte, mi-aş fi luat valiza, aş fi plecat acasă şi aş fi uitat de tot de ea. Până se decidea ce rol juca, în care act al cărei piese, probabil că avea să fie

prea târziu pentru mine să mai fac ceva în privinţa respectivă, decât poate să fiu arestat pentru că mă-nvârteam prin oficiul poştal.

Am aşteptat şi am fumat o ţigară. Goble şi rabla lui micuţă şi murdară ar fi trebuit să apară dintr-o clipă în alta şi să ocupe un loc din parcare. N-ar fi putut începe să ne urmărească de altundeva şi fiindcă ştia asta, singurul motiv pentru care ne-ar fi urmărit era cel de-a afla unde ne duceam.

N-a apărut. Am terminat ţigara, am aruncat-o afară şi am pornit motorul. Când am ieşit din parcare către oraş, i-am zărit automobilul pe cealaltă parte a străzii, staţionat pe stânga, lângă bordură. Nu m-am oprit, am virat la dreapta pe bulevard şi am mers încetişor, ca nu cumva să-i sară vreo garnitură încercând să ţină pasul. La nici doi kilometri exista un restaurant, Epicureul. Avea acoperiş scund şi un zid de cărămidă roşie care să-l protejeze de stradă, şi avea un bar. Intrarea se făcea din lateral. Am oprit şi am intrat. Încă nu începuse activitatea. Barmanul flecărea cu şeful de sală, care nici măcar nu purta smoching. Avea una dintre măsuţele acelea înalte pe care se ţin registrele pentru rezervări. Registrul era deschis la lista de nume pentru seara aceasta. Acum însă era devreme. Puteam să mă aşez la o masă.

Salonul de mese era iluminat cu lumânări şi împărţit în două printr-un perete scund. Cu treizeci de clienţi ar fi arătat ticsit. Şeful de sală m-a dus într-un colţ şi mi-a aprins lumânarea de pe masă. Am comandat un Gibson dublu. Un chelner a apărut ca să ia tacâmurile şi paharul din cealaltă parte a mesei. I-am spus să le lase, fiindcă era posibil să mi se alăture un prieten. Am studiat meniul, care era aproape la fel de mare ca salonul. Dacă aş fi fost curios, ar fi trebuit să utilizez o lanternă ca să-l citesc. Era probabil localul cel mai întunecos în care fusesem vreodată. Propria ta mamă ar fi putut sta la masa alăturată, fără s-o recunoşti.

A sosit Gibsonul. Am putut distinge forma paharului în care părea să se găsească ceva. Am gustat şi nu era prea rău. În momentul acela, Goble a lunecat pe scaunul din faţa mea. În măsura în care puteam desluşi ceva din el, arăta la fel cum arătase cu o zi în urmă. Am continuat să mă zgâiesc la meniu. Ar fi trebuit să-l fi tipărit în alfabetul Braille.

Goble s-a întins spre paharul meu cu apă şi gheaţă şi a băut.

– Cum te descurci cu fata? a întrebat nepăsător.

– N-ajung nicăieri. De ce?

– Pentru ce-aţi urcat pe deal?

– M-am gândit că poate ne-am putea împrieteni niţel. Ea n-avea chef. De ce te interesează? Crezusem că te interesa un tip pe nume Mitchell.

– Foarte amuzant, ce să zic! Un tip pe nume Mitchell. Mi se pare c-ai zis că n-ai auzit niciodată de el.

– De atunci am auzit de el. L-am şi văzut. Era beat. Foarte beat. A fost cât pe-aici să fie dat afară dintr-un local.

– Foarte amuzant! a pufnit Goble. Şi de unde i-ai ştiut numele?

– Fiindcă l-a strigat cineva. Asta ar fi şi mai amuzant, nu-i aşa?

A pufnit din nou.

– Ţi-am spus să nu-mi stai în drum. Acum ştiu cine eşti. M-am interesat.

Am aprins o ţigară şi i-am suflat fumul în faţă.

– Plimbă ursul.

– Eşti dur, ai? a pufnit el. Am rupt mâini şi picioare la tipi mai voinici ca tine.

– Numeşte-mi doi.

S-a aplecat peste masă, dar atunci s-a apropiat chelnerul.

– Bourbon cu apă simplă, i-a spus Goble. Să fie din ăla-mbătrânit în butoiaş. Nu vreau whisky-uri de bar. Şi să nu-ncerci să mă fraiereşti. O să-mi dau seama. Şi apa să fie îmbuteliată. Apa potabilă din oraşul ăsta-i groaznică.

Chelnerul s-a mulţumit să-l privească.

– Eu mai vreau unul, am rostit împingându-i paharul.

– Ce-i bun în seara asta? a vrut Goble să ştie. Nu m-obosesc niciodată cu cartonaşele astea.

A arătat cu un deget dispreţuitor către meniu.

– *Plat du jour* este budinca de carne, a rostit chelnerul pe un ton neplăcut.

– Tocătură cu ştaif, a spus Goble. Bine, budincă de carne.

Chelnerul m-a privit. Am spus că budinca de carne era perfectă pentru mine. Chelnerul a plecat. Goble s-a aplecat din nou peste masă, după ce, mai întâi, privise iute în spatele lui şi într-o parte şi cealaltă.

– N-ai noroc, prietene, a zis el vesel. N-ai scăpat.

– Păcat, am spus. N-am scăpat. cu ce?

– Pot zice chiar c-ai ghinion, prietene. Ghinion mare. Fluxul a fost slab sau cine ştie ce-altceva. Pescuitorul de perle - unul din tipii ăia cu labe în picioare şi mască de cauciuc - s-a-nţepenit sub un bolovan.

– Pescuitorul de perle s-a înţepenit sub un bolovan?

O furnicătură rece mi-a suit pe spinare. Când chelnerul a venit cu băuturile, a trebuit să mă lupt realmente cu mine însumi ca să nu înhaţ paharul.

– Foarte amuzant, prietene.

– Mai zi o dată chestia asta şi-ţi fac cioburi blestemaţii ăia de ochelari, am mârâit.

Şi-a luat paharul şi a sorbit, a degustat, a reflectat şi a încuviinţat din cap.

– Am venit aici după bani, a cugetat cu glas tare. În niciun caz n-am venit după necazuri. Nu poţi face bani, dacă faci necazuri. Poţi face bani, dacă nu-ţi bagi nasu-n chestii murdare. Ai înţeles?

– Probabil că-i o experienţă nouă pentru tine, am spus. Din ambele puncte de vedere. Ce era chestia aia cu pescuitorul de perle?

Mi-am ţinut glasul sub control, dar cu efort.

S-a lăsat pe spate. Ochii mi se acomodaseră de acum cu penumbra. Puteam să văd că faţa lui de grăsan era amuzată.

– Glumeam, a spus. Nu cunosc niciun pescuitor de perle. Abia aseară am auzit de meseria asta. Şi tot nu ştiu exact cu ce anume se ocupă. Altceva este însă amuzant. Nu-l pot găsi pe Mitchell.

– Locuieşte la hotel.

Am mai băut din pahar, nu prea mult. Nu era tocmai momentul pentru aşa ceva.

– Ştiu că locuieşte la hotel, prietene. Nu ştiu însă unde-i în momentul ăsta. Nu-i în camera lui. Aia de la hotel nu l-a văzut. M-am gândit că poate tu şi fata aveaţi nişte idei despre asta.

– Fata-i ţăcănită, am spus. Scoate-o din ecuaţie. Iar în Esmeralda nu se spune „ăia nu l-a văzut”. Gramatica folosită în Kansas City este considerată aici o ofensă la adresa moralei publice.

– Sifon, amice! Când o să vreau să mi se spună cum să vorbesc gramatical, n-o să mă duc la un detectiv amărăştean din California. A întors capul şi a răcnit: chelner!

Câteva chipuri l-au privit dezaprobator. Chelnerul a apărut după o vreme şi a rămas locului cu aceeaşi expresie ca şi clienţii.

– Mai bagă unu', a pocnit Goble din degete spre pahar.

– Nu este necesar să strigaţi după mine, a rostit chelnerul.

A luat paharul şi s-a îndepărtat.

– Când vreau servire, a zbierat Goble după el, atunci vreau servire!

– Sper că-ţi place gustul metanolului, i-am spus.

– Noi doi am putea coopera, a zis el indiferent, dacă ai avea un dram de creier.

– Şi dacă tu ai fi cu cincisprezece centimetri mai înalt, ai avea maniere şi altă faţă, şi alt nume, şi dacă nu te-ai

comporta ca şi cum ai crede că poţi ucide şapte muşte dintr-o lovitură.

– Lasă vrăjelile şi-ntoarce-te la Mitchell, a spus el energic. Şi la gagicuţa pe care-ncercai s-o mozoleşti pe deal.

– Ea l-a cunoscut pe Mitchell în tren. A avut asupra ei acelaşi efect pe care îl ai tu asupra mea. I-a trezit dorinţa arzătoare de a călători în direcţia opusă.

Pierdeam timpul. Individul era la fel de invulnerabil ca stră-străbunicul meu.

– Deci, a pufnit el, Mitchell este pentru ea pur şi simplu un tip pe care l-a întâlnit în tren şi care nu i-a plăcut când a ajuns să-l cunoască. Şi-atunci l-a şutuit pentru tine. Convenabil că te-ai nimerit să fii-n preajmă.

Chelnerul a sosit cu mâncarea. A aşezat-o cu gesturi largi. Legume, salată, chifle fierbinţi într-un şervet.

– Cafea?

Am zis că aş prefera-o pe a mea mai târziu. Goble a spus că da şi a vrut să ştie unde-i era whisky-ul. Chelnerul a zis că era pe drum - tonul lui a sugerat că venea pe jos. Goble şi-a gustat budinca şi a părut surprins.

– La dracu', da-i bună, a spus. Cu-aşa puţini clienţi am crezut că localu-i o bombă.

– Priveşte-ţi ceasul, am zis. Lucrurile nu-ncep să se mişte decât mult mai târziu. E genul ăla de oraş. În plus suntem în extrasezon.

– Mult mai târziu, aşa-i, a încuviinţat el molfăind. Mult, mult mai târziu. Uneori la ora două-trei noaptea. Oamenii se duc să-şi cheme prietenii. Te-ai întors la Rancho, prietene?

L-am privit în tăcere.

– Trebuie să-ţi fac un desen, prietene? Am program prelungit când lucrez la un caz.

N-am spus nimic.

S-a şters la gură.

– Te-ai cam încordat când am spus despre tipu ăla înţepenit sub un bolovan. Sau poate m-am înşelat?

Nu i-am răspuns.

– Bine, stai mut, a pufnit Goble. Crezusem c-am putea pune de-o afacere împreună. Tu eşti cu fizicul şi ştii să-ncasezi. Da' nu ştii nimic despre nimic. N-ai ceea ce-ţi trebuie-n meseria mea. Acolo de unde vin eu trebuie să ai creier ca să te descurci. Aici ajunge să te bronzezi şi să uiţi să te-nchei la guler.

– Fă-mi o propunere, am rostit printre dinţi.

Mânca rapid, chiar şi când vorbea prea mult. A împins farfuria, îndepărtând-o, a sorbit din cafea şi a scos o scobitoare din buzunarul de la vestă.

– Asta-i un oraş bogat, prietene, a spus fără grabă. L-am studiat. L-am citit eu. Am vorbit cu fel de fel. Mi-au spus că-i unul din puţinele locuri rămase-n ţara noastră verde şi frumoasă unde n-ajunge să ai mălai. În Esmeralda trebuie să fii unul de-al lor, altfel eşti un zero. Dacă vrei să fii unul de-al lor, să fii invitat şi să te-mprieteneşti cu oamenii corespunzători, trebuie să ai clasă. Un individ de-aici a făcut cinci milioane de dolari cu Mafia în Kansas City. A cumpărat terenuri, le-a parcelat, a ridicat case, a construit unele dintre cele mai scumpe reşedinţe din oraş. Dar n-aparţine Clubului Beach, fiindcă n-a fost invitat. Aşa că şi-a cumpărat calitatea de membru. Ei ştiu cine este, îl mulg zdravăn când colectează fonduri, este servit, îşi plăteşte facturile, este un cetăţean solid şi de treabă. Dă petreceri barosane, dar invitaţii vin din afara oraşului, dacă nu sunt umblă-creanga, milogi, gunoaiele obişnuite pe care le găseşti mereu învârtindu-se acolo unde există bani. Pentru tipii de clasă din oraş însă el nu-i decât un negrotei.

A fost un discurs lung şi în timp ce a vorbit m-a privit la răstimpuri nepăsător, s-a uitat prin salonul de mese, s-a lăsat confortabil pe spate în scaun şi s-a scobit în dinţi.

– Cred că i se rupe inima, am zis. Cum au aflat ei de unde-i provenea mălaiul?

Goble s-a aplecat peste masa mică.

– Un şmecher barosan de la Departamentul Trezoreriei vine-n fiecare primăvară aici, în vacanţă. Întâmplător l-a zărit pe domnul Bani-groşi şi ştia totul despre el. A dus vorba. Crezi că nu i se rupe inima? Nu-i ştii pe golanii ăştia care-au dat lovitura şi-au devenit respectabili. Sângerează pe dinăuntru, prietene. A găsit ceva ce nu poate cumpăra cu teancurile de bani şi-asta-l roade pe dinăuntru.

– Cum ai aflat toate astea?

– Sunt deştept. Mă mişc de colo-colo. Aflu chestii.

– Toate, mai puţin una, am spus.

– Care-i aia?

– N-ai şti, nici dacă ţi-aş spune.

Chelnerul a venit cu băutura întârziată a lui Goble şi a luat farfuriile. A oferit meniul.

– Nu mănânc niciodată desert, a spus Goble. Frige-o!

Chelnerul s-a uitat la scobitoare. S-a întins şi i-a cules-o cu dexteritate dintre degete.

– Avem o toaletă pentru bărbaţi, amice, a rostit.

A aruncat scobitoarea în scrumieră şi a luat scrumiera.

– Vezi ce vreau să-ţi spun? mi s-a adresat Goble. Clasă!

Am anunţat chelnerul că voi lua o cremă de ciocolată şi cafea.

– Şi adu-i nota de plată domnului acesta, am adăugat.

– Cu plăcere, a zis chelnerul.

Goble a părut dezgustat. Chelnerul s-a îndepărtat. M-am aplecat peste masă şi am vorbit cu glas scăzut:

– Eşti cel mai mare mincinos pe care l-am întâlnit în două zile. Şi am întâlnit ceva talente. Nu cred că te interesează Mitchell. Nu cred că l-ai văzut, ori că ai auzit vreodată despre el, până ieri, când ţi-a venit ideea să-l foloseşti ca poveste de acoperire. Ai fost trimis aici să fii cu ochii pe o fată şi ştiu cine te-a trimis - nu cine te-a angajat, dar cine

te-a trimis. Ştiu de ce este urmărită şi ştiu cum să aranjez astfel încât să nu fie urmărită. Dacă ai vreun atu, ar fi bine să-l decartezi imediat, rapid. Mâine ar putea fi prea târziu.

Şi-a împins scaunul înapoi şi s-a ridicat. A aruncat pe masă o bancnotă îndoită şi mototolită. M-a examinat cu răceală.

– Gură mare, creier mic, a spus. Păstrează-te pentru joi, când se scot pubelele pentru gunoieri. Eşti pe dinafară, prietene. Părerea mea este că nu câştigi niciodată.

A plecat cu bărbia scoasă în afară, beligerant.

M-am întins către bancnota îndoită şi mototolită pe care o aruncase pe masă. Aşa cum mă aşteptasem, era numai un dolar. Toţi indivizii care şofează rable care pot coborî un deal cu şaptezeci la oră mănâncă în bombe în care cinele de optzeci şi cinci de centi sunt rezervate pentru serile dezmăţate de sâmbătă.

Chelnerul s-a apropiat neauzit şi mi-a adus nota de plată. Am plătit şi am lăsat dolarul lui Goble în farfuria lui.

– Mulţumesc, a zis chelnerul. Individul acela vă este un prieten cu adevărat apropiat, nu?

– Cuvântul-cheie este „apropiat”, am spus.

– Poate că este sărac, a rostit chelnerul tolerant. Una dintre chestiile cele mai bune din oraşul acesta este faptul că oamenii care muncesc aici nu-şi pot permite să locuiască aici.

Când am plecat, în restaurant erau douăzeci de oameni şi glasurile începuseră să ricoşeze din plafonul scund.

17

Rampa de coborâre în garaj arăta cam la fel cum arătase la ora patru dimineaţa, dar când am dat cotul s-a auzit clar un jet de apă. Cuşca de sticlă a gheretei paznicului era goală. Undeva, cineva spăla o maşină, însă nu era paznicul. Am traversat spre uşa care ducea în vestibulul liftului şi am

ţinut-o deschisă. Soneria a răsunat înapoia mea în gheretă. Am lăsat uşa să se închidă şi am stat în afara ei, aşteptând, iar un bărbat zvelt într-un halat alb, lung a apărut de după colţ. Purta ochelari, avea pielea de culoarea terciului de ovăz rece şi ochii obosiţi, afundaţi în orbite. Chipul lui avea ceva de mongol, ceva din sudul graniţei, ceva indian şi ceva mai întunecat decât toate astea. Părul negru era lipit de ţeasta îngustă.

– Maşina dumneavoastră, domnule? Ce nume, vă rog?

– Maşina domnului Mitchell este aici? Buick-ul decapotabil în două culori.

N-a răspuns imediat. Ochii i-au devenit precauţi. I se mai pusese întrebarea aceasta.

– Domnul Mitchell a plecat cu maşina de dimineaţă.

– Cât de dimineaţă?

A ridicat mâna la pixul pe care-l purta în buzunarul brodat cu numele hotelului scris cu caligrafie stacojie. L-a scos şi l-a privit.

– Imediat înaintea orei şapte. Eu am plecat la şapte.

– Lucrezi douăsprezece ore? Abia este trecut de ora şapte seara.

A pus pixul înapoi în buzunar.

– Lucrez în schimburi de opt ore, dar ne rotim.

– Aha. Ieri ai lucrat de la unsprezece seara la şapte dimineaţa.

– Exact. Privea peste umărul meu, către ceva foarte îndepărtat. Acum trebuie să plec.

Am scos un pachet de ţigări şi i-am oferit una.

A clătinat din cap.

– Am voie să fumez doar în gheretă.

– Sau pe bancheta din spate a unui sedan Packard.

Mâna dreaptă i s-a curbat, parcă în jurul mânerului unui cuţit.

– Cum merge cu aprovizionarea? Ai nevoie de ceva?

S-a zgâit la mine.

– Ar fi trebuit să fi întrebat „aprovizionarea cu ce?”, i-am spus.

N-a răspuns.

– Iar eu aş fi spus că nu mă refeream la tutun, am continuat voios. Ci la ceva tratat cu miere.

Ochii ni s-au întâlnit şi s-au fixat reciproc. În cele din urmă a întrebat încet:

– Eşti dealer?

– Ţi-ai revenit frumuşel, dacă erai la treabă la şapte dimineaţa. Mie mi se păruse că o să fii scos din circulaţie pentru nişte ore bune. Probabil că ai un ceasornic în cap. ca Eddie Arcaro.

– Eddie Arcaro, a repetat el. Ah da, jocheul. El are un ceasornic în cap?

– Aşa se zice.

– Am putea cădea la o înţelegere, a spus el pe un ton îndepărtat. Care ţi-e preţul?

Soneria a sunat în gheretă. Undeva în subconştient percepusem coborârea liftului. Uşa s-a deschis şi au apărut tinerii pe care-i văzusem ţinându-se de mână în recepţie. Fata era îmbrăcată în rochie de seară, iar băiatul purta smoching. Stăteau unul lângă celălalt şi arătau ca doi copii care fuseseră surprinşi sărutându-se. Paznicul s-a uitat la ei, apoi a plecat; s-a auzit motorul unei maşini şi el s-a întors la volanul unui Chrysler nou, frumos, decapotabil. Băiatul a condus fata cu grijă, de parcă era deja însărcinată. Paznicul a rămas în picioare, ţinând portiera deschisă. Flăcăul a ocolit maşina, i-a mulţumit şi a urcat la volan.

– Salonul de Sticlă este foarte departe? a întrebat el sfios.

– Nu, domnule.

Paznicul le-a explicat cum să ajungă acolo.

Tânărul a zâmbit, i-a mulţumit, a căutat în buzunar şi i-a dat o bancnotă de un dolar.

– Maşina vă poate fi adusă la intrare, domnule Preston. Nu trebuie decât să sunaţi aici.

– Mulţumesc, mulţumesc, este foarte bine, a zis tânărul grăbit.

A început să urce rampa cu atenţie. Chryslerul a dispărut cu motorul torcând.

– În luna de miere, am rostit. Sunt dulci. Nu le place să te holbezi la ei.

Paznicul stătea iar în faţa mea, cu aceeaşi privire inexpresivă.

– Dar în privinţa noastră nu există nimic dulce, am adăugat.

– Dacă eşti gabor, să-ţi văd legitimaţia.

– Crezi că-s gabor?

– Eşti un nemernic băgăcios.

Nimic din spusele lui nu-i schimba în vreun fel tonul vocii. Era încremenit în şi bemol. Johnny mono-notă.

– Sunt toate astea, am încuviinţat. Sunt detectiv particular. Azi-noapte am urmărit pe cineva aici. Tu erai într-un Packard acolo - am arătat cu mâna - şi când am deschis portiera, am simţit mirosul de iarbă. Aş fi putut scoate patru Cadillacuri şi nici măcar nu te-ai fi întors pe partea cealaltă. Dar asta-i treaba ta.

– Preţul de azi, a spus el. Nu discut despre ce-a fost azi-noapte.

– Mitchell a plecat singur?

A încuviinţat din cap.

– Fără bagaje?

– A avut nouă valize. L-am ajutat să le urce. A plecat definitiv de-aici. Mulţumit?

– Ai întrebat la recepţie?

– Avea nota de plată la el. Facturată şi achitată.

– Sigur că da. În mod firesc, cu atâtea bagaje a venit şi cu un hamal.

– Numai liftierul. Hamalii vin abia la şapte şi jumătate. Asta se întâmpla pe la unu noaptea.

– Care liftier?

– Un puşti mexican, căruia îi zicem Chico.
– Tu nu eşti mexican?
– Sunt parţial chinez, parţial hawaiian, parţial filipinez şi parţial negrotei. Nu ţi-ar plăcea deloc să fii-n pielea mea.
– O ultimă întrebare. Cum dracu' scapi să nu te prindă? La marijuana mă refer.
A privit în jur.
– Fumez doar când mă simt foarte, foarte abătut. Da' ce te doare pe tine? De fapt, ce doare pe cineva? Poate c-o să fiu prins şi-o să pierd o slujbă de rahat. Poate c-o să fiu băgat la mititica. Poate c-am fost toată viaţa într-o celulă, poate c-o port peste tot cu mine. Mulţumit?
Vorbea prea mult. Aşa sunt persoanele instabile psihic. O ţin numai în monosilabe, pentru ca după o clipă să reverse un torent. Vocea joasă, monotonă şi obosită, a continuat:
– Nu-s şucărit pe nimeni. Trăiesc. Mănânc. Uneori dorm. Vino să mă vizitezi cândva. Stau cu chirie într-un loc puchinos, într-o casă veche de pe Polton's Lane, care-i de fapt o fundătură. Chiar în spatele magazinului de articole de menaj Esmeralda. Closetul e-n curte. Mă spăl în bucătărie, într-o chiuvetă din tablă. Dorm pe un divan cu arcurile rupte. Totul de acolo este vechi de cel puţin douăzeci de ani. Asta-i un oraş pentru bogătaşi. Vino să mă vezi. Locuiesc pe proprietatea unui bogătaş.
– Din povestea ta despre Mitchell lipseşte o bucată, am spus.
– Care-anume?
– Adevărul.
– O să-l caut sub divan. S-ar putea să fie niţel cam praf.
S-a auzit zgomotul puternic al unui automobil care cobora pe rampă. El s-a întors, iar eu am intrat pe uşă şi am chemat liftul. Paznicul era un tip ciudat, foarte ciudat. Deşi destul de interesant. Şi destul de trist în acelaşi timp. Unul dintre cei trişti, unul dintre cei pierduţi.

A durat mult până a sosit liftul şi când a apărut nu-l mai aşteptam singur. Eram alături de un bărbat chipeş şi sănătos, înalt de un metru nouăzeci, pe nume Clark Brandon. Avea o geacă din piele, un pulover albastru, gros, cu gât întors pe dedesubt, pantaloni trei sferturi uzaţi, din velur, şi genul de bocanci înalţi cu şireturi pe care-i poartă topografii şi inginerii de teren în zonele cu relief accidentat. Semăna cu şeful unei echipe de sondori. Peste vreo oră, eram sigur în privinţa asta, urma să fie în Salonul de Sticlă într-un costum de seară, arătând ca patronul localului aceluia, ceea ce poate că şi era. Mulţi bani, multă sănătate şi mult timp pentru a te bucura de ambele, şi oriunde ar fi mers el ar fi fost proprietarul.

M-a privit şi m-a aşteptat să urc în lift, când uşa cabinei s-a deschis. Liftierul l-a salutat respectuos. El a încuviinţat din cap. Amândoi am coborât la recepţie. Brandon s-a apropiat de tejghea şi a căpătat un surâs larg din partea recepţionerului - unul pe care nu-l mai văzusem până atunci -, care i-a înmânat un teanc de plicuri. Brandon s-a rezemat de capătul tejghelei şi a rupt plicurile, deschizându-le unul câte unul, după care le-a aruncat în coşul de hârtii aflat chiar lângă el. Majoritatea scrisorilor au avut aceeaşi soartă. În apropiere era un stativ cu pliante de turism. Am luat unul, mi-am aprins o ţigară şi l-am examinat.

Brandon avea o scrisoare care l-a interesat. A citit-o de câteva ori. Am văzut că era scurtă şi scrisă de mână pe o foaie cu antetul hotelului, dar, fără a mă uita peste umărul lui, nu puteam distinge şi altceva. A rămas locului cu scrisoarea în mână. După aceea s-a aplecat spre coşul de gunoi şi a recuperat plicul. L-a studiat. A pus scrisoarea în buzunar şi i-a dat plicul recepţionerului.

– N-a sosit prin poştă, ci a fost predată personal. Ai văzut din întâmplare cine a adus-o? Expeditorul nu mi se pare cunoscut.

Recepţionerul s-a uitat la plic şi a încuviinţat.

– Da, domnule Brandon, un bărbat a adus-o aproape imediat după ce intrasem în tură. Era de vârstă mijlocie, gras, cu ochelari. Costum gri, pardesiu şi pălărie de fetru gri. Nu era din partea locului. Destul de ponosit. Un nimeni.

– A întrebat de mine?

– Nu. M-a rugat doar să pun scrisoarea în căsuţa dumneavoastră poştală. S-a întâmplat ceva, domnule Brandon?

– Arăta ca un prostănac?

Recepţionerul a clătinat din cap.

– Arăta pur şi simplu cum v-am spus. Ca un nimeni.

Brandon a chicotit.

– Îmi cere cincizeci de dolari ca să mă facă episcop al mormonilor. E clar că nu-i cu mintea întreagă.

A luat plicul de pe tejghea şi l-a pus în buzunar. A dat să plece, apoi a întrebat:

– L-ai văzut cumva pe Larry Mitchell pe-aici?

– Nu l-am văzut de când am intrat în tură, domnule Brandon. Însă asta înseamnă numai două ore.

– Mulţumesc.

Brandon s-a îndreptat către lift şi a intrat. Era alt ascensor. Liftierul i-a zâmbit cu toată faţa şi i-a spus ceva. Brandon nici nu i-a răspuns, nici nu l-a privit. Puştiul a părut rănit când a închis uşile, care s-au lipit cu un fâşâit. Brandon se strâmba. Era mai puţin arătos când se strâmba.

Am pus pliantul de turism înapoi în stativ şi m-am apropiat de tejghea. Recepţionerul m-a privit fără interes. Privirea lui spunea că nu locuiam acolo.

– Da, domnule?

Era un bărbat cu păr grizonant care se ţinea bine.

– Tocmai voiam să mă interesez de domnul Mitchell, dar te-am auzit ce ai spus.

– Telefoanele cu circuit intern sunt acolo, a arătat el cu bărbia. Centralista vă va face legătura.

– Mă îndoiesc.

– Ce vreţi să spuneţi?

Mi-am deschis sacoul ca să scot portmoneul cu cărţile de vizită. Am văzut cum ochii recepţionerului au îngheţat pe patul rotunjit al pistolului de sub braţ. Am scos portmoneul şi am extras o carte de vizită.

– Ar fi posibil să-l văd pe şeful pazei voastre? Dacă aveţi aşa ceva.

A luat cartea de vizită şi a citit-o. A ridicat ochii.

– Luaţi loc în recepţia principală, domnule Marlowe.

– Mulţumesc.

A început să vorbească la telefon înainte să mă fi întors complet cu spatele. Am trecut pe sub arcadă şi m-am aşezat lângă perete, într-un loc de unde puteam vedea tejgheaua. N-a trebuit să aştept prea mult.

Bărbatul avea spatele drept şi rigid şi chipul drept şi rigid, cu genul de piele care nu se bronzează niciodată, ci doar se înroşeşte şi apoi păleşte din nou. Părul îi era pieptănat pe spate cu o buclă mare deasupra frunţii, în stilpompadour, şi era în majoritate blond-roşcat. A rămas sub arcadă şi a examinat fără grabă holul. Nu s-a uitat la mine mai mult decât la altcineva. Apoi s-a apropiat şi s-a aşezat pe scaunul de lângă mine. Purta costum maro şi papion maro cu galben. Hainele îl îmbrăcau elegant. În partea de sus a obrajilor se zărea un puf fin, blond. În păr exista o notă discretă de gri.

– Mă numesc Javonen, a rostit fără să mă privească. Ştiu cum te numeşti. Am cartea dumitale de vizită în buzunar. Ce problemă ai?

– Îl caut pe un anume Mitchell. Larry Mitchell.

– Pentru ce-l cauţi?

– Afaceri. Ar exista vreun motiv pentru care n-ar trebui să-l caut?

– Absolut niciunul. Lipseşte din oraş. A plecat azi-dimineaţă devreme.

– Aşa am auzit. M-a nedumerit cumva. A sosit abia ieri. Cu trenul Super Chief. În L.A. şi-a luat maşina şi a şofat până aici. În plus, era falit. A trebuit să tapeze pe cineva ca să aibă bani de cină. A cinat la Salonul de Sticlă cu o fată. Era destul de beat. sau se prefăcea. Aşa a reuşit să achite nota.

– Îşi poate semna cecurile şi aici, a rostit Javonen indiferent.

Ochii i se plimbau întruna prin recepţie, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca unul dintre jucătorii de canastă să scoată brusc o armă şi să-şi împuşte partenerul, sau ca una dintre doamnele bătrâne de la puzzle-ul mare să înceapă să-şi smulgă părul din cap. Avea două expresii - dur şi foarte dur.

– Domnul Mitchell este bine-cunoscut în Esmeralda.

– Însă nu favorabil, am spus.

A întors capul şi m-a privit mohorât.

– Domnule Marlowe, lucrez aici ca manager-adjunct. În plus sunt şeful pazei. Nu pot discuta cu dumneata reputaţia unui oaspete al hotelului.

– Nici nu trebuie s-o discuţi. O cunosc. Din surse variate. L-am observat în acţiune. Azi-noapte a cerut cuiva bani şi a căpătat destui ca să părăsească oraşul. Potrivit informaţiei mele, şi-a luat şi toate bagajele.

– Cine ţi-a dat informaţia asta?

A părut foarte dur când a întrebat.

Am încercat să par dur, nerăspunzându-i.

– În plus, îţi mai dau trei bănuieli, am spus. Prima: patul lui a rămas neatins azi-noapte. A doua: cineva a anunţat azi recepţia că în camera lui nu mai există niciun bagaj. A treia: cineva dintre cei care au lucrat azi-noapte nu va mai veni azi la muncă. Mitchell nu-şi putea scoate toate bagajele fără ajutor.

Javonen m-a privit, apoi a cercetat iarăşi recepţia din ochi.

– Ai ceva care să dovedească faptul că eşti ceea ce scrie pe cartea de vizită? Oricine poate tipări nişte cartonaşe.

Am scos portofelul, am extras din el o fotocopie micşorată după licenţa mea de detectiv particular şi i-am întins-o. S-a uitat la ea şi mi-a restituit-o. Am pus-o la loc.

– Avem propria noastră organizaţie care se ocupă de cei care o şterg fără să achite cazarea, a zis. Asemenea cazuri se întâmplă - în orice hotel. Nu avem nevoie de ajutorul dumitale. Şi nu ne plac armele în recepţie. Recepţionerul ţi-a văzut pistolul. L-ar fi putut vedea şi altcineva. Acum nouă luni aici a avut loc o tentativă de jaf armat. Unul dintre tâlhari a murit. Eu l-am împuşcat.

– Am citit despre asta în ziar, am spus. Am dârdâit zile la rând.

– Ai citit doar o parte. În săptămâna următoare am pierdut afaceri de patru-cinci mii de dolari. Ne-au plecat zeci de clienţi. Ai înţeles ideea?

– În mod deliberat l-am lăsat pe recepţioner să-mi vadă patul pistolului. Întrebasem de Mitchell toată ziua şi nu mă alesesem decât cu răspunsuri false. Dacă plecase, de ce nu mi s-a zis, pur şi simplu? Nimeni nu era obligat să-mi spună că nu achitase nota de plată.

– Nimeni n-a zis că nu şi-a achitat nota de plată. Nota lui, domnule Marlowe, a fost achitată integral. Ce te mai frământă acum?

– Mă întrebam de ce a fost un secret faptul că plecase.

M-a privit cu dispreţ.

– Nimeni n-a spus nici asta. Nu asculţi cu atenţie. Am spus că a plecat din oraş într-o călătorie. Am spus că nota lui de plată a fost achitată integral. N-am spus câte bagaje a luat. N-am spus că a predat cheia camerei. N-am spus că ceea ce a luat ar fi fost tot ce avea. Ce încerci să deduci din toate astea?

– Cine i-a achitat nota de plată?

Faţa i s-a înroşit niţel.

– Ascultă, amice, ţi-am spus c-a achitat-o el. Personal, aseară, şi în plus pe o săptămână în avans. Am fost destul

de răbdător cu dumneata. Acum spune-mi ceva. Ce teorie ai?

– Niciuna. M-ai convins să renunţ la ea. Mă întreb de ce a achitat pe o săptămână în avans.

Javonen a surâs. abia perceptibil. Putea fi numit un avans pe un surâs.

– Uite care-i treaba, Marlowe, am lucrat cinci ani în Agenţia de Informaţii a Armatei. Pot evalua un individ - de pildă, cel despre care vorbim. El achită în avans, fiindcă noi ne simţim mai fericiţi în felul ăsta. Are o influenţă stabilizatoare.

– Până acum a mai achitat vreodată în avans?

– La dracu'.!

– Controlează-te, am intervenit. Bătrânul acela cu baston este interesat de reacţiile dumitale.

A privit la jumătatea distanţei până la recepţie, spre locul unde un bărbat în vârstă slab şi atât de palid încât părea lipsit de sânge stătea într-un scaun capitonat foarte jos, cu spătar rotund, cu bărbia sprijinită de mâinile înmănuşate care se odihneau pe partea curbată a unui baston. Privea fără să clipească în direcţia noastră.

– Ah, el, a spus Javonen. Nici măcar nu vede atât de departe. Are optzeci de ani.

S-a ridicat şi s-a uitat la mine.

– Bun, vrei să stai mut, a rostit încet. Eşti detectiv particular, ai un client şi instrucţiuni. Pe mine mă interesează doar să protejez hotelul. Data viitoare, lasă arma acasă. Dacă ai întrebări, vino la mine. Nu pune întrebări personalului. Se aud vorbe şi nu ne place. Dacă aş sugera că faci necazuri, n-o să-i găseşti prietenoşi pe poliţiştii locali.

– Pot să beau ceva la bar înainte de plecare?

– Ţine-ţi sacoul încheiat.

– Cinci ani în Agenţia de Informaţii a Armatei înseamnă multă experienţă, am rostit privindu-l cu admiraţie.

– Ar trebui să fie îndeajuns.

A încuviinţat scurt din cap şi s-a îndepărtat pe sub arcadă, spate drept, umeri traşi înapoi, bărbie neclintită, un adevărat bărbat dur, numai fibră şi forţă. Un agent plin de abilitate. Mă mulsese de toate informaţiile. de tot ce era tipărit pe cartea mea de vizită.

Apoi am observat că bătrânul din scaunul scund ridicase o mână înmănuşată de pe partea curbată a bastonului şi îndoia un deget către mine. Mi-am indicat pieptul cu un deget şi am privit întrebător. A aprobat din cap, aşa că m-am dus.

Era bătrân, de acord, însă departe de neputinţă, şi departe de senilitate. Părul alb avea cărare îngrijită, nasul îi era lung, ascuţit şi presărat de vinişoare, ochii albastru-decolorat erau încă ageri, totuşi pleoapele îi coborau obosite peste ei. Într-o ureche se vedea butonul din plastic al unei proteze auditive, roz-cenuşiu ca urechea lui. Mănuşile din piele de căprioară aveau manşetele răsfrânte. Purta ghetre cenuşii peste pantofi negri, lustruiţi.

– Trage-ţi un scaun, tinere.

Glasul subţire şi uscat foşnea ca frunzele de bambus.

M-am aşezat lângă el. M-a privit fix şi gura i-a zâmbit.

– Eşti aşadar curios cum anume şi-a achitat domnul Mitchell nota de plată?

L-am fixat cu privirea. M-am uitat la proteza auditivă. El şi-a ciocănit buzunarul de la piept.

– Am fost surd cu mult înainte ca ei să fi inventat chestiile astea. Din cauza unui cal de vânătoare care a şovăit înaintea unui gard. A fost vina mea. L-am îndemnat prea devreme. Eram încă tânăr. Nu mă puteam vedea utilizând un cornet acustic, aşa că am învăţat să citesc pe buze. Ai nevoie de ceva exerciţii.

– Ce este cu Mitchell, domnule?

– O să ajungem şi la el. Nu te grăbi.

A ridicat capul şi a încuviinţat.

Un glas a rostit:

– Bună seara, domnule Clarendon.

Un băiat de serviciu a trecut pe lângă noi, îndreptându-se spre bar. Clarendon l-a urmărit cu privirea.

– Nu te sinchisi de Mitchell, a spus. Este un proxenet. Am petrecut mulţi, mulţi ani în recepţii, în holuri şi baruri, pe terase şi grădini ornamentale din hoteluri din toată lumea. Am trăit mai mult ca oricine din familia mea. Voi continua să fiu inutil şi iscoditor, până va veni ziua în care targa mă va transporta în colţul luminos şi frumos al unei rezerve de spital. Zgripţuroaice în halate albe, scrobite vor avea grijă de mine. Patul va fi coborât şi ridicat. Vor sosi tăvi cu mâncarea aceea de spital groaznică şi neiubită de nimeni. Pulsul şi temperatura îmi vor fi măsurate frecvent şi în mod invariabil tocmai când voi fi adormit. Voi zăcea acolo şi voi auzi foşnetul fustelor scrobite, sunetele moi ale tălpilor de cauciuc ale pantofilor pe podeaua aseptică şi voi vedea oroarea tăcută a zâmbetelor medicilor. După un timp vor monta camera de oxigen în jurul meu şi vor trage paravanele în jurul pătucului alb, iar eu, fără măcar s-o ştiu, voi face singurul lucru din lume pe care niciun om nu trebuie să-l facă de două ori.

A întors încet capul şi m-a privit.

– În mod evident, vorbesc prea mult. Cum te numeşti, domnule?

– Philip Marlowe.

– Eu sunt Henry Clarendon IV. Aparţin clasei care, cândva, era numită „de sus”. Groton, Harvard, Heidelberg, Sorbona. Am petrecut un an chiar şi la Uppsala. Nu-mi pot aminti clar motivul. Ca să mă pregătească pentru o viaţă de huzur, fără îndoială. Aşadar eşti detectiv particular. Vezi, în cele din urmă ajung să vorbesc şi cu alţii decât cei asemenea mie.

– Da, domnule.

– Ar fi trebuit să fi venit la mine pentru informaţii. Desigur însă că nu aveai de unde să fi ştiut asta.

Am clătinat din cap. Mi-am aprins o ţigară, oferindu-i mai întâi una domnului Henry Clarendon IV. A refuzat cu un gest vag din cap.

– Cu toate acestea, domnule Marlowe, ar fi trebuit cu siguranţă să fi ştiut un lucru. În toate hotelurile de lux din lume vor exista şase-şapte pierde-vară bătrâni de ambele sexe care stau prin recepţii şi se uită aidoma unor ulii. Ei privesc, ascultă, compară observaţii, află tot despre toţi. N-au nimic altceva de făcut, fiindcă viaţa în hoteluri este cea mai letală dintre toate formele de plictiseală. Şi neîndoios şi eu te plictisesc la fel de mult.

– Aş prefera să aud despre Mitchell, domnule Clarendon. Cel puţin în seara aceasta.

– Sigur că da. Sunt egocentric, şi absurd, şi trăncănesc ca o şcolăriţă. O vezi pe femeia aceea frumoasă cu păr negru, care joacă acolo canastă? Cea cu prea multe bijuterii şi cu ramele ochelarilor excesiv de aurite?

N-a arătat cu degetul, ba nici măcar nu s-a uitat într-acolo. Dar am identificat-o. Se comporta pretenţios şi arăta niţel prea dură. Era cea care degaja răceală, tabloul.

– Se numeşte Margo West. A divorţat de şapte ori. Are mormane de bani şi arată rezonabil, dar nu poate să păstreze un bărbat. Se străduieşte prea tare. Nu este totuşi naivă. Ar avea o relaţie cu un bărbat ca Mitchell, i-ar da bani şi i-ar achita facturile, dar nu s-ar mărita niciodată cu el. Aseară s-au certat. Cred însă că este posibil ca ea să-i fi achitat nota de plată. A mai făcut-o şi până acum.

– Crezusem că primeşte lunar un cec de la tatăl lui din Toronto. Nu-i ajung banii aceia, nu?

Henry Clarendon IV mi-a surâs sardonic.

– Dragul meu, Mitchell nu are niciun tată în Toronto. Nu primeşte niciun cec lunar. El trăieşte de pe urma femeilor. De aceea locuieşte într-un hotel ca acesta. Într-un hotel de

lux există întotdeauna femei bogate şi singure. Poate că nu sunt frumoase sau foarte tinere, dar au alte farmece. În sezonul mort din Esmeralda, care se întinde de la sfârşitul cursei de la Del Mar cam până la jumătatea lunii ianuarie, pot fi agăţate foarte puţine femei. Atunci Mitchell are timp să călătorească - în Majorca sau Elveţia, dacă poate, în Florida sau pe o insulă din Marea Caraibilor, dacă nu-i în bani. Anul acesta n-a avut noroc. Înţeleg că n-a ajuns mai departe de Washington.

Mi-a aruncat o privire scurtă. Am rămas inexpresiv de politicos, ca un tânăr (după standardele lui) care era amabil şi bine-crescut cu un gentleman bătrân căruia îi plăcea să vorbească.

– Bun, am rostit. Ea i-a achitat nota de la hotel, poate. Dar de ce pe o săptămână în avans?

Şi-a pus o mână înmănuşată peste cealaltă. A înclinat bastonul şi l-a urmat cu tot corpul. A fixat cu privirea desenul mochetei.

În cele din urmă a plescăit din limbă. Soluţionase problema. S-a îndreptat iarăşi.

– Aceea ar fi compensaţia pentru concediere, a rostit sec. Sfârşitul definitiv şi irevocabil al idilei. Domnişoarei West, aşa cum zic englezii, i-a ajuns. În plus, Mitchell a apărut ieri în compania unei nou-venite, o fată cu părul roşu-închis. Roşu-castaniu, nu roşu ca focul, ori precum căpşunile. Puţinul pe care l-am văzut din relaţia lor mi s-a părut cam neobişnuit. Amândoi păreau destul de încordaţi.

– Mitchell ar fi în stare să şantajeze o femeie?

A chicotit.

– Ar şantaja şi un prunc în leagăn. Un bărbat care trăieşte de pe urma femeilor le şantajează întotdeauna, deşi este posibil să nu fie folosit termenul respectiv. De asemenea, fură de la ele, când îşi poate pune mâinile pe banii lor. Mitchell a falsificat două cecuri cu numele lui Margo West şi

asta a pus capăt relaţiei. Fără îndoială ea are cecurile. Nu va face însă nimic în privinţa lor, decât să le păstreze.

– Cu tot respectul, domnule Clarendon, de unde dracu' ştiţi toate chestiile astea?

– Ea mi-a spus. Mi-a plâns pe umăr. A privit spre femeia frumoasă cu păr negru. După cum arată ea în clipa de faţă, nu pare ca şi cum aş putea spune adevărul. Totuşi acesta este adevărul.

– Şi de ce mi-l spuneţi mie?

Trăsăturile chipului i s-au rearanjat într-un rânjet mai degrabă sinistru.

– Nu am tact. Ar fi trebuit să mă fi însurat eu însumi cu Margo West. S-ar fi inversat şablonul. Lucrurile foarte mici îi amuză pe bărbaţii de vârsta mea. O pasăre colibri. felul extraordinar în care îmboboceşte o floare ca Strellitzia. De ce la un anumit moment din creşterea sa, bobocul se răsuceşte la nouăzeci de grade? De ce se deschide atât de gradat şi de ce florile se ivesc întotdeauna într-o anumită ordine exactă, astfel încât capătul ascuţit şi nedeschis al bobocului seamănă cu pliscul unei păsări, iar petalele albastre şi portocalii fac din ea o pasăre a paradisului? Ce divinitate ciudată a creat o lume atât de complicată, când ar fi putut face una simplă? Este divinitatea aceea omnipotentă? Cum ar putea fi? Există atât de multă suferinţă şi aproape întotdeauna nevinovaţii sunt cei care suferă. De ce o mamă iepuroaică încolţită într-o vizuină de către dihor îşi adăposteşte puii îndărătul ei şi acceptă să-i fie sfâşiată beregata? De ce? Peste alte două săptămâni nici măcar nu şi-ar mai fi recunoscut puii. Crezi în Dumnezeu, tinere?

Era un drum lung şi ocolit, dar se părea că trebuia să-l străbat.

– Dacă vă referiţi la un Dumnezeu omniscient şi omnipotent care a intenţionat ca totul să fie exact aşa cum îl vedem că este, atunci - nu.

– Ar trebui totuşi, domnule Marlowe. Este o mare mângâiere. Până la urmă toţi ajungem acolo, fiindcă murim şi devenim ţărână. Poate că pentru individ asta-i tot, sau poate că nu. Conceptul vieţii de apoi ridică dificultăţi majore. Nu cred că mi-ar face realmente plăcere un paradis pe care să-l împart cu un pigmeu congolez, cu un culi chinez, cu vreun negustor de covoare levantin, ori chiar cu un producător de la Hollywood. Bănuiesc că sunt snob şi că remarca este de prost-gust. De asemenea nu-mi pot imagina un Paradis prezidat de un personaj mărinimos cu barbă lungă şi albă, cunoscut pe plan local ca Dumnezeu. Acestea sunt concepţiile stupide ale minţilor foarte imature. Nu poţi însă pune sub semnul îndoielii convingerile religioase ale unui om, oricât de stupide ar fi. Desigur nu am niciun drept să presupun că voi merge în Paradis. Să fiu sincer, pare mai degrabă monoton. Pe de altă parte, cum mi-aş putea imagina un iad în care un prunc care a murit înainte să fi fost botezat ocupă aceeaşi poziţie infamă cu un asasin plătit, cu un comandant al unui lagăr nazist de exterminare sau cu un membru al Politburo? Mi se pare curios faptul că aspiraţiile cele mai nobile ale omului, aşa animal murdar şi neînsemnat cum este el, şi de asemenea acţiunile lui cele mai nobile, eroismul măreţ şi altruist, curajul zilnic într-o lume aspră - mi se pare curios aşadar că toate astea sunt mult mai înălţătoare decât soarta omului pe Pământ. Cumva, chestia asta trebuie făcută mai înţeleaptă. Să nu-mi spui că onoarea nu-i decât o reacţie chimică sau că un om care-şi sacrifică în mod deliberat viaţa pentru altul nu face altceva decât să urmeze un şablon comportamental. Este Dumnezeu fericit de pisica otrăvită care moare singură în convulsii îndărătul unui panou publicitar? Este Dumnezeu fericit de faptul că viaţa este crudă şi că supravieţuiesc doar cei mai adaptaţi? Adaptaţi pentru ce? Nu, nu, departe de aşa ceva! Dacă ar fi omniscient şi omnipotent în orice sens literal al cuvintelor

acestora, Dumnezeu nu s-ar fi sinchisit defel să creeze Pământul. Nu există succes acolo unde nu există posibilitatea eşecului, nu există artă fără împotrivirea mediului. Este o blasfemie să sugerez că Dumnezeu are şi zile proaste, când nimic nu merge bine, şi că zilele Lui sunt foarte, foarte lungi?

– Sunteţi un om înţelept, domnule Clarendon. Aţi spus ceva despre inversarea şablonului.

A surâs uşor.

– Ai crezut că mi-am pierdut semnul în cartea prea lungă a cuvintelor mele? Nu, domnule, nu l-am pierdut. O femeie ca domnişoara West sfârşeşte aproape întotdeauna măritându-se cu o serie de vânători de zestre pseudoeleganţi, dansatori de tangou cu perciuni arătoşi, instructori de schi blonzi, musculoşi şi minunaţi, aristocraţi francezi şi italieni fanaţi, emiri din Orientul Mijlociu, fiecare sub nivelul celui dinainte. Ea ar putea chiar, în cazul extrem, să se mărite cu un bărbat ca Mitchell. Dacă s-ar fi măritat cu mine, s-ar fi măritat cu un bătrân plicticos, dar cel puţin s-ar fi măritat cu un gentleman.

– Da.

A chicotit.

– Monosilaba indică un exces de Henry Clarendon IV. Nu te învinovăţesc. Perfect, domnule Marlowe, de ce te interesează Mitchell? Deşi bănuiesc că nu-mi poţi spune.

– Nu, domnule, nu pot. Mă interesează să ştiu de ce el a plecat atât de repede după ce s-a întors, cine i-a achitat nota de plată şi de ce, dacă domnişoara West sau, să zicem, alt prieten avut precum Clark Brandon a achitat-o pentru el, a fost necesar să plătească cu o săptămână în avans?

Sprâncenele subţiri şi rare s-au curbat în sus.

– Brandon ar fi putut cu uşurinţă garanta contul lui Mitchell, ridicând pur şi simplu telefonul. Domnişoara West poate că ar fi preferat să-i dea banii, astfel încât el să-şi

achite singur nota de plată. Însă pe o săptămână în avans? De ce ţi-ar fi spus Javonen al nostru asta? Ce-ţi sugerează?

– Că în legătură cu Mitchell există ceva ce hotelul nu vrea să se afle. Ceva care ar putea cauza genul de publicitate detestat de un hotel.

– De pildă?

– Mă refer la sinucidere şi crimă. Astea nu-s decât nişte exemple. Aţi observat că numele unui hotel mare aproape că nu-i menţionat atunci când unul dintre oaspeţi se aruncă pe fereastră? Este aproape întotdeauna „un hotel central" sau „semicentral" sau „un bine cunoscut hotel exclusivist" - ceva de felul ăsta. Iar dacă este un stabiliment de clasă, nu vei vedea niciodată un poliţist în recepţie, indiferent ce s-ar fi întâmplat la etaj.

Ochii i s-au îndreptat în lateral şi ai mei i-au urmat. Jucătorii de canastă se despărţeau. Femeia elegantă şi cu aer îngheţat, pe care o chema Margo West, s-a îndreptat spre bar în tovărăşia unuia dintre bărbaţi, cu portţigaretul întins înainte ca bompresul unei corăbii. -Şi?

– Ei bine, am spus şi mă gândeam realmente intens, dacă Mitchell şi-a păstrat camera ocupată, indiferent care ar fi fost ea.

– Patru sute optsprezece, a intervenit Clarendon calm. Cu vedere la ocean. Paisprezece dolari pe zi în extrasezon, optsprezece în timpul sezonului.

– Nu tocmai ieftin pentru cineva lefter. Totuşi, el şi-a păstrat-o, să zicem. Deci indiferent ce s-ar fi întâmplat, o să lipsească doar câteva zile. Şi-a scos maşina şi a încărcat bagajele pe la ora şapte azi-dimineaţă. O oră a naibii de curioasă pentru plecare, când el era beat criţă târziu azi-noapte.

Clarendon s-a lăsat pe spate; mâinile înmănuşate îi atârnau inerte. Îmi dădeam seama că începuse să obosească.

– Dacă s-ar fi întâmplat aşa, n-ar fi preferat hotelul să te facă să crezi că a plecat pentru totdeauna? Atunci ai fi fost nevoit să-l cauţi altundeva. Asta în ideea că într-adevăr îl cauţi pe el.

I-am privit în tăcere ochii spălăciţi. A zâmbit.

– Domnule Marlowe, nu te înţeleg foarte-foarte clar. Eu vorbesc şi vorbesc, dar n-o fac numai pentru a-mi auzi sunetul vocii. Oricum nu-l aud, aşa cum sună în mod natural. Vorbitul îmi oferă ocazia de a-i studia pe oameni fără să par grosolan. Te-am studiat şi pe tine. Intuiţia mea, dacă acesta este termenul corect, îmi spune că interesul tău faţă de Mitchell este mai degrabă tangenţial. Altfel n-ai fi atât de deschis în privinţa asta.

– Mda, s-ar putea, am spus.

Era un moment bun pentru un paragraf de proză lucidă. Lui Henry Clarendon IV i-ar fi făcut plăcere. Nu aveam însă naibii nimic de spus.

– Dă-i drumul acum, a zis. Sunt obosit. O să urc în cameră şi-o să mă-ntind puţin. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, domnule Marlowe.

S-a sculat încetişor şi s-a echilibrat cu bastonul. A fost un efort. M-am ridicat lângă el.

– Nu dau niciodată mâna, mi-a spus. Mâinile mele sunt urâte şi mă dor. De aceea port mănuşi. Noapte bună. Dacă nu te mai revăd, mult noroc.

A plecat, mergând încet şi ţinând capul drept. Puteam vedea că mersul nu era deloc amuzant pentru el. Cele două trepte de la recepţia principală până la arcadă au fost urcate una câte una, cu o pauză intermediară. Întotdeauna păşea mai întâi cu piciorul drept. Bastonul cobora apăsat, puternic, lângă piciorul stâng. A trecut pe sub arcadă şi l-am privit înaintând către lift. Am decis că domnul Henry Clarendon IV avea o personalitate deosebită. Am pornit spre bar. Domnişoara Margo West stătea în penumbrele chihlimbarii cu unul dintre jucătorii de canastă. Chelnerul

tocmai le punea băuturile în faţă. Nu le-am acordat prea multă atenţie, fiindcă ceva mai departe, într-un separeu de lângă perete, era o persoană pe care o cunoşteam mai bine. Şi care era singură.

Purta aceleaşi haine, atât doar că-şi coborâse bentiţa de pe păr, care acum îi atârna în jurul gâtului.

M-am aşezat. Chelnerul s-a apropiat şi am comandat. A plecat. Muzica dinspre difuzoarele invizibile era discretă şi insinuantă.

Ea a zâmbit.

– Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul, a zis. Am fost foarte grosolană.

– Nu-i nimic. Am meritat-o.

– Ai venit aici ca să mă cauţi?

– Nu neapărat.

– Ai. ah, am uitat.

S-a întins după poşetă şi a luat-o în poală. A scotocit prin ea, apoi a întins peste masă ceva destul de mic, totuşi nu îndeajuns de mic pentru ca mâna ei să ascundă că era un carnet cu cecuri de călătorie.

– Ţi-am promis astea.

– Nu.

– Ia-le, prostule! Nu vreau să vadă chelnerul.

Am luat carnetul şi l-am vârât în buzunar. Am căutat în buzunarul meu interior şi am scos un chitanţier mic. Am pus indigoul şi am scris: „Primit de la domnişoara Betty Mayfield, hotelul Casa del Poniente, Esmeralda, California, suma de cinci mii de dolari în cecuri de călătorie American Express, de câte o sută de dolari fiecare, contrasemnate de proprietară, şi rămânând proprietatea ei, putând fi solicitate oricând până la plata unui onorariu, şi cu o angajare acceptată de mine, subsemnatul.”

Am semnat aiureala aceea şi i-am întins chitanţierul, să-l vadă.

– Citeşte şi semnează-te în colţul din stânga jos.

L-a luat şi l-a apropiat de lumină.

– Mă oboseşti, a spus. Ce vrei să spui?

– Că sunt cinstit şi tu crezi asta.

A luat pixul pe care i l-am întins, a semnat şi mi-a restituit chitanţierul. Am rupt originalul şi i l-am dat. Am băgat chitanţierul în buzunar.

Chelnerul a venit şi mi-a pus paharul în faţă. N-a aşteptat să plătesc. Betty a făcut spre el un gest din cap şi bărbatul s-a îndepărtat.

– De ce nu mă-ntrebi dacă l-am găsit pe Larry?

– Bine. L-ai găsit pe Larry, domnule Marlowe?

– Nu, a şters-o din hotel. Are o cameră la etajul patru, pe aceeaşi parte cu a ta. Trebuie să fie aproximativ sub ea. A luat nouă valize şi a întins-o cu Buick-ul. Detectivul hotelului, pe care-l cheamă Javonen - se autointitulează manager-adjunct şi şef al securităţii - este mulţumit că Mitchell şi-a achitat nota de plată, ba chiar pe o săptămână în avans pentru cameră. Nu-şi face griji. Bineînţeles, nu mă place.

– Te place cineva?

– Tu - în valoare de cinci mii de dolari.

– Eşti un idiot. Crezi că Mitchell se va întoarce?

– Ţi-am spus că a achitat pe o săptămână în avans.

A sorbit tăcută din pahar.

– Aşa-i. Dar asta ar putea însemna şi altceva.

– Sigur că da. Ca simplă ipoteză, de pildă, aş fi putut spune că ar putea însemna că nu el şi-a achitat nota de plată, ci că a făcut-o altcineva. Şi că acel altcineva dorea timp pentru a face ceva - de exemplu să scape de corpul de pe balconul tău, azi-noapte. Asta dacă a existat într-adevăr un corp.

– Haide, încetează!

Şi-a terminat băutura, a stins ţigara, s-a ridicat şi m-a lăsat pe mine cu nota de plată. Am achitat-o şi m-am întors prin recepţie, fără vreun motiv la care să mă pot gândi. Poate

din pur instinct. Şi l-am văzut pe Goble intrând în ascensor. Părea să aibă o expresie destul de încordată. Când s-a întors, m-a zărit, sau mi s-a părut că m-a zărit, dar nu a schiţat vreun semn că m-ar fi cunoscut. Ascensorul a început să urce.

M-am dus la maşină şi m-am întors la Rancho Descansado. M-am întins pe pat şi m-am culcat. Poate că dacă mă odihneam şi mi se limpezea creierul, aş fi putut avea o idee vagă despre ceea ce făceam.

18

Peste o oră staţionam cu automobilul în faţa magazinului de articole de menaj. Nu era singurul de felul acela din Esmeralda, însă singurul cu spatele la fundătura Polton's Lane. Am mers pe jos spre est şi am numărat magazinele. Erau şapte până la colţ, toate strălucind de sticlă şi ornamente din crom. Pe colţ era unul de îmbrăcăminte, cu manechine în vitrine, eşarfe, mănuşi şi bijuterii expuse sub spoturi. Niciun obiect nu avea preţul afişat. Am dat colţul şi am continuat către sud. Eucalipţi groşi se ridicau pe trotuare. Ramurile le atârnau mult şi trunchiurile păreau dure şi solide, deosebindu-se destul de mult de arborii înalţi şi fragili care cresc în împrejurimile Los Angelesului. În colţul îndepărtat al lui Polton's Lane se afla un dealer de automobile. Am mers pe lângă peretele ei înalt fără ferestre, uitându-mă la lăzile sparte, maldărele de cutii din carton, pubelele pentru gunoi, locurile pentru parcare prăfuite, faţa nevăzută a eleganţei. Am numărat clădirile. Era uşor. Nu trebuia să pun întrebări. O lumină ardea în ferestruica unei căsuţe cu schelet din lemn, care cu mult timp în urmă fusese căminul simplu al cuiva. Căsuţa avea o verandă din lemn cu balustrada ruptă. Fusese vopsită cândva, dar asta se întâmplase în trecutul îndepărtat,

înainte ca magazinele s-o fi înghiţit. Cândva poate să fi avut chiar şi o grădină. Şindrila de pe acoperiş era deformată. Uşa din faţă era galben-muştar murdar. Ferestrele erau ferm închise şi ar fi trebuit spălate de mult. În spatele uneia atârnau resturile unei jaluzele vechi care se rulează. Până la verandă erau două trepte, însă numai una mai avea scândură pe care să calci. Înapoia căsuţei şi la jumătatea distanţei până la platforma de încărcare a magazinului de articole de menaj se găsea probabil closetul. Se vedea clar conducta de apă care intra printr-un perete lăsat pe o parte. Îmbunătăţirile aduse de un bogătaş pe proprietatea unui bogătaş. O favelă cu o singură cocioabă.

Am păşit peste locul gol unde ar fi trebuit să fi fost o treaptă şi am ciocănit la uşă. Nu exista buton de sonerie. N-a răspuns nimeni. Am încercat clanţa. Nimeni nu încuiase uşa. Am împins-o, am deschis-o şi am intrat. Am încercat senzaţia aceea anume. Aveam să găsesc ceva neplăcut înăuntru.

Un bec ardea într-un lampadar ponosit, cu piciorul strâmb şi abajurul de hârtie despicat. Pe o canapea era o pătură murdară. În cameră se mai aflau un scaun vechi din trestie, un balansoar şi o masă acoperită cu muşama pătată. Pe masă, întins lângă o ceaşcă de cafea, erau un exemplar din *El Diario*, un ziar de limba spaniolă, o farfurioară ticsită cu mucuri de ţigări, un platou murdar, un aparat micuţ de radio din care se auzea muzică. Muzica s-a oprit şi un bărbat a început să îndruge o reclamă în spaniolă. L-am oprit. Tăcerea a pogorât ca un sac plin cu fulgi. După aceea s-a auzit ticăitul unui ceas deşteptător, dindărătul unei uşi pe jumătate deschise. Apoi zornăitul unui lănţişor, un sunet ca un fâlfâit şi un glas spart care a întrebat repede:

– *Quién es*? *Quién es*? *Quién es*?

După care a urmat o trăncăneală furioasă de maimuţe. Apoi iarăşi tăcere.

Dintr-o colivie mare din colţ, m-a privit ochiul rotund şi mânios al unui papagal. A lunecat pe stinghia lui, îndepărtându-se cât putea de mine.

– *Amigo*, am rostit.

Papagalul a slobozit un ţipăt scrâşnit de râs dement.

– Ia vezi cum vorbeşti, frăţioare, am spus.

Papagalul s-a deplasat pe celălalt capăt al stinghiei, a ciugulit dintr-o ceaşcă albă şi a scuturat cu dispreţ câţiva fulgi de ovăz din plisc. În altă ceaşcă avea apă. Era murdară de fulgi de ovăz.

– Pun prinsoare că te găinăţezi pe unde-ţi vine, i-am zis.

Papagalul m-a privit şi s-a foit. A întors capul şi m-a privit cu celălalt ochi. După aceea s-a aplecat înainte, şi-a agitat penele cozii şi mi-a dovedit că avusesem dreptate.

– *Necio*! a zbierat. *Fuera*!

Undeva picura apă dintr-un robinet defect. Ceasul ticăia. Papagalul a imitat ticăitul, amplificat.

– Cine-i papagal frumos? am spus.

– *Hijo de la chingada*, a zis pasărea.

M-am strâmbat la el şi am împins uşa pe jumătate deschisă, intrând în aşa-zisa bucătărie. În faţa chiuvetei, linoleumul de pe podea era tocit până la scânduri. În încăpere se aflau un aragaz ruginit cu trei ochiuri, o poliţă deschisă cu câteva farfurii şi ceasul deşteptător, un rezervor nituit pentru apă caldă pe un suport în colţ, modelul străvechi care explodează fiindcă nu are supapă de siguranţă. O uşiţă îngustă, închisă, cu o cheie în broască, dădea probabil în spatele casei; fereastra era încuiată. Din tavan atârna un bec gol. Tavanul era crăpat şi pătat de la infiltraţiile apei prin acoperiş. În spatele meu papagalul se fâţâia înainte şi înapoi pe stinghie, croncănind plictisit la răstimpuri.

Pe scurgătorul de vase din zinc se afla un garou scurt din cauciuc negru, lângă care era o seringă hipodermică din sticlă, cu pistonul apăsat până la capăt. În chiuvetă zăceau

trei fiole de sticlă lungi şi subţiri, cu dopuri micuţe alături. Mai văzusem fiole ca acelea.

Am deschis uşa din spate, am coborât pe pământ şi m-am dus la closetul improvizat. Acoperişul era înclinat, înalt de doi metri şi jumătate în faţă şi de nici un metru şi optzeci în spate. Uşa se deschidea în afară, deoarece interiorul era prea mic pentru ea. Era încuiată, dar încuietoarea era veche. Nu mi-a rezistat mult.

Vârfurile uzate ale pantofilor bărbatului aproape că atingeau podeaua. Capul i se găsea sus în semiîntuneric, la numai câţiva centimetri de grinda solidă care susţinea acoperişul. Atârna de o sârmă neagră, probabil un cablu electric. Vârfurile picioarelor îi erau îndreptate în jos, ca şi cum s-ar fi ridicat pe poante. Manşetele scâlciate ale pantalonilor din dril kaki îi coborau mai jos de călcâie. L-am atins doar atât cât să ştiu că era îndeajuns de rece ca să nu mai aibă rost să tai cablul şi să-l cobor.

Se asigurase foarte bine în privinţa respectivă. Stătuse lângă chiuveta din bucătărie şi înnodase garoul în jurul braţului, apoi încleştase pumnul pentru ca vena să-i iasă în relief, după care îşi injectase o seringă plină cu sulfat de morfină. Fiindcă toate cele trei fiole erau goale, puteam bănui în mod corect că una dintre ele fusese plină. Nu-şi îngăduise să bage mai puţin decât era necesar. După aceea lăsase seringa şi desfăcuse garoul. N-avea să mai dureze mult, la urma urmelor trimisese morfina direct în sânge. Mersese apoi la closet, se urcase cu picioarele pe scaun şi-şi înnodase cablul în jurul gâtului. În momentul acela trebuie să fi fost deja ameţit. Putea să stea locului şi să aştepte până ce genunchii i se înmuiau şi greutatea corpului se ocupa de rest. N-ar fi ştiut nimic. Ar fi fost deja adormit.

Am închis uşa. Nu m-am întors în casă. Pe când treceam pe lângă ea spre Polton's Lane, strada aceea rezidenţială, frumoasă, papagalul din coşmelie m-a auzit şi a zbierat:

– *Quién es*? *Quién es*? *Quién es*?
Cine este? Nimeni, prietene. Doar paşi în noapte.
Am păşit încetişor, îndepărtându-mă.

19

Am păşit încetişor, fără să mă îndrept în vreo direcţie anume, dar ştiam unde voi ajunge până la urmă. Acolo unde ajungeam mereu. La Casa del Poniente. Am urcat în maşina pe care o lăsasem pe Grand şi am dat câteva ture pe străzi, fără ţintă, după care am oprit ca de obicei lângă intrarea barului. Când am coborât, m-am uitat la automobilul de alături. Era rabla mică şi închisă la culoare a lui Goble. Individul era la fel de greu de dezlipit ca un plasture medicinal.

Altă dată probabil că mi-aş fi stors creierii, străduindu-mă să-mi imaginez ce avea de gând, dar acum aveam o problemă mai gravă. Trebuia să mă duc la poliţie şi să anunţ sinuciderea. Însă nu aveam habar ce să le spun poliţiştilor. De ce mă dusesem acolo? Întrucât, dacă spusese adevărul, bărbatul acela îl văzuse pe Mitchell plecând dis-de-dimineaţă. Şi de ce era important asta? Pentru că eu însumi îl căutam pe Mitchell. Doream să port cu el o discuţie între patru ochi. Despre ce? Din punctul acesta nu mai aveam răspunsuri care să nu ducă la Betty Mayfield, cine era ea, de unde venea, de ce-şi schimbase numele, ce se întâmplase în Washington, sau în Virginia, sau unde fusese locul de unde fugise.

Aveam în buzunar cecurile ei de călătorie în valoare de cinci mii de dolari şi nici măcar nu-mi era clientă în mod oficial. Mă împotmolisem rău de tot.

M-am apropiat de marginea falezei şi am ascultat sunetele surfului. Nu puteam să disting nimic, doar sclipirea ocazională a unui val care se spărgea dincolo de golfuleţ. În

golfuri valurile nu se sparg, ci pătrund lunecând politicos, aidoma supraveghetorilor din magazinele universale. Mai târziu avea să fie o lună strălucitoare, dar deocamdată nu semnase condica de prezenţă.

Cineva stătea nu departe de mine, făcând ceea ce făceam şi eu. O femeie. Am aşteptat să se mişte. Când avea să se mişte, aveam să ştiu dacă o cunoşteam. Nu există doi oameni care să se mişte absolut la fel, tot aşa cum nu există două seturi de amprente care să se potrivească perfect.

Am aprins o ţigară şi am lăsat flacăra brichetei să-mi lumineze faţa şi ea a venit lângă mine.

– N-ar fi timpul să-ncetezi să mă mai urmăreşti?

– Eşti clienta mea. Încerc să te protejez. Poate că la a şaptezecea mea aniversare, cineva o să-mi spună şi motivul.

– Nu te-am rugat să mă protejezi. Nu sunt clienta ta. De ce nu pleci acasă - dacă ai o casă - şi-ncetezi să-i mai sâcâi pe oameni?

– Ba eşti clienta mea - în valoare de cinci mii de dolari. Trebuie să fac ceva pentru banii ăia... chiar dacă nimic altceva decât să-mi las mustaţă.

– Eşti imposibil! Ţi-am dat banii ca să mă laşi în pace. Eşti imposibil. Eşti cel mai imposibil om pe care l-am cunoscut vreodată. Şi-am întâlnit destui ciudaţi.

– Ce s-a întâmplat cu blocul înalt cu apartamente din Rio? Unde urma să zac tolănit în pijama de mătase şi să mă joc lasciv cu părul tău lung, în vreme ce majordomul aşeza porţelanurile Wedgwood şi argintăria georgiană, cu surâs uşor neonest şi cu gesturi delicate, aidoma unui coafez poponar care se-nvârte în jurul unei vedete de cinema?

– Haide, termină!

– N-a fost o ofertă fermă, este? Numai o toană trecătoare sau nici măcar aia. Numai o şmecherie care să mă facă să

renunţ la orele de somn şi să tropăi, căutând cadavre care nu existau.

– Ţi-a tras vreodată cineva una-n nas?

– Frecvent, dar uneori îi fac să dea greş.

Am prins-o. A încercat să se împotrivească, totuşi fără să-şi folosească unghiile. Am sărutat-o pe creştetul capului. Brusc m-a cuprins în braţe şi şi-a ridicat faţa spre mine.

– Bine. Sărută-mă, dacă asta-i ceea ce te satisface. Bănuiesc că ai fi preferat să se fi întâmplat undeva unde ar fi existat un pat.

– Sunt şi eu om.

– Nu te mai amăgi singur. Eşti un detectiv mizerabil şi josnic. Sărută-mă.

Am sărutat-o. Cu gura aproape de a ei, am spus:

– S-a spânzurat în seara asta.

A tresărit violent, desprinzându-se de mine.

– Cine? a întrebat cu glas care abia se auzea.

– Paznicul garajului de aici. Este posibil să nu-l fi văzut niciodată. Era băgat tare pe mescalină, droguri proaste, marijuana. Dar în seara asta s-a umplut cu morfină şi s-a spânzurat în latrina din spatele cocioabei lui de pe Polton's Lane. Asta-i o fundătură din Grand Street.

Acum tremura. S-a agăţat de mine, de parcă s-ar fi străduit să nu cadă. A încercat să rostească ceva, însă vocea îi era doar un croncănit.

– El mi-a spus că l-a văzut pe Mitchell plecând cu nouă geamantane azi-dimineaţă devreme. N-am fost sigur dacă să-l cred. Mi-a spus unde locuieşte şi m-am dus în seara asta acolo, ca să mai stăm niţel de vorbă. Acum însă va trebui să merg la poliţie, să anunţ ce-am găsit. Şi ce-o să pot spune, fără să pomenesc de Mitchell şi după aceea, în continuare, despre tine?

– Te rog. te rog. te rog, a şoptit, nu mă băga pe mine-n asta. O să-ţi mai dau bani. O să-ţi dau toţi banii pe care-i vrei.

– Pentru Dumnezeu! Mi-ai dat deja mai mult decât aş păstra. Nu banii îi vreau, ci să-nţeleg ce mama dracului fac şi de ce. Poate c-ai auzit de expresia „etică profesională”. Nişte fărâme din ea mai sunt încă lipite de mine. Eşti clienta mea?

– Da. Cedez. Toate îţi cedează în cele din urmă, nu-i aşa?

– Nici pe departe. Sunt destul de manipulat.

Am scos din buzunar carneţelul cu cecurile de călătorie, l-am luminat cu o lanternă şi am rupt cinci cecuri dinăuntru. După aceea l-am închis şi i l-am întins.

– Am păstrat cinci sute de dolari. În felul ăsta acţionez legal. Acum spune-mi despre ce-i vorba.

– Nu. Nu trebuie să zici nimănui despre bărbatul acela.

– Ba da, trebuie. Trebuie să mă duc chiar acum la poliţie. Trebuie. Şi n-am pregătită nici-o povestioară pe care să n-o poată demonta în trei minute. Poftim, ia-ţi afurisitele de cecuri. şi dacă mi le mai vâri vreodată pe gât, o să te bat la fundul gol.

A înhăţat carnetul şi a dispărut în întuneric în direcţia hotelului. Am rămas locului, simţindu-mă ca un idiot şi jumătate. Nu ştiu cât am stat aşa, dar în cele din urmă am îndesat cele cinci cecuri în buzunar, m-am întors obosit la maşină şi am pornit spre locul unde ştiam că trebuie să mă duc.

20

Un bărbat pe nume Fred Pope, care administra un motel micuţ, îmi spusese cândva părerile lui despre Esmeralda. Era în vârstă şi vorbăreţ, şi întotdeauna merită să asculţi. Oamenii cei mai neaşteptaţi spun uneori vreo chestie sau două care pot însemna multe în meseria mea.

– Sunt aici de treizeci de ani, îmi povestise el. Când am venit, sufeream de astm din cauza prafului. Acum sufăr de

astm din pricina umezelii. Îmi amintesc perioada în care oraşul ăsta era atât de amorţit, încât câinii dormeau în mijlocul bulevardului şi trebuia să opreşti maşina, dacă aveai maşină, să cobori şi să-i împingi la o parte. Nenorociţii rânjeau pur şi simplu la tine. În zilele de duminică era de parcă fuseseşi deja îngropat. Totul era ferecat mai ceva ca tezaurul unei bănci. Puteai să mergi pe Grand Street şi să te distrezi tot atât cât un mort ţeapăn din morgă. Nu puteai nici măcar să cumperi un pachet de ţigări. Era aşa linişte că puteai auzi un şoarece pieptănându-şi mustăţile. Eu şi bătrânica mea - a murit acum vreo cincisprezece ani - obişnuiam să jucăm cribbage într-un locşor pe care-l aveam pe strada care urmează faleza şi ciuleam urechile când se întâmpla ceva interesant - de pildă vreun boşorog care se plimba şi bocănea cu bastonul. Nu ştiu dacă Hellwigii doriseră să fie aşa sau dacă moş Hellwig o făcuse de-al naibii. Pe-atunci el nu locuia aici. Era mare mahăr în domeniul echipamentelor agricole.

– Mai probabil, îi spusesem, că era îndeajuns de isteţ ca să ştie că un loc ca Esmeralda va deveni cu timpul o investiţie valoroasă.

– Poate, zisese Fred Pope. Oricum, practic el a creat oraşul ăsta. Şi după o vreme a venit să locuiască aici - sus pe deal, în una din casele-alea mari cu stucaturi şi acoperiş din ţigle. Destul de extravagantă. Avea grădini cu terase şi peluze verzi, mari, şi răzoare de flori şi porţi din fier forjat - importate din Italia, aşa am auzit, şi alei cu prundiş din Arizona, şi nu doar o grădină, ci vreo cinci-şase. Şi un domeniu îndeajuns de mare ca să se ţină la depărtare de vecini. Bea câte două sticle de trăscău pe zi şi-am auzit că era un bărbat destul de dur. Avea o fiică, domnişoara Patricia Hellwig. Ea era adevăratul caimac şi încă este.

Esmeralda începuse deja să se umple. La-nceput au fost o grămadă de babe şi soţii lor şi-ţi zic că pompele funebre făceau afaceri frumuşele cu bătrâni obosiţi care mureau şi

erau înmormântaţi de văduvele lor iubitoare. Afurisitele de femei trăiesc prea mult. A mea n-a trăit.

Se oprise şi întorsese capul pentru un moment înainte de a continua:

– Pe atunci exista un tramvai de la San Diego, totuşi oraşul continua să fie liniştit. prea liniştit. Aproape nimeni nu se năştea aici. O sarcină era considerată cumva prea sexy. Însă războiul a schimbat totul. Acum ne-am ales cu indivizi care asudă, cu puşti de şcoală în Levis şi cămăşi jegoase, cu artişti şi beţivi în cluburi mondene, şi cu prăvălioarele alea de cadouri care-ţi vând cu opt dolari jumătate un păhărel pentru cocktailuri. Avem restaurante şi magazine de băuturi, dar tot n-avem reclame pe faţadele clădirilor, nici săli de biliard, nici localuri drive-în. Anul trecut au încercat să pună în parc un telescop cu fise. Să fi auzit ce-a mai ţipat primăria. N-a aprobat, bineînţeles, dar locul nu mai este de-acum un refugiu pentru păsări. Ne-am ales cu magazine la fel de şmechere ca Beverly Hills. Iar domnişoara Patricia şi-a petrecut toată viaţa muncind ca o albinuţă ca să ofere oraşului fel de fel. Hellwig a murit acum cinci ani. Doctorii i-au spus că dacă nu reduce băutura, nu apucă să mai trăiască încă un an. I-a dat afară şi a zis că dacă nu poate să bea un păhărel atunci când doreşte, dimineaţă, amiază sau seară, atunci să-l ia naiba dac-o să mai bea vreunul, vreodată. N-a mai pus gura pe băutură. şi a murit după un an.

Doctorii i-au spus cumva bolii lui - ei au întotdeauna câte un nume, pentru orice - şi cred că şi domnişoara Hellwig le-a spus cumva lor. În tot cazul, au fost zburaţi din spital şi-n felul ăla au plecat şi din Esmeralda. N-a contat câtuşi de puţin. Tot am mai rămas cu vreo şaizeci de doctori pe-aici. Oraşul e plin de Hellwigi; unii au alte nume, însă toţi fac parte din familie, într-un fel sau altul. Unii sunt bogaţi şi unii muncesc. Cred că domnişoara Hellwig munceşte mai din greu decât cei mai mulţi. Are optzeci şi şase de ani

acum, dar e rezistentă ca un catâr. Nu mestecă tutun, nu bea, nu fumează, nu-njură şi nici nu se machiază. A dăruit oraşului spitalul, o şcoală privată, o bibliotecă publică, un centru de arte plastice, terenuri de tenis publice şi Dumnezeu mai ştie ce. Continuă să fie purtată într-un Rolls-Royce vechi de treizeci de ani care nu scoate mai mult zgomot decât un ceas elveţian. Primarul de-aici este la două trepte de un Hellwig, dar amândouă mai jos pe scară. Cred că tot ea a construit şi clădirea primăriei şi a vândut-o oraşului în schimbul unui dolar. I-o femeie straşnică. Sigur că acum avem şi evrei pe-aici, totuşi lasă-mă să-ţi spun ceva. Se zice că evreii sunt daţi naibii de şmecheri şi că-ţi fură şi nasul dacă nu eşti atent. Rahat! Evreilor le place comerţul; le plac afacerile, dar sunt duri numai la suprafaţă. Dedesubtul ei, un businessman evreu este de obicei un tip cât se poate de drăguţ. Este uman. Dacă vrei însă jupuire cu sânge rece, avem chiar acum în oraşul ăsta tipi gata să te taie până la os şi să ceară şi decontarea deplasării. O să-ţi smulgă ultimul dolar dintre dinţi şi-o să se-ncrunte la tine ca şi când tu l-ai fi furat de la ei.

21

Secţia de poliţie ocupa o parte dintr-o clădire lungă şi modernistă, situată la colţul dintre Hellwig şi Orcutt. Am parcat maşina şi am intrat, continuând să mă întreb cum să-mi spun povestea şi ştiind totuşi că trebuia neapărat s-o spun.

Camera de gardă era mică, dar foarte curată, iar ofiţerul de serviciu avea cămaşa scrobită şi uniforma părea călcată acum zece minute. Un mănunchi de şase difuzoare montat pe perete aduceau rapoartele poliţiştilor şi şerifilor din comitat. O plăcuţă uşor înclinată de pe birou anunţa că

numele ofiţerului de serviciu era Griddell. M-a privit în felul în care privesc toţi, aşteptând.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule?

Avea glas calm şi plăcut şi uitătura aceea de autocontrol pe care o găseşti la cei mai buni.

– Am venit să anunţ un deces. Într-o cocioabă dinapoia magazinului de articole de menaj, pe Grand, într-o fundătură numită Polton's Lane, este un bărbat spânzurat într-o latrină. Este mort. Nici-o şansă de a mai fi salvat.

– Cum vă numiţi, vă rog?

Apăsa deja butoane.

– Philip Marlowe. Sunt detectiv particular din Los Angeles.

– Aţi observat cumva numărul casei?

– Nu am putut vedea vreun număr. Se găseşte însă imediat înapoia magazinului de articole de menaj Esmeralda.

– Apel de ambulanţă, urgent, a rostit el în microfon. Posibilă sinucidere într-o căsuţă din spatele magazinului de articole de menaj Esmeralda. Un bărbat spânzurat într-o latrină în spatele casei.

A ridicat ochii spre mine.

– Îi cunoaşteţi cumva numele?

Am clătinat din cap.

– Ştiu că era paznic de noapte în garajul de la Casa del Poniente.

A răsfoit câteva pagini dintr-un registru.

– Îl cunoaştem. Are cazier pentru marijuana. Nu-mi dau seama cum a reuşit să-şi păstreze slujba, dar este posibil să fi renunţat la droguri, iar genul lui de meserie nu este prea răspândit pe-aici.

Un sergent înalt cu chip de granit a intrat în camera de gardă, mi-a aruncat o privire scurtă şi a ieşit. O maşină a pornit motorul.

Ofiţerul de serviciu a acţionat un comutator de pe o centrală telefonică micuţă.

– Domnule căpitan, sunt Griddell, de la camera de gardă. Un domn Philip Marlowe a anunţat un deces în Polton's Lane. Ambulanţa a plecat. Sergentul Green este pe drum. Am două echipaje în zonă.

A ascultat un moment, după care m-a privit.

– Domnul căpitan Alessandro vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră, domnule Marlowe. Pe coridor, ultima uşă pe partea dreaptă, vă rog.

A revenit la microfon înainte ca eu să fi ieşit pe uşa batantă.

Pe ultima uşă pe partea dreaptă existau două nume. „Căpitanul Alessandro”, pe o plăcuţă prinsă cu şuruburi în lemn, şi „Sergentul Green”, pe o placă amovibilă. Uşa era pe jumătate deschisă, aşa că am ciocănit şi am intrat.

Bărbatul de la birou era la fel de imaculat ca ofiţerul din camera de gardă. Studia o carte de vizită printr-o lupă, iar magnetofonul de lângă el relata o poveste sumbră cu glas stins, nefericit. Căpitanul era înalt de un metru nouăzeci, avea păr negru şi des şi piele măsliniu-deschisă. Chipiul se găsea pe birou, în apropiere. A ridicat ochii, a oprit magnetofonul şi a lăsat jos lupa şi cartea de vizită.

– Ia loc, domnule Marlowe.

M-am aşezat. S-a uitat la mine pentru o clipă fără să vorbească. Avea ochi căprui destul de blânzi, dar gura nu-i era blândă.

– Înţeleg că-l cunoşti pe maiorul Javonen, de la Casa del Poniente.

– Am făcut cunoştinţă, domnule căpitan. Nu suntem prieteni apropiaţi.

A surâs uşor.

– Ar fi fost greu să m-aştept la aşa ceva. Nu i-ar plăcea ca detectivi particulari să pună întrebări prin hotel. A fost în CCA. Noi îi spunem şi acum „maiorul”. Asta-i cel mai al naibii de politicos oraş în care-am fost vreodată. Suntem

nişte tipi tare curtenitori pe-aici, însă în acelaşi timp suntem poliţişti. Şi-acum despre acest Ceferino Chang...

– Deci aşa-l cheamă. N-am ştiut.

– Da. Îl cunoaştem. Pot să întreb ce faci în Esmeralda?

– Am fost angajat de un avocat din Los Angeles, pe nume Clyde Umney, să aştept trenul Super Chief şi să urmăresc o persoană până se caza undeva. Nu mi s-a spus motivul, dar domnul Umney a zis că acţiona în numele unei firme de avocatură din Washington şi că nici el nu ştia motivul. Am acceptat cazul fiindcă nu este nimic ilegal în a urmări o persoană, dacă nu intervii în acţiunile ei. Persoana s-a cazat în Esmeralda. Am revenit în Los Angeles şi am încercat să aflu despre ce era vorba. N-am putut, aşa că am acceptat un onorariu care mi s-a părut rezonabil, două sute cincizeci de dolari, din care mi-am scăzut cheltuielile. Domnul Umney n-a fost foarte încântat de mine.

Căpitanul a încuviinţat.

– Asta nu explică motivul pentru care te afli aici sau ce legătură ai avut cu Ceferino Chang. Şi deoarece acum nu mai lucrezi cu domnul Umney, nu mai ai prerogative, decât dacă nu lucrezi pentru alt avocat.

– Dă-mi voie să termin, domnule căpitan. Am aflat că persoana pe care o urmăream era şantajată, sau că existase o tentativă de şantaj, de către un bărbat pe nume Larry Mitchell. El locuieşte, sau a locuit, la Casa del Poniente. Am încercat să-l contactez, însă unica informaţie pe care o am provine de la Javonen şi acest Ceferino Chang. Javonen a spus că Mitchell a părăsit hotelul, după ce a achitat nota de plată şi un avans pentru o săptămână pentru cameră. Chang mi-a zis că plecase la ora şapte azi-dimineaţă, cu nouă valize. Ceva din purtarea lui mi s-a părut dubios, aşa că am vrut să mai discut cu el.

– De unde ştiai unde locuia?

– Mi-a spus chiar el. Era un individ cinic. A spus că locuia pe proprietatea unui bogătaş şi părea furios că locul nu era amenajat.

– Cam subţire, Marlowe.

– Da, aşa am gândit şi eu. Era sub efectul ierbii. M-am dat drept dealer. Uneori în meseria mea trebuie să simulezi tot felul de lucruri.

– Aşa mai vii de-acasă. Lipseşte totuşi ceva. Numele clientului dumitale. dacă ai aşa ceva.

– Nu-l pot păstra confidenţial?

– Depinde. Nu dezvăluim niciodată numele victimelor unor şantaje, decât dacă se ajunge la tribunal. Dar dacă femeia respectivă a comis un delict sau a fost acuzată de comiterea unui delict, ori dacă a venit din alt stat pentru a evita să fie condamnată acolo, atunci datoria mea ca apărător al legii este să raportez locul unde se află în prezent şi numele pe care-l foloseşte.

– „Femeia”? Deci ştii deja. Atunci de ce mă mai întrebi? Nu ştiu de ce a fugit. N-a vrut să-mi spună. Ştiu doar că are necazuri, că-i speriată şi că, cumva, Mitchell ştia suficient de multe ca s-o facă să stea sluj.

A făcut un gest lin din mână şi a pescuit o ţigară dintr-un sertar. A vârât-o în gură, însă n-a aprins-o.

M-a fixat iarăşi cu privirea.

– Bine, Marlowe. Deocamdată o las aşa. Dar dacă afli ceva, aici este locul unde te prezinţi să anunţi.

M-am ridicat. S-a ridicat şi el şi a întins mâna.

– Nu suntem duri. Avem însă o meserie de făcut. Nu fii prea ostil cu Javonen. Proprietarul hotelului trage multe sfori pe-aici.

– Mulţumesc, domnule căpitan. O să-ncerc să fiu băiat de treabă. chiar şi cu Javonen.

M-am întors pe coridor. În camera de gardă era acelaşi ofiţer de serviciu. M-a salutat din cap, iar eu am ieşit afară, în seară şi am urcat în maşină. Am rămas cu mâinile

strânse pe volan. Nu eram prea obişnuit cu poliţişti care să mă trateze ca şi cum aş fi avut dreptul să trăiesc. Stăteam acolo nemişcat, când ofiţerul de serviciu a scos capul pe uşă şi mi-a strigat că mă aştepta din nou căpitanul Alessandro.

Când am ajuns la biroul căpitanului, acesta vorbea la telefon. Mi-a indicat din cap scaunul pe care stătusem mai devreme şi a continuat să asculte la receptor şi să facă însemnări iuţi într-un soi de stenografie. După un timp a spus:

– Mulţumesc foarte mult. Ţinem legătura.

S-a lăsat pe spate, a răpăit cu degetele pe tăblia biroului şi s-a încruntat.

– Tocmai am primit un raport de la subsecţia şerifului de la Escondido. A fost găsită maşina lui Mitchell - aparent abandonată. M-am gândit că te-ar interesa să ştii.

– Mulţumesc. Unde-i locul acela?

– La vreo treizeci de kilometri de aici, pe un drum de ţară care duce la autostrada 395, dar care nu-i deloc genul de drum pe care cineva ar merge ca să ajungă la autostradă. Se numeşte canionul Los Penasquitos. Acolo nu există absolut nimic, decât stâncărie, pământ sterp şi o albie secată. Ştiu locul. Azi-dimineaţă un fermier pe nume Gates s-a dus cu o camionetă ca să caute bolovani cu care să construiască un zid. A trecut pe lângă un Buick decapotabil de două tone, care staţiona pe marginea drumului. Nu i-a acordat prea multă atenţie, ci a observat doar că nu fusese implicat în vreun accident, aşadar cineva îl oprise pur şi simplu acolo.

Ceva mai târziu, pe la ora patru după-amiaza, Gates a revenit ca să mai încarce bolovani. Buick-ul era tot acolo. De data asta s-a oprit şi l-a examinat. Nu existau chei în contact, însă maşina nu era încuiată. Nici-o urmă de accident sau avarie. Gates şi-a notat totuşi numărul de înmatriculare, numele şi adresa de pe certificatul de

înregistrare. Când a ajuns înapoi la ranch-ul lui, a telefonat la subsecţia de la Escondido. Bineînţeles, adjuncţii de şerif ştiau canionul Los Penasquitos. Unul dintre ei s-a dus acolo şi s-a uitat la automobil. Curat ca lacrima. A izbutit să deschidă şi portbagajul. Era gol - numai o roată de rezervă şi nişte scule. S-a întors la Escondido şi a sunat aici. Tocmai am vorbit cu el.

Mi-am aprins o ţigară şi i-am oferit una. Căpitanul Alessandro a clătinat din cap.

– Ai ceva idei, Marlowe?

– Nu mai multe decât dumneata.

– Să le aud totuşi.

– Dacă Mitchell ar fi avut vreun motiv serios să-şi facă urma pierdută şi ar fi avut vreun prieten care să-l poată lua cu maşina - un prieten despre care nimeni dintre cei de-aici nu ştia nimic -, şi-ar fi lăsat automobilul în vreun garaj. În felul ăsta n-ar fi trezit curiozitatea nimănui. Nici celor de la garajul respectiv. Ei ar fi păstrat pur şi simplu un automobil contra cost. Valizele lui Mitchell ar fi fost deja în maşina prietenului său.

– Aşadar?

– Aşadar n-a existat niciun prieten. Aşadar Mitchell a dispărut ca prin miracol - cu cele nouă valize - pe un drum foarte singuratic care aproape că nu era folosit.

– De-aici mă interesează să continui.

Glasul îi era aspru acum. Avea şi un ton tăios. M-am ridicat de pe scaun.

– Domnule căpitan, nu începe cu intimidările. N-am făcut nimic ilegal. Te-ai comportat foarte omenos până acum. Te rog, nu insinua că aş avea vreo legătură cu dispariţia lui Mitchell. N-am ştiut - şi nu ştiu nici acum - cu ce o are la mână pe clienta mea. Ştiu doar că ea este o fată singură, speriată şi nefericită. Când voi afla motivul, dacă voi reuşi să-l aflu, te voi anunţa sau nu. Dacă n-o să te anunţ, va trebui să mă pedepseşti pentru nerespectarea regulilor. N-

ar fi pentru prima dată când mi s-ar întâmpla. Nu sunt vânzător. nici chiar pentru poliţiştii omenoşi.

– Să sperăm că lucrurile nu vor lua o asemenea turnură, Marlowe. Să sperăm.

– Sper alături de dumneata, domnule căpitan. Şi mulţumesc pentru felul în care m-ai tratat.

M-am întors pe coridor, l-am salutat din cap pe ofiţerul de serviciu din camera de gardă şi am urcat iarăşi în maşină. Mă simţeam cu douăzeci de ani mai bătrân.

Ştiam - şi eram al naibii de sigur că o ştia şi căpitanul Alessandro - că Mitchell nu era în viaţă, că nu el îşi şofase maşina la canionul Los Penasquitos, ci că altcineva o dusese acolo, cu Mitchell zăcând mort pe podeaua din spate.

Nu exista alt mod posibil în care să priveşti situaţia. Există lucruri care sunt realităţi, din punct de vedere statistic, consemnate pe hârtie, pe bandă de magnetofon, care sunt dovezi. Şi există lucruri care sunt realităţi, fiindcă trebuie să fie realităţi, fiindcă altfel nimic nu este logic.

22

Este aidoma unui ţipăt brusc în noapte, însă nu se aude niciun sunet. Aproape întotdeauna noaptea, fiindcă orele de întuneric sunt cele de pericol. Însă mi s-a întâmplat şi în toiul zilei - momentul acela straniu de limpezire, când, deodată, ştiu ceva ce n-aş fi avut niciun motiv să-l ştiu. Decât numai din anii mulţi şi din încordările multe şi, în cazul de faţă, din certitudinea instantanee că „momentul adevărului”, aşa cum îl numesc toreadorii, se află aici.

Nu exista alt motiv, nu exista absolut niciun motiv raţional. Am parcat totuşi vizavi de intrarea la Rancho Descansado, am stins farurile şi am oprit motorul, apoi am rulat cincizeci de metri în jos pe pantă şi am tras tare frâna de mână.

Am mers pe jos până la recepţie. Deasupra soneriei pentru urgenţe strălucea obişnuita luminiţă, însă recepţia era închisă. Era abia zece şi jumătate. Am luat-o prin spatele bungalow-urilor şi m-am strecurat printre arbori. Am ajuns la două automobile. Unul era închiriat de la Hertz, o maşină la fel de anonimă ca o monedă într-un aparat de parcare, dar, aplecându-mă, am putut citi plăcuţele de înmatriculare. Automobilul de alături era rabla mică şi neagră a lui Goble. Mi se părea că trecuse foarte puţin timp de când o văzusem pe lângă Casa del Poniente. Acum era aici.

Am continuat printre copaci, până am ajuns lângă camera mea. Era întunecată şi nu se auzea niciun zgomot. Am urcat treptele, foarte încet, şi am lipit urechea de uşă. O vreme n-am distins nimic.

După aceea am auzit un suspin înăbuşit - de bărbat, nu de femeie. A fost urmat de un râset subţire, înfundat. După aceea de o lovitură care a părut dură. Apoi tăcere.

Am coborât treptele şi am revenit la maşina mea, mergând tot printre copaci. Am deschis portbagajul şi am scos un levier. M-am întors la cameră la fel de precaut ca înainte, ba chiar mai precaut. Am ascultat din nou. Tăcere. Nimic. Tăcerea nopţii. Mi-am scos lanterna de buzunar şi am aprins-o scurt, aţintind-o asupra ferestrei, după care m-am îndepărtat de uşă. Vreme de câteva minute nu s-a întâmplat nimic. După aceea uşa s-a întredeschis foarte puţin.

Am lovit-o puternic cu umărul şi am deschis-o larg, în forţă. Bărbatul a dat înapoi împleticindu-se şi după aceea a râs. I-am întrezărit scânteierea armei în lumina slabă. I-am zdrobit încheietura mâinii cu levierul. A urlat. I-am zdrobit şi cealaltă încheietură. Am auzit pistolul căzând pe podea.

Am întins mâna îndărăt şi am aprins lumina. Am trântit uşa cu piciorul, închizând-o.

Era un roşcovan alb la faţă, cu ochi inexpresivi. Chipul îi era contorsionat de durere, însă ochii continuau să-i fie ca morţi. Deşi rănit, rămânea un tip dur.

– N-o să trăieşti mult, băiete, a rostit.

– Tu n-o să trăieşti deloc. Dispari din faţa mea.

A izbutit să râdă.

– Ţi-au mai rămas picioarele, i-am spus. Îndoaie-le din genunchi şi întinde-te - cu faţa în jos. dacă vrei să mai ai faţă.

A încercat să mă scuipe, dar s-a înecat. S-a lăsat în genunchi, întinzând braţele în lateral. Acum gemea. Brusc s-a năruit. Sunt al naibii de duri când ţin pachetul cu cărţi măsluite. Şi nu cunosc niciodată alt fel de pachet.

Goble zăcea în pat. Faţa îi era acoperită de vânătăi şi tăieturi. Avea nasul spart. Era inconştient şi respira de parcă ar fi fost pe jumătate strangulat.

Roşcovanul continua să fie leşinat, iar pistolul se afla pe podea lângă el. I-am scos cureaua de la pantaloni şi i-am legat gleznele. După aceea l-am întors cu faţa în sus şi i-am scotocit buzunarele. Avea un portofel cu şase sute şaptezeci de dolari, un permis de conducere pe numele Richard Harvest şi adresa unui hotel micuţ din San Diego. Mai avea un portmoneu cu cecuri numerotate emise de vreo douăzeci de bănci, câteva carduri de credit, dar nici-o autorizaţie pentru armă.

L-am lăsat întins acolo şi m-am dus la recepţie. Am apăsat butonul soneriei pentru urgenţe şi l-am ţinut apăsat. După o vreme o siluetă a apărut prin noapte. Era Jack, în pijama şi halat de baie. Încă nu lăsasem levierul din mână.

A părut surprins.

– S-a întâmplat ceva, domnule Marlowe?

– Ah, nu, nimic. Doar un mardeiaş, care mă aştepta în cameră, ca să m-omoare. Doar alt bărbat bătut în ultimul hal pe patul meu. Nu s-a-ntâmplat absolut nimic. Chestii destul de normale pe aici, poate.

– O să anunţ poliţia.

– Asta ar fi al naibii de drăguţ din partea ta, Jack. După cum poţi vedea, sunt încă în viaţă. Ştii ce-ar trebui să faci cu locul ăsta? Să-l transformi într-un spital pentru animale de companie.

A descuiat uşa şi a intrat în recepţie. După ce l-am auzit vorbind cu poliţia, m-am întors în camera mea. Roşcovanul avea sânge în el, nu glumă. Izbutise să se ridice în capul oaselor şi să se rezeme de perete. Ochii continuau să-i fie inexpresivi, iar gura îi era strâmbată într-un rânjet. M-am apropiat de pat. Goble deschisese ochii.

– N-am reuşit, a şoptit el. N-am fost pe-atât de bun pe cât mă crezusem. Asta-i altă ligă.

– Poliţia e pe drum. Cum s-a-ntâmplat?

– Am intrat singur în cursă. N-am de ce să mă plâng. Individu-i un ucigaş. Am avut noroc. Încă mai respir. M-a silit să şofez pân-aici. M-a ameţit, m-a legat, apoi a lipsit o vreme.

– Cineva trebuie să-l fi luat cu maşina, Goble. Lângă automobilul tău mai este unul, de închiriat. Dacă el l-a avut la Casa del Poniente, cum s-a întors acolo ca să-l recupereze?

Goble şi-a întors încet capul şi m-a privit.

– Crezusem că eram un şmecher isteţ. Am aflat altceva. Nu vreau decât să mă-ntorc la Kansas City. Aia mici nu pot să-i înfrângă pe-ăia mari - niciodată. Bănuiesc că mi-ai salvat viaţa.

Atunci au sosit poliţiştii.

Mai întâi doi dintr-un echipaj de patrulare, bărbaţi serioşi, amabili, siguri pe ei, în uniformele mereu imaculate şi cu feţele mereu lipsite de expresivitate. Apoi un sergent voinic şi dur, care a anunţat că se numea Holzminder şi că era sergentul de serviciu pentru patrulări. S-a uitat la roşcovan şi s-a apropiat de pat.

– Sunaţi la spital, a rostit scurt peste umăr.

Un poliţist a ieşit la maşina lor. Sergentul s-a aplecat peste Goble.

– Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

– Individul cu părul roşu m-a bătut. Mi-a luat banii. M-a ameninţat cu o armă la Casa del Poniente. M-a silit să-l aduc aici cu maşina. După aceea m-a bătut.

– De ce?

Goble a scos un suspin şi capul i-a coborât moale pe pernă. Fie că leşinase din nou, fie că se prefăcea. Sergentul s-a îndreptat şi s-a întors la mine.

– Care-i povestea dumitale?

– N-am nici-o poveste, domnule sergent. Bărbatul de pe pat a cinat cu mine în seara asta. Ne întâlnisem deja de vreo două ori. Spunea că este detectiv particular în Kansas City. Nu mi-a zis cu ce se ocupă pe aici.

– Şi ăsta?

A schiţat un gest indiferent spre roşcat, care continua să rânjească într-un fel care părea nenatural, epileptic.

– Nu l-am mai văzut niciodată. Nu ştiu nimic despre el, decât că mă aştepta cu un pistol.

– Asta-i levierul dumitale?

– Da, domnule sergent.

Poliţistul care ieşise a revenit în cameră şi a încuviinţat din cap către sergent.

– Sunt pe drum.

– Carevasăzică aveai în mână un levier, a rostit rece sergentul. Carevasăzică, de ce?

– Să zicem c-am avut o suspiciune că cineva mă aştepta aici.

– Haide să-ncerci să zici că n-ai avut o suspiciune, ci c-o ştiai deja. Şi că ştiai mult mai multe.

– Haide să-ncerci să nu mă faci mincinos, până nu ştii despre ce vorbeşti. Şi haide să-ncerci să nu te mai dai atât de dur, numai pentru că eşti sergent. Şi haide să mai încerci ceva. Poate că individul ăsta o fi un mardeiaş, însă

are ambele încheieturi rupte, şi ştii ce-nseamnă asta, domnule sergent? Că n-o să mai poată folosi niciodată o armă.

– Carevasăzică te arestăm pentru vătămare corporală.

– Cum zici dumneata, domnule sergent.

Apoi a sosit ambulanţa. L-au luat întâi pe Goble, după care au pus atele temporare pe încheieturile roşcovanului. I-au desfăcut legătura din jurul gleznelor. El m-a privit şi a râs.

– Data viitoare, amice, o să mă gândesc la ceva original - dar te-ai descurcat bine. Realmente bine.

A ieşit. Uşile ambulanţei s-au închis cu un zăngănit, iar torsul motorului nu s-a mai auzit. Sergentul se aşezase acum, cu chipiul scos. Îşi ştergea fruntea.

– Haide să mai încercăm o dată, a spus cu glas egal. De la-nceput. Ca şi cum nu ne-am urî unul pe celălalt şi am încerca pur şi simplu să înţelegem. Am putea?

– Da, domnule sergent. Am putea. Mulţumesc că-mi oferi şansa asta.

23

În cele din urmă am aterizat înapoi la secţia de poliţie. Căpitanul Alessandro plecase. A trebuit să semnez o declaraţie pentru sergentul Holzminder.

– Un levier, da? a rostit el, gânditor. Domnule, ţi-ai asumat un risc enorm. Te-ar fi putut împuşca de patru ori până ridicai braţul să-l loveşti.

– Nu cred, domnule sergent. Îl izbisem destul de zdravăn cu uşa. Şi n-am ridicat braţul deasupra umărului. În acelaşi timp poate că nu primise instrucţiuni să mă împuşte. Bănuiesc că lucra pentru altcineva.

După alte câteva întrebări m-au lăsat să plec. Era prea târziu pentru a face altceva decât să mă duc la culcare, era prea târziu pentru a vorbi cu cineva. Am mers totuşi la

oficiul companiei telefonice, m-am închis în una dintre cele două cabine elegante de afară şi am sunat la Casa del Poniente.

– Cu domnişoara Mayfield, te rog. Domnişoara Betty Mayfield, camera 1224.

– Nu pot deranja pe nimeni la ora aceasta.

– De ce? Ai încheietura ruptă? În noaptea asta eram un băiat cu-adevărat dur. Crezi c-aş telefona, dacă n-ar fi o urgenţă?

Mi-a făcut legătura şi ea a răspuns cu glas somnoros.

– Sunt Marlowe. Necazuri. Vin acolo sau vii tu la mine?

– Ce? Ce fel de necazuri?

– Măcar de data asta, crede-mă când îţi spun ceva. Te-aştept în parcare?

– Să mă-mbrac. Lasă-mă un pic.

M-am dus la maşină şi am pornit spre Casa del Poniente. Fumam a treia ţigară şi mă gândeam cu jind la un păhărel, când ea a apărut iute şi fără zgomot lângă maşină şi a urcat.

– Nu ştiu despre ce-i vorba., a început, dar am întrerupt-o.

– Eşti singura care ştie. Iar în noaptea asta o să-mi spui. Şi nu te mai obosi să te arăţi indignată. N-o să mai ţină.

Am pornit maşina şi am şofat rapid pe străzi tăcute, apoi am coborât dealul, am intrat în Rancho Descansado şi am oprit sub copaci. Ea a coborât fără un cuvânt, iar eu am descuiat uşa camerei mele şi am aprins lumina.

– Bei ceva?

– Da.

– Eşti pe droguri?

– Nu în noaptea asta. dacă te referi la pastile pentru dormit. Am fost la restaurant cu Clark şi am băut destul de multă şampanie. Şampania mă adoarme întotdeauna.

Am umplut două pahare şi i-am dat unul. M-am aşezat şi am dat capul pe spate.

– Scuză-mă, i-am zis. Sunt puţin obosit. O dată la două-trei zile, trebuie să stau jos. Este o slăbiciune pe care am încercat să mi-o înving, însă nu mai sunt tânăr. Mitchell este mort.

Răsuflarea i s-a oprit în gât şi mâna i-a tremurat. Este posibil să fi pălit. Nu mi-am dat seama.

– Mort? a şoptit. Mort?

– Haide, încetează. Aşa cum a spus Lincoln, îi poţi prosti pe toţi detectivii uneori şi pe unii detectivi tot timpul, dar nu poţi.

– Taci! Taci imediat! Cine dracu' te crezi?

– Pur şi simplu un individ care s-a străduit din greu să facă ceva bun pentru tine. Un individ cu destulă experienţă şi destulă înţelegere ca să ştie că erai într-un fel de bucluc. Şi care-a vrut să te ajute să ieşi din belea, fără niciun ajutor din partea ta.

– Mitchell este mort, a repetat ea cu glas stins şi sufocat. N-am vrut să fiu rea. Unde?

– Maşina i-a fost abandonată într-un loc pe care n-ai cum să-l cunoşti. La vreo treizeci de kilometri spre interior, pe un drum aproape nefolosit. Canionul Los Penasquitos. Numai pământ arid. Maşina îi era goală, nu exista niciun geamantan. Un automobil tras pe dreapta unui drum pe care abia dacă-l mai foloseşte cineva.

Şi-a coborât ochii la pahar şi a luat o înghiţitură mare.

– Tu ai zis că-i mort. Deşi pare că au trecut săptămâni de atunci, de fapt nu s-a scurs nici o zi de când ai venit aici şi mi-ai oferit jumătatea de sus din Rio ca să scap de cadavrul lui.

– Totuşi nu era. vreau să zic, probabil că doar am visat.

– Domnişoară, ai venit aici la ora trei noaptea în stare de semişoc. Ai descris cu exactitate unde era el şi cum zăcea pe şezlongul de pe balconaşul tău. Aşa că m-am întors cu tine şi am urcat pe scara de incendiu, folosind prudenţa infinită pentru care sunt faimoşi cei cu profesiunea mea. Nu

exista niciun Mitchell, după care tu ai adormit în pătuţul tău, strânsă în braţe de pastiluţa ta pentru somn.

– Termină cu stilul ăsta de-a juca teatru! s-a răstit ea. Ştiu cât de mult îţi place. De ce nu m-ai strâns tu în braţe? Poate că n-aş mai fi avut nevoie de o pastilă pentru somn.

– Dacă n-ai nimic împotrivă, haide să luăm lucrurile pe rând. Iar primul lucru este că ai spus adevărul când ai venit aici. Mitchell era mort pe balconul tău. Dar cineva i-a îndepărtat corpul în timp ce tu erai aici şi mă fraiereai. Şi tot cineva l-a coborât la maşina lui, apoi i-a strâns valizele şi le-a coborât şi pe ele. Toate astea au luat ceva timp. Şi n-au însemnat numai timp. Au însemnat un motiv important. Şi cine ar fi făcut asta. doar pentru a te scuti de neplăcerea, nu chiar aşa groaznică, de-a anunţa prezenţa unui mort pe balconul tău?

– Mai taci odată! A golit paharul şi l-a pus deoparte. Sunt obosită. Te deranjează dacă mă-ntind pe patul tău?

– Nu, dacă-ţi scoţi hainele.

– Bine - o să-mi scot hainele. Asta voiai, nu-i aşa?

– S-ar putea să nu-ţi placă patul ăla. Goble a fost bătut în el în seara asta. de un ucigaş plătit, pe nume Richard Harvest. A fost maltratat destul de rău. Îl mai ţii minte pe Goble, nu? Grasul din maşinuţa neagră care ne-a urmărit ieri-seară pe deal.

– Nu ştiu pe nimeni cu numele Goble. Şi nu ştiu pe nimeni cu numele Richard Harvest. De unde ştii tu toate astea? De ce au fost ei aici - în camera ta?

– Ucigaşul plătit mă aştepta pe mine. După ce am auzit ce s-a întâmplat cu maşina lui Mitchell, am avut o presimţire. Până şi generalii şi alţi oameni importanţi au presimţiri. De ce n-aş avea şi eu? Toată şmecheria este să ştii când să acţionezi pe baza lor.

Am avut noroc în noaptea asta. sau în noaptea trecută. Am acţionat pe baza unei presimţiri. El avea un pistol, însă eu aveam un levier.

– Ce bărbat puternic şi de neînfrânt eşti, a rostit ea amar. Nu mă deranjează patul. Să-mi scot hainele acum?

M-am apropiat, am ridicat-o în picioare şi am scuturat-o.

– Termină cu tâmpeniile, Betty! Cât timp o să-mi fii clientă, n-o să-ţi doresc corpul, oricât de alb şi frumos ar fi. Doresc să ştiu de ce te temi. Cum dracu' să pot face ceva în privinţa respectivă, dacă nu ştiu nimic? Numai tu îmi poţi spune.

A început să-mi plângă în braţe.

Femeile au foarte puţine mijloace de apărare, dar în mod cert fac minuni cu cele pe care le au.

Am ţinut-o strâns lipită de mine.

– Plânge şi suspină, Betty, haide, plânge şi suspină. Nu te opri, am răbdare. Dacă n-aş fi fost aşa. la dracu', dacă n-aş fi fost aşa.

Doar atât am reuşit să spun. Se lipea strâns de mine, tremurând. Şi-a ridicat faţa şi mi-a tras capul în jos, până am sărutat-o.

– Există şi altă femeie? a întrebat încetişor, între dinţii mei.

– Au existat.

– Dar vreuna, foarte specială?

– A existat, odată, pentru scurtă vreme. Asta a fost însă cu mult-mult timp în urmă.

– Ia-mă. Sunt a ta. sunt cu totul a ta... Ia-mă.

24

M-a trezit un ciocănit la uşă. Am deschis ochii, ameţit. Ea mă strângea atât de tare, încât abia mă puteam mişca. I-am desfăcut braţele cu blândeţe, până m-am eliberat. Continua să doarmă buştean.

Am coborât din pat, am îmbrăcat un halat de baie şi m-am dus la uşă; n-am deschis-o.

– Care-i problema? Dormeam.

– Căpitanul Alessandro vrea să te prezinţi la secţie. Deschide uşa.

– Îmi pare rău, nu se poate. Trebuie să mă rad, să fac duş şi altele.

– Deschide uşa. Sunt sergentul Green.

– Îmi pare rău, domnule sergent. Pur şi simplu nu pot. Voi veni însă imediat ce pot.

– Ai o femeie acolo?

– Domnule sergent, asemenea întrebări sunt deplasate. O să vin la secţie.

I-am auzit paşii coborând de pe verandă. Am auzit pe cineva râzând. Am auzit o voce spunând:

– N-are-astâmpăr tipul ăsta. Mă-ntreb cu ce se-ocupă în ziua lui liberă.

Am auzit maşina de poliţie îndepărtându-se. Am intrat în baie, am făcut duş, m-am bărbierit şi m-am îmbrăcat. Betty continua să fie lipită de pernă. Am mâzgălit un bileţel şi l-am pus pe perna mea: „M-au chemat la poliţie. Trebuie să mă duc. Ştii unde mi-e maşina. Astea-s cheile.”

Am ieşit încetişor, am încuiat uşa şi am căutat automobilul închiriat de la Hertz. Ştiam că cheia de contact va fi înăuntru. Cei ca Richard Harvest nu-şi bat capul în privinţa cheilor. Au seturi întregi pentru toate modelele de automobile.

Căpitanul Alessandro arăta exact ca ieri. Avea să arate întotdeauna aşa. În biroul lui mai era un bărbat, mai vârstnic, cu chip împietrit şi ochi răi.

Căpitanul Alessandro a făcut un semn din cap, arătându-mi scaunul obişnuit. Un poliţist în uniformă a intrat şi mi-a aşezat în faţă o ceaşcă de cafea. Când a ieşit mi-a aruncat un rânjet complice.

– Marlowe, dânsul este domnul Henry Cumberland din Westfield, Carolina. Carolina de Nord. Nu ştiu cum a ajuns aici, dar iată-l. Dânsul spune că Betty Mayfield i-a omorât fiul.

Nu am spus nimic. Nu aveam ce să spun. Am sorbit din cafea, care era prea fierbinte, însă altfel bună.

– Vreţi să ne oferiţi nişte detalii, domnule Cumberland?

– El cine-i?

Avea glasul la fel de ascuţit precum chipul.

– Philip Marlowe, detectiv particular. A venit aici din Los Angeles, pentru că Betty Mayfield este clienta lui. Se pare că aveţi idei mai radicale decât el în privinţa domnişoarei Mayfield.

– Nu am nici-o idee în privinţa ei, domnule căpitan, am spus. Îmi place doar s-o mai iau în braţe din când în când. Mă linişteşte.

– Îţi place să fii liniştit de o ucigaşă? a lătrat Cumberland la mine.

– Domnule Cumberland, nu am ştiut că este o ucigaşă. Este o noutate pentru mine. Puteţi povesti despre ce-i vorba?

– Femeia care-şi spune Betty Mayfield - acela a fost numele ei de fată - a fost soţia fiului meu, Lee Cumberland. Eu n-am fost niciodată de acord cu căsătoria lor. A fost una dintre idioţeniile acelea din timpul războiului. Fiul meu şi-a rupt gâtul în război şi a trebuit să poarte un corset special pentru a-şi proteja coloana vertebrală. Într-o seară ea i l-a scos şi l-a tot tachinat, până s-a repezit la ea. Din păcate începuse să bea destul de mult după ce revenise acasă şi se certau frecvent. S-a împiedicat şi a căzut peste pat. Când am intrat în odaie, am găsit-o încercând să-i pună corsetul înapoi. El era deja mort.

L-am privit pe căpitanul Alessandro.

– Discuţia aceasta se înregistrează, domnule căpitan?

A încuviinţat.

– Fiecare cuvinţel.

– Perfect. Înţeleg că asta nu-i totul, domnule Cumberland.

– Evident. Am multă influenţă în Westfield. Deţin banca, ziarul principal şi o parte mare din industrie. Cei din

Westfield îmi sunt prieteni. Nora mea a fost arestată şi judecată pentru omor, iar juriul a declarat-o vinovată.

– Toţi juraţii erau din Westfield, domnule Cumberland?

– Exact. De ce n-ar fi fost?

– N-am spus că n-ar fi trebuit să fi fost, domnule. Mi se pare însă o aşezare condusă de un singur om.

– Să nu fii obraznic cu mine, tinere.

– Îmi cer scuze, domnule. Vreţi să continuaţi?

– În statul nostru, şi cred că şi în alte jurisdicţii, există o lege aparte. În mod obişnuit, avocatul apărării depune automat solicitarea ca verdictul să fie „nevinovat”, care este respinsă la fel de automat. În statul meu, judecătorul îşi poate amâna decizia până după pronunţarea verdictului. Judecătorul era senil. A apelat la amânarea deciziei. După ce juriul a anunţat că verdictul fusese „vinovat”, el a declarat într-un discurs lung că juraţii nu ţinuseră seama de posibilitatea ca fiul meu, într-un acces de furie cauzat de alcool, să-şi fi scos singur corsetul pentru a-şi speria soţia. A mai spus că totul era posibil acolo unde exista atâta amărăciune şi că juriul nu ţinuse seama de posibilitatea ca nora mea să fi făcut exact ceea ce declarase că ar fi făcut - şi anume că încerca să-i pună corsetul la loc. A anulat verdictul şi a scos-o de sub acuzare. I-am spus ei atunci că-mi ucisese fiul şi că voi avea grijă să nu-şi găsească tihnă pe pământul ăsta. De aceea mă aflu aici.

M-am uitat la căpitan. El nu se uita la nimic. Am rostit:

– Domnule Cumberland, indiferent care v-ar fi convingerile personale, doamna Lee Cumberland, pe care eu o cunosc sub numele de Betty Mayfield, a fost judecată şi achitată. Aţi numit-o „ucigaşă”. Aceasta este o calomnie. Acceptăm să nu vă acţionăm în judecată în schimbul sumei de un milion de dolari.

A hohotit aproape grotesc.

– Măi, nimicule dintr-un orăşel uitat de lume! aproape c-a răcnit. Acolo de unde vin eu, ai fi aruncat în închisoare pentru vagabondaj.

– Ajungem în felul acesta la un milion şi un sfert, am spus. N-am aceeaşi valoare ca nora dumneavoastră.

Cumberland s-a răsucit către căpitanul Alessandro.

– Ce se-ntâmplă aici? a lătrat el. Toţi sunteţi o şleahtă de escroci?

– Domnule Cumberland, vă adresaţi unui ofiţer de poliţie.

– Nici că-mi pasă ce eşti, a rostit Cumberland furios. Există destui poliţişti necinstiţi.

– O idee foarte bună ar fi să vă asiguraţi. Înainte de a-i numi „necinstiţi”, a spus Alessandro, aproape amuzat.

După aceea a aprins o ţigară, a suflat fumul şi a surâs dinapoia lui.

– Uşurel, domnule Cumberland. Sunteţi cardiac. Prognozele nu-s favorabile. Surescitările vă pot fi fatale. Am studiat cândva medicina. Cumva însă am devenit poliţist. Cred că din cauza războiului.

Cumberland s-a ridicat. Avea bărbia acoperită de stropi de salivă. Din gâtlej i s-a ridicat un sunet sugrumat.

– Să ştii că n-o să se-ncheie aici! a mârâit el.

Alessandro a aprobat.

– Unul dintre aspectele interesante ale muncii de poliţist este că niciodată nimic nu se încheie. Întotdeauna rămân prea multe fire dezlegate. Ce aţi dori să fac? Să arestez pe cineva care a fost judecat şi achitat, doar pentru că sunteţi mare barosan în Westfield?

– I-am spus că nu-şi va găsi niciodată liniştea, a izbucnit Cumberland furios. C-o s-o urmăresc până la capătul pământului. O să m-asigur că toţi o să afle exact ce anume este ea!

– Şi ce este ea, domnule Cumberland?

– O ucigaşă care mi-a omorât fiul şi care a fost eliberată de un judecător idiot - asta este!

Căpitanul Alessandro s-a ridicat în picioare, cu toţi cei un metru nouăzeci ai săi.

– Şterge-o, amice, a rostit el rece. Mă enervezi. Am avut ocazia să-ntâlnesc fel de fel de gunoaie. Majoritatea puşti săraci, proşti şi de la ţară. Asta-i prima dată când dau peste un om mare şi important, care-i la fel de rău şi de idiot ca un delincvent de cincisprezece ani. Poate că deţii Westfield ăla, sau crezi că-l deţii. În oraşul meu însă nu deţii nici măcar un chiştoc de ţigară. Pleacă înainte să te arestez pentru stânjenirea unui poliţist din îndeplinirea îndatoririlor sale.

Cumberland aproape că s-a împleticit până la uşă şi a bâjbâit după clanţă, deşi uşa era larg deschisă. Alessandro a privit după el. S-a aşezat la loc încetişor.

– Ai fost destul de dur, domnule căpitan.

– Ce să spun, mi se rupe inima. Dacă măcar ceva din ce i-am spus l-ar împinge să se examineze mai atent. eh, la dracu'!

– Nu-i genul lui. Sunt liber să plec?

– Da. Goble nu vrea să depună plângere. Chiar azi se întoarce în Kansas City. O să găsim ceva cu care să-l prindem pe Richard Harvest, dar ce câştigăm? Îl închidem pentru o vreme, însă o sută ca el sunt imediat disponibili pentru acelaşi gen de treburi.

– Ce să fac cu Betty Mayfield?

– Am impresia vagă că ai făcut deja ceva, a spus el inexpresiv.

– Nu până nu ştiu ce s-a întâmplat cu Mitchell. Eram la fel de inexpresiv ca el.

– Tot ce ştiu este c-a dispărut. Asta nu înseamnă că poliţia trebuie să se ocupe de el.

M-am ridicat. Ne-am aruncat unul altuia priviri pline de înţelesuri. Am ieşit.

25

Ea continua să doarmă. Intrarea mea n-a trezit-o. Dormea ca o fetiţă, fără niciun sunet, cu chipul destins. Am privit-o o clipă, apoi mi-am aprins o ţigară şi m-am dus în bucătărie. După ce am pus cafea în filtrul frumos din aluminiu, subţire ca foiţa de hârtie, pus la dispoziţie de administraţie, m-am întors şi m-am aşezat pe pat. Biletul pe care îl lăsasem era tot pe pernă, alături de cheile maşinii mele.

Am scuturat-o uşor şi ochii i s-au deschis şi au clipit.

– Cât e ceasul? a întrebat, întinzându-şi cât putea de mult braţele goale. Doamne, am dormit buştean!

– E timpul să te-mbraci. Am pus cafea la făcut. Am fost până la secţia de poliţie - m-au chemat. Socrul tău e-n oraş, domnul Cumberland.

S-a ridicat brusc în capul oaselor şi s-a holbat la mine fără să respire.

– A primit un şut, şi încă unul serios, de la căpitanul Alessandro. Nu-ţi poate face niciun rău. Asta era toată temerea ta?

– A spus. a spus ce s-a-ntâmplat atunci în Westfield?

– De asta a şi venit aici. E-ndeajuns de nebun ca să se strângă singur de gât. Cum stă treaba? N-ai făcut-o, nu? N-ai făcut ce zice el.

– Nu.

Ochii ei mă fulgerau.

– N-ar mai fi contat dacă ai făcut-o. acum. N-aş fi fost însă prea încântat în privinţa ultimei nopţi. Cum a aflat Mitchell?

– Pur şi simplu s-a întâmplat să fie acolo, sau undeva în apropiere. Dumnezeule, ziarele au fost pline cu asta, săptămâni la rând! Nu i-a venit greu să mă recunoască. În ziarele de-aici nu s-a scris nimic?

– Ar fi trebuit să fi prezentat cazul, fie numai şi pentru aspectul legal neobişnuit. Dacă au făcut-o, mi-a scăpat. Cafeaua trebuie să fie gata de-acum. Cum o bei?

– Simplă. Fără zahăr, te rog.

– Perfect. Nici nu aveam frişcă sau zahăr. De ce ţi-ai spus Eleanor King? Nu, nu-mi răspunde la asta. Sunt un tâmpit. Bătrânul Cumberland îţi cunoştea numele de fată.

M-am dus la bucătărie, am oprit filtrul şi am umplut două ceşti. I-am dus-o pe a ei. Cu ceaşca mea, m-am aşezat pe un scaun. Ochii ni s-au întâlnit şi am redevenit străini.

A lăsat ceaşca din mână.

– A fost bine. Vrei, te rog, să te uiţi în altă parte, până mă aranjez?

– Sigur că da.

Am luat o carte de pe masă şi am început s-o citesc ostentativ. Era despre un detectiv particular, a cărui idee despre o scenă „fierbinte" era o femeie moartă, goală, care fusese spânzurată de bara perdelei de duş şi purta urme de tortură. Betty intrase deja în baie. Am aruncat cartea în coşul de gunoi, neavând în clipa aceea o pubelă la îndemână. Apoi am început să gândesc că poţi face dragoste cu două genuri de femei. Unele se dăruiesc atât de total şi cu atâta abandon, încât nici măcar nu se gândesc la corpul lor. Altele sunt sfioase şi vor mereu să se acopere niţel. Mi-am amintit despre o fată dintr-o povestire de Anatole France care insista să-şi scoată ciorapii. Dacă-i ţinea pe ea, se simţea ca o prostituată. Avea dreptate.

Când a ieşit din baie, Betty arăta ca un trandafir abia îmbobocit, cu fardul perfect, ochii strălucitori şi fiecare fir de păr exact la locul lui.

– Mă duci înapoi la hotel? Vreau să vorbesc cu Clark.

– Eşti îndrăgostită de el?

– Am crezut că eram îndrăgostită de tine.

– A fost un strigăt în noapte, am spus. Haide să-ncercăm să nu-l transformăm în ceva mai mult decât a fost. Dacă vrei, mai este cafea în bucătărie.

– Nu, mulţumesc. Doar după micul dejun. Tu n-ai fost niciodată îndrăgostit? Vreau să zic într-atât de îndrăgostit,

încât să-ţi doreşti să fii alături de o femeie zi după zi, lună după lună, an după an?

– Haide să mergem.

– Cum poate un bărbat atât de dur să fie atât de blând? a întrebat ea gânditor.

– Dacă n-aş fi fost dur, n-aş mai fi în viaţă. Dacă n-aş fi putut fi blând niciodată, n-aş fi meritat să fiu în viaţă.

I-am ţinut haina să se îmbrace, apoi am mers la automobilul meu. Pe drumul spre hotel, n-a mai scos nici-o vorbă. Când am ajuns acolo şi am oprit în locul familiar de parcare, am scos din buzunar cele cinci cecuri de călătorie împăturite şi i le-am întins.

– Să sperăm că-i ultima oară când mai schimbăm astea între noi, am zis. Se cam uzează.

Le-a privit, însă nu le-a luat.

– Crezusem că erau onorariul tău, a spus destul de tăios.

– Nu mai comenta, Betty. Ştii foarte bine că n-aş putea lua bani de la tine.

– După azi-noapte?

– După nimic. Pur şi simplu nu i-aş putea lua. Asta-i tot. N-am făcut nimic pentru tine. Ce ai de gând? Unde o să te duci? Acum eşti în siguranţă.

– Habar n-am. O să mă gândesc eu la ceva.

– Îl iubeşti pe Brandon?

– S-ar putea.

– Este un fost mafiot. A angajat un asasin să-l sperie pe Goble. Asasinul era pregătit să mă omoare. Ai putea cu adevărat să iubeşti un astfel de bărbat?

– O femeie iubeşte un bărbat. Nu ceea ce este el. Şi poate că el n-a vrut asta.

– La revedere, Betty. Am făcut tot ce-am putut, dar n-a fost îndeajuns.

A întins încet mâna şi a luat cecurile.

– Cred că eşti nebun. Cred că eşti bărbatul cel mai nebun pe care l-am cunoscut vreodată.

A coborât din maşină şi s-a îndepărtat repede, aşa cum făcea întotdeauna.

26

I-am lăsat timp să traverseze recepţia şi să urce în camera ei, după care am intrat eu însumi în recepţie şi am folosit un telefon pentru interior ca să cer legătura cu domnul Clark Brandon.

Javonen a trecut pe lângă mine şi mi-a aruncat o căutătură tăioasă, totuşi n-a spus nimic.

A răspuns o voce de bărbat. Era într-adevăr a lui.

– Domnule Brandon, nu mă cunoşti, deşi ieri-dimineaţă am mers împreună în lift. Mă numesc Philip Marlowe. Sunt detectiv particular din Los Angeles şi prieten al domnişoarei Mayfield. Aş dori să discut cu dumneata, dacă îmi poţi acorda puţin timp.

– Mi se pare că am auzit ceva despre dumneata, Marlowe. Mă pregăteam să plec însă. Ce-ai zice dacă am bea un pahar pe la ora şase diseară?

– Aş dori să mă-ntorc în Los Angeles, domnule Brandon. Nu te reţin mult.

– Bine, a încuviinţat el fără chef. Urcă.

A deschis uşa, un bărbat voinic, înalt, musculos, în condiţie fizică de vârf, nici dur, nici moale. Nu mi-a întins mâna. S-a tras într-o parte, făcându-mi loc şi am intrat.

– Locuieşti singur, domnule Brandon?

– Da. De ce?

– N-aş dori ca altcineva să audă ce am de spus.

– Atunci spune, ca să terminăm.

S-a aşezat pe un scaun şi şi-a pus picioarele pe o pernă rotundă de podea. Cu o brichetă placată cu aur şi-a aprins o ţigară cu vârf aurit. Mare şmecherie.

– Am venit prima dată aici în urma instrucţiunilor primite de la un avocat din Los Angeles de a o urmări pe domnişoara Mayfield şi de a afla unde se cazează. Nu mi s-a spus motivul, iar avocatul a declarat că nici el nu ştia mai multe, ci că acţiona în numele unei firme de avocatură reputate din Washington. Din Washington, D.C.

– Aşadar ai urmărit-o. Şi?

– Domnişoara Mayfield a luat legătura cu Larry Mitchell, sau invers, iar el o avea cu ceva la mână.

– A avut cu ceva la mână multe femei, din timp în timp, a spus Brandon rece. Era specializat în asta.

– Nu mai este, nu-i aşa?

M-a privit cu ochi reci, inexpresivi.

– Ce vrea să însemne asta?

– El nu mai face nimic de-acum. Nu mai există de-acum.

– Am auzit c-a părăsit hotelul şi a plecat cu maşina lui. Ce legătură au astea cu mine?

– Nu m-ai întrebat de unde ştiu că nu mai există de-acum.

– Fii atent, Marlowe. A scuturat scrumul ţigării cu un gest plin de dispreţ. S-ar putea să nu-mi pese chiar deloc. Treci la ce mă priveşte pe mine, sau pleacă.

– Am fost de asemenea implicat aici, dacă implicat este cuvântul potrivit, cu un bărbat pe nume Goble, care a spus că era detectiv particular din Kansas City şi care avea o carte de vizită care putea sau nu să dovedească asta. Goble m-a sâcâit mult de tot. M-a urmărit întruna. Vorbea mereu despre Mitchell. Nu mi-am putut da seama ce anume intenţiona. După care, într-o zi, dumneata ai primit la recepţie o scrisoare anonimă. Te-am privit citind-o o dată şi încă o dată. L-ai întrebat pe recepţioner cine o lăsase. Recepţionerul n-a ştiut. Ai recuperat până şi plicul gol pe care-l aruncaseşi în coşul de gunoi. Iar când ai urcat cu liftul, nu păreai fericit.

Brandon începuse să pară mai puţin destins. Glasul lui a căpătat o notă mai tăioasă.

– Poţi deveni prea indiscret, domnule detectiv particular. Te-ai gândit vreodată la asta?

– Asta-i o întrebare prostească. Cum altfel mi-aş putea câştiga existenţa?

– Ar fi mai bine să pleci de-aici cât timp poţi umbla pe picioarele dumitale.

Am râs şi asta l-a ars cu adevărat. A sărit în picioare şi s-a îndreptat către locul unde stăteam.

– Ascultă, prietene. Sunt un individ destul de important în oraşul ăsta. Nu sunt luat în balon de amărâţi ca dumneata. Ieşi afară!

– Nu vrei să auzi şi restul?

– Am zis să ieşi afară!

M-am ridicat.

– Îmi pare rău. Eram pregătit să rezolv totul cu dumneata între patru ochi. Şi să nu crezi că-ncerc să te şantajez, ca Goble. Eu pur şi simplu nu mă ocup cu aşa ceva. Dar dacă mă dai afară - fără să m-asculţi -, va trebui să mă duc la căpitanul Alessandro. El va asculta.

A rămas locului, clocotind câteva clipe prelungi. După aceea pe chip i-a apărut un soi ciudat de surâs.

– Aşadar, el te va asculta. Şi ce dacă? L-aş putea transfera de-aici printr-un singur telefon.

– Ah, nu! Nu pe căpitanul Alessandro. El nu-i sperios. A fost dur cu Henry Cumberland azi-dimineaţă. Iar Henry Cumberland nu-i un individ obişnuit ca alţii să fie duri cu el, niciunde şi nicicând. Căpitanul Alessandro aproape că l-a frânt pe Cumberland în două cu câteva cuvinte dispreţuitoare. Crezi că l-ai putea convinge să bată-n retragere? Nu ştiu dacă vei trăi atât de mult.

– Iisuse! a făcut el continuând să zâmbească. Cândva obişnuiam să cunosc indivizi ca dumneata. Am trăit de atâta vreme aici, încât probabil c-am uitat că încă se mai fabrică. Bine. O să ascult.

A revenit la scaun, a luat altă ţigară cu vârf aurit din casetă şi a aprins-o.

– Doreşti?

– Nu, mulţumesc. Băiatul ăsta, Richard Harvest, cred c-a fost o greşeală. Nu era îndeajuns de bun pentru sarcina asta.

– Nici pe departe îndeajuns de bun, Marlowe. Nici pe departe. Pur şi simplu, un sadic de doi bani. Asta-i când pierzi contactul. Îţi pierzi şi capacitatea de estimare. L-ar fi putut speria de moarte pe Goble fără să-l atingă măcar cu un deget. Şi după aceea să-l ducă la dumneata în cameră - dă-o naibii! Ce amator! Şi uită-te la el acum. Nu mai este bun pentru absolut nimic. O să vândă rechizite. Vrei să bei ceva?

– Nu mă am chiar atât de bine cu dumneata, Brandon. Lasă-mă să termin. În toiul nopţii - noaptea zilei în care am început s-o urmăresc pe Betty Mayfield şi a serii în care dumneata l-ai dat afară pe Mitchell din Salonul de Sticlă - şi ai făcut-o foarte elegant, trebuie să adaug -, Betty a venit în camera mea din Rancho Descansado. Una dintre proprietăţile dumitale, cred. Mi-a spus că Mitchell era mort pe un şezlong de pe balconul ei. Mi-a oferit chestii serioase, numai ca să fac ceva în privinţa asta. Am mers acolo şi pe balconul ei nu exista niciun mort. În dimineaţa următoare, paznicul de la garaj mi-a spus că Mitchell plecase cu maşina lui şi cu nouă geamantane. Îşi achitase nota de plată, plus o săptămână în avans ca să-şi păstreze camera. În aceeaşi zi, maşina i-a fost găsită abandonată în canionul Los Penasquitos. Fără geamantane şi fără Mitchell.

Brandon m-a fixat pătrunzător cu privirea, dar n-a spus nimic.

– De ce se temea Betty Mayfield să-mi spună de ce anume se temea? Fiindcă fusese declarată vinovată de crimă în Westfield, Carolina de Nord, pentru ca după aceea verdictul să fie anulat de judecător, care are cuvântul final în statul

acela şi care s-a folosit de prerogativa respectivă. Însă Henry Cumberland, tatăl soţului de a cărui moarte a fost ea acuzată, i-a spus c-o va urmări peste tot unde va merge şi va avea grijă să nu-şi găsească tihna. Iar după aceea ea găseşte un bărbat mort pe balconul ei. Poliţiştii aveau să investigheze şi povestea ei avea să iasă la iveală. Este speriată şi derutată. Crede că nu poate să aibă noroc de două ori. La urma urmelor, un juriu o condamnase pentru crimă.

– El avea gâtul rupt, a rostit încet Brandon. A căzut peste parapetul din capătul terasei mele. Ea nu i-ar fi putut rupe gâtul. Haide afară. O să-ţi arăt.

Am ieşit pe terasa largă şi însorită. Brandon s-a dus la parapetul din capăt şi eu am privit în jos peste margine şi am văzut şezlongul de pe balconul lui Betty Mayfield.

– Parapetul ăsta nu-i foarte înalt, am spus. Nu îndeajuns de înalt ca să fie sigur.

– Sunt de acord, a zis Brandon calm. Să presupunem acum că el ar fi stat aşa - a stat cu spatele lipit de parapet, a cărui parte de sus nu-i depăşea prea mult jumătatea coapselor, iar Mitchell fusese de asemenea un bărbat înalt - şi c-ar fi convins-o pe Betty să se apropie suficient de mult ca s-o poată înhăţa, iar ea l-ar fi împins şi el ar fi căzut peste zid. Şi întâmplător ar fi căzut astfel încât - cu totul accidental - să-şi rupă gâtul. Şi să nu uităm că exact la fel murise şi soţul ei. Ai putea s-o învinuieşti dacă ar intra în panică?

– Nu sunt sigur dacă aş învinui pe oricine, Brandon. Nici chiar pe dumneata.

S-a îndepărtat de parapet, a privit oceanul şi a tăcut o clipă. Apoi s-a întors.

– Pentru nimic, am continuat, cu excepţia faptului că ai izbutit să te descotoroseşti de corpul lui Mitchell.

– Şi cum dracu' aş fi putut face asta?

– Printre altele, eşti pescar. Pun prinsoare că chiar aici, în apartamentul ăsta, ai destule gute lungi şi rezistente. Eşti un bărbat puternic. Ai fi putut coborî pe balconul lui Betty, ai fi putut trece guta aceea pe sub braţele lui Mitchell şi deţii forţa de a-l fi coborât pe sol înapoia tufelor. Apoi, după ce i-ai fi scos deja cheia din buzunar, te-ai fi putut duce în camera lui, unde să-i strângi toate bagajele şi să le duci în garaj, fie cu liftul, fie pe scara de incendiu. Asta ar fi însemnat trei drumuri. Nu mare lucru pentru dumneata. După aceea i-ai fi putut scoate maşina din garaj. Probabil că ştiai că paznicul de noapte era drogat şi că n-avea să sufle o vorbă, dacă el ştia că dumneata ştiai. Asta s-a petrecut la orele mici din noapte. Bineînţeles, paznicul garajului a minţit în legătură cu ora. Apoi ai fi putut aduce maşina cât mai aproape de locul unde se afla corpul lui Mitchell, să-l fi suit în ea şi să fi plecat spre canionul Los Penasquitos.

Brandon a râs cu amărăciune.

– Aşadar sunt în canionul Los Penasquitos cu o maşină, un mort şi nouă valize. Cum ies de-acolo?

– Cu elicopterul.

– Şi cine l-ar fi pilotat?

– Dumneata. Deocamdată elicopterele nu prea sunt băgate în seamă, dar în curând vor fi, pentru că devin tot mai numeroase. Puteai să fi aranjat din vreme ca unul să-ţi fie adus în canionul Los Penasquitos şi puteai să fi trimis pe cineva care să-l ia cu maşina pe pilotul care-l adusese. Un individ aflat în poziţia dumitale poate face aproape orice, Brandon.

– Şi după aceea?

– Ai încărcat corpul lui Mitchell şi valizele în elicopter, ai zburat peste ocean şi ai coborât cu elicopterul jos deasupra apei. După aceea puteai să arunci trupul şi geamantanele şi să te întorci la baza de decolare a elicopterului. O trebuşoară elegantă, curată şi bine pusă la punct.

Brandon a râs sonor. prea sonor. Râsetul avea un sunet silit.

– Crezi c-aş fi realmente atât de idiot încât să fac toate astea pentru o fată pe care abia o cunoscusem?

– Nu, nu. Mai gândeşte-te, Brandon. Le-ai făcut pentru dumneata. Uiţi de Goble. Goble a sosit din Kansas City. Dumneata nu ai venit tot de-acolo?

– Şi ce dacă?

– Nimic. Punct. Însă Goble n-a venit aici în plimbare. Şi nu-l căuta pe Mitchell, decât dacă nu cumva îl cunoştea deja şi ei doi ajunseseră la concluzia că puseseră mâna pe o mină de aur. Dumneata erai mina aceea de aur. Mitchell a murit şi Goble a încercat să exploateze mina de unul singur, dar era un şoricel care se lupta cu un tigru. Ai dori să explici însă cum a căzut Mitchell de pe terasa dumitale? Ai dori să-ţi fie investigat trecutul? Ce-ar putea fi mai evident pentru poliţişti decât să considere că dumneata l-ai aruncat pe Mitchell peste parapet? Şi chiar dacă ei n-ar fi putut-o dovedi, cum ai fi privit în Esmeralda de acum înainte?

S-a dus încet până în capătul terasei, apoi s-a întors. S-a oprit în faţa mea, cu chip perfect inexpresiv.

– Aş fi putut pune să fii omorât, Marlowe. Dar într-un mod ciudat, după anii pe care i-am trăit aici, se pare că nu mai sunt genul acela de bărbat. Aşa că m-ai învins. Nu am nici-o altă apărare, decât să pun să fii omorât. Mitchell a fost cea mai joasă speţă de om, un şantajist de femei. Poate că ai avut dreptate de la un capăt la altul, însă n-aş fi regretat absolut nimic. Şi este posibil, crede-mă, este posibil ca şi eu să-mi fi riscat poziţia pentru Betty Mayfield. Nu mă aştept s-o crezi, totuşi este posibil. Acum, haide să cădem la înţelegere. Cât?

– Cât... pentru ce?

– Pentru ca să nu te duci la poliţie.

– Ţi-am spus deja. Nimic. Am vrut pur şi simplu să ştiu ce s-a întâmplat. Am avut aproximativ dreptate?

– Ai avut perfectă dreptate, Marlowe. Întru totul. Încă pot fi arestat pentru toate astea.

– Poate că da. Bine, atunci n-o să-ţi mai stau pe cap. Cum am spus, vreau să mă-ntorc în Los Angeles. Poate că cineva o să-mi ofere un caz prost plătit. Trebuie să trăiesc, nu?

– Vrei să dai mâna cu mine?

– Nu. Ai angajat un asasin. Asta te scoate din rândul celor cu care dau mâna. Dacă n-aş fi avut o presimţire, azi aş fi putut să fi fost mort.

– N-am vrut ca el să omoare pe cineva.

– Dumneata l-ai angajat. La revedere.

27

Am coborât din lift şi Javonen părea să mă aştepte.

– Vino în bar, mi-a spus. Vreau să vorbesc cu dumneata. Am intrat în bar, care era foarte liniştit la ora aceea. Ne-am aşezat la o masă din colţ. Javonen a spus încetişor:

– Crezi că-s un nemernic, nu-i aşa?

– Nu. Ai o slujbă. Şi eu am o slujbă. Slujba mea te-a iritat. N-ai avut încredere în mine. Asta nu înseamnă că ai fi un nemernic.

– Eu încerc să protejez hotelul. Dumneata pe cine încerci să protejezi?

– Nu ştiu niciodată. Adesea, când ştiu, nu ştiu în ce fel s-o fac. Bâjbâi pur şi simplu peste tot şi-i enervez pe toţi. Adesea sunt destul de incapabil.

– Aşa am auzit, de la căpitanul Alessandro. Dacă nu-s prea indiscret, cât câştigi dintr-un caz ca ăsta?

– Maiorule, ăsta a fost niţel pe lângă linia obişnuită. De fapt, n-am câştigat chiar nimic.

– Hotelul îţi va plăti cinci mii de dolari - pentru că i-ai protejat interesele.

– Prin „hotel”, te referi la domnul Clark Brandon.

– Cred că da. El este şeful.

– Sună frumos - cinci mii de dolari. Sună foarte, foarte frumos. O să ascult sunetul ăsta în drum spre Los Angeles.

M-am ridicat.

– Unde să expediez cecul, Marlowe?

– Fondul de ajutorare a poliţiştilor pensionari ar fi fericit să-l aibă. Poliţiştii nu câştigă cine ştie ce. Când dau de necazuri, trebuie să se împrumute de la Fond. Da, cred că Fondul de ajutorare ţi-ar fi foarte recunoscător.

– Nu şi dumneata?

– Ai fost maior în CCA. Probabil c-ai avut o mulţime de ocazii în care să primeşti mită serioasă. Continui totuşi să munceşti. Cred că acum o să plec.

– Ascultă, Marlowe. Eşti pur şi simplu idiot. Vreau să-ţi spun.

– Spune-ţi singur, Javonen. Ai publicul asigurat. Şi multă baftă.

Am ieşit din bar şi am urcat în maşină. Am mers la Descansado, mi-am luat lucrurile şi m-am oprit la recepţie să achit nota de plată. Jack şi Lucille se găseau pe poziţiile lor obişnuite. Lucille mi-a zâmbit.

Jack a spus:

– Nu aveţi nimic de plătit, domnule Marlowe. Aşa am primit instrucţiuni. Şi vă oferim scuzele noastre pentru cele întâmplate azi-noapte. Deşi scuzele nu prea ţin de cald, nu-i aşa?

– La ce sumă s-ar fi ridicat nota de plată?

– Nu prea mult. Vreo doisprezece dolari şi jumătate. Am pus banii pe tejghea. Jack i-a privit şi s-a încruntat.

– Am spus că nu aveţi nimic de plătit, domnule Marlowe.

– De ce nu? Am ocupat camera.

– Domnul Brandon,

– Unii oameni nu-nvaţă niciodată, este? Mă bucur că v-am cunoscut pe amândoi. Aş dori o chitanţă, te rog. Sunt cheltuieli deductibile.

28

N-am depăşit o sută patruzeci pe drumul de întoarcere la Los Angeles. Mă rog, poate că am atins o sută şaizeci pentru câteva secunde, la răstimpuri. Revenit pe Yucca Avenue, am băgat Oldsmobile-ul în garaj şi m-am uitat în cutia poştală. Nimic, ca de obicei. Am urcat scara lungă de trepte din sequoia şi am descuiat uşa. Totul era la fel. Camera era stătută, monotonă şi impersonală, ca de fiecare dată. Am deschis două ferestre şi am preparat un cocktail în bucătărie. M-am aşezat pe sofa şi am privit peretele. Oriunde aş fi mers, orice aş fi făcut, tot la asta aveam să revin. Un perete gol, dintr-o cameră lipsită de sens, dintr-o casă lipsită de sens.

Am pus paharul pe o măsuţă, fără să mă fi atins de el. Alcoolul nu era o cură pentru asta. Nimic nu mai era o cură, fiindcă sâmburele dur din inimă nu cerea nimic de la nimeni.

Telefonul a început să sune. Am ridicat receptorul şi am rostit găunos:

– Marlowe.

– Domnul Philip Marlowe?

– Da.

– Parisul încearcă să ia legătura cu dumneavoastră, domnule Marlowe. O să revin în scurt timp.

Am pus receptorul jos, încet, şi cred că mâna mi-a tremurat puţin. Fie condusesem prea rapid, fie nu dormisem suficient.

Apelul a sosit după cincisprezece minute.

– Apelantul din Paris este pe fir, domnule. Dacă aveţi dificultăţi, vă rog să apelaţi centralista.

– Sunt Linda. Linda Loring. Mă mai ţii minte, nu-i aşa, scumpule?

– Cum te-aş fi putut uita?

– Ce mai faci?

– Sunt obosit - ca de obicei. Tocmai am sosit de la un caz tare al naibii. Tu ce mai faci?

– Mă simt singură. Mă simt singură fără tine. Am încercat să te uit. N-am izbutit. Ne-am iubit atât de frumos împreună.

– Asta a fost acum un an şi jumătate. Şi numai pentru o noapte. Ce ar trebui să zic?

– Ţi-am fost credincioasă. Nu ştiu de ce. Lumea este plină de bărbaţi. Dar eu ţi-am fost credincioasă ţie.

– Eu nu ţi-am fost credincios, Linda. N-am crezut că te voi mai revedea vreodată. N-am ştiut că te aşteptai din partea mea să-ţi fiu credincios.

– Nici nu mă aşteptam. Nici nu mă aştept. Încerc doar să-ţi spun că te iubesc. Îţi cer să te însori cu mine. Ai spus că n-ar dura şase luni. De ce să nu-i acordăm însă o şansă? Cine ştie - s-ar putea să dureze o veşnicie. Te implor. Ce trebuie să facă o femeie pentru a obţine bărbatul pe care şi-l doreşte?

– Nu ştiu. Nu ştiu nici măcar cum ştie ea că-l doreşte. Noi trăim în lumi diferite. Tu eşti o femeie bogată, obişnuită să fie răsfăţată. Eu sunt un bărbat obosit şi mediocru, cu un viitor nesigur. Probabil că tatăl tău ar avea grijă să nu-l am nici pe acela.

– Tu nu te temi de tatăl meu. Tu nu te temi de nimeni. Te temi numai de căsătorie. Tatăl meu recunoaşte un bărbat atunci când îl vede. Te rog, te rog, te rog! Sunt la Ritz. Îţi trimit imediat un bilet de avion.

Am râs.

– Tu îmi trimiţi mie un bilet de avion? Ce fel de bărbat crezi că sunt? Eu o să-ţi trimit ţie un bilet de avion. Şi asta îţi va oferi timp să te răzgândeşti.

– Scumpule, dar n-am nevoie să-mi trimiţi un bilet de avion. Eu am.

– Sigur că da. Ai bani pentru cinci sute de bilete de avion. Însă acesta va fi biletul meu de avion. Ori îl iei, ori nu mai vii.

– O să vin, scumpule. O să vin. Să mă ţii în braţe. Să mă ţii strâns în braţe. Nu vreau să fii proprietatea mea. Nu vei fi niciodată proprietatea cuiva. Vreau doar să te iubesc.

– Voi fi aici. Aici sunt mereu.

– Să mă ţii în braţe.

Telefonul a făcut clic, apoi s-a auzit un bâzâit, după care linia a murit.

M-am întins după pahar. Am privit în jurul camerei goale - care nu mai era goală. În ea existau un glas şi o femeie frumoasă, înaltă şi zveltă. Pe perna din dormitor exista un fir de păr negru. Exista parfumul acela discret şi plăcut al unei femei care se lipeşte strâns de tine, ale cărei buze sunt moi şi supuse, ai cărei ochi sunt pe jumătate închişi.

Telefonul a sunat din nou. Am rostit:

– Da?

– Sunt Clyde Umney, avocatul. Se pare că nu am primit din partea dumitale niciun raport satisfăcător. Nu te plătesc ca să te distrezi. Vreau imediat o listă completă şi exactă a acţiunilor pe care le-ai întreprins. Doresc să ştiu în detalii exacte ce ai făcut de când ai revenit în Esmeralda.

– M-am distrat niţeluş... pe buzunarul meu.

Glasul i s-a ridicat la nivelul unui gâgâit ascuţit.

– Doresc imediat din partea dumitale un raport complet. Altfel voi avea grijă să-ţi fie revocată licenţa.

– Am o sugestie pentru dumneata, domnule Umney. Ce-ar fi să te duci învârtindu-te?

Când i-am închis telefonul, s-au auzit sunete de furie strangulată. Aproape imediat telefonul a început să sune iarăşi.

Abia dacă l-am auzit. Aerul era plin de muzică.

Contents

1.....7
2.....11
3.....20
4.....23
5.....29
6.....37
7.....40
8.....48
9.....54
10.....64
11.....72
12.....79
13.....81
14.....84
15.....86
16.....97
17.....105
18.....126
19.....130
20.....133
21.....136
22.....143

23.....148
24.....152
25.....157
26.....160
27.....167
28.....169